

ଡଃ ବ୍ରାହ୍ମ ଉଦୟ

ଅସରନ୍ତି ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି ଶିକ୍ଷା

ଆତ୍ମାର ମହାକାଳ ଅତିକ୍ରମଣ

ଅନୁବାଦକ

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦାସ

Digitized by srujanika@gmail.com

ଡଃ ବ୍ରାଏନ୍ ଉଇସ୍
ଅସରନ୍ତି ଜୀବନ
ଅସରନ୍ତି ଶିକ୍ଷା

ଆତ୍ମାର ମହାକାଳ ଅତିକ୍ରମଣ

ଅନୁବାଦ
ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦାସ

ରୂପାବଳୀ

ଅନୁବାଦ ସ୍ୱତ୍ୱାଧୀକାର © ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦାସ, ୨୦୦୬

ଅସରନ୍ତି ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି ଶିକ୍ଷା

(ଆତ୍ମାର ମହାକାଳ ଅତିକ୍ରମଣ)

(୦୪ ବ୍ରାହ୍ମନ୍ ଉତ୍ତରକର ମେନି ଲାଲରାୟ ମେନି ମାଷ୍ଟାର୍ସ ବହିର ଅନୁବାଦ)

ଅନୁବାଦକ :

ସୁଧାଂଶୁ ଶେଖର ଦାସ

ପ୍ରକାଶକ :

ରୂପାନ୍ତର, ଏନ୍. ୬-୪୭୦

ଆଇ.ଆର୍.ସି. ଭିକେଡ଼

ନୟାପଲ୍ଲୀ, ଭୁବନେଶ୍ୱର - ୭୫୧୦୧୫

ପ୍ରଥମ ସଂସ୍କରଣ : ୨୦୦୬

ମୁଦ୍ରଣ :

ଶିକ୍ଷା ପ୍ରକାଶନୀ, ୨୬୬, ଜଗନ୍ନାଥ ବିହାର

ରୋଡ୍-୧, ବରମୁଣ୍ଡା, ଭୁବନେଶ୍ୱର-୭୫୧୦୦୩

ମୂଲ୍ୟ : ଟ. ୧୦୦/-

Translation © Sudhansu Sekhar Das, 2006

Asaranti Jiban Asaranti Siksha

(Atmara Mahakala Atikraman)

(Many Lives Many Masters by Dr. Brian Weiss)

Translated by :

Sudhansu Sekhar Das

Published by :

RUPANTAR

N.6-470, I.R.C. Village

Nayapalli, Bhubaneswar-751015

Printed at :

Siksha Prakashani

266, Jagannath Vihar, Road -1

Baramunda, Bhubaneswar-751003

Price : Rs.100/-

ଦୁଇପଦ

ଏ ପୁଷ୍ପକର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଆମ ସଂସ୍କୃତି ପାଇଁ କିଛି ନୁଆ ନୁହେଁ; ନୂତନତା କେବଳ ଦେଶ କାଳ ପାତ୍ରରେ । ପୁର୍ନଜନ୍ମ, ନିର୍ବାଣ, କର୍ମଫଳ ଏ ସବୁ ତତ୍ତ୍ୱ ସହ ଆମେ ପରିଚିତ ।

ଏ ପରିଚିତି ସତ୍ତ୍ୱେ ଆମର ଉପଲକ୍ଷୀ ଆସୁନାହିଁ । ଆମର ବୁଝାମଣା କେବଳ ପୋଥି ବାଲଗଣ ହୋଇ ରହିଯାଉଛି । ନିଜ ଉପରୁ ଦାୟାବୁ ଖସାଇବାକୁ ଯାଇ ଆମେ ବହୁ ସମୟରେ ଭାଗ୍ୟକୁ ଦୋଷ ଦେଉଛୁ । ଆମର ଆପଣାର କର୍ମସହ ଆମର ଭାଗ୍ୟର ଯେଉଁ ଅବିଚ୍ଛେଦ୍ୟ ସମ୍ପର୍କ ତାହାକୁ ବୁଝି ପାରୁନାହୁଁ । ସତେ ଯେପରି କେହି ଜଣେ ପୂର୍ବାପର ସମ୍ପର୍କ ନଥାଇ ଆମକୁ ସୁଖ, ଦୁଃଖ ଦେଇ ପକାଉଛି । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭ୍ରମ ବିଚାର । ଆମର ଭାଗ୍ୟ ଆମରି କର୍ମର ଫଳ । ତା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ନୁହେଁ । ଭାଗ୍ୟ ହେଉଛି ଅତୀତ କର୍ମ । ଯାହା ଆମେ ଅତୀତରେ କରିଛୁ । ତାର ଭଲ, ମନ୍ଦ, ଫଳ ପାଉଛୁ । ଆଜି ଯାହା କର୍ମ କରୁଛୁ, ତାର ଫଳ ଆଜି ମଧ୍ୟ ପାଉଛୁ ଆଉ ଭବିଷ୍ୟତରେ ପାଇବୁ ମଧ୍ୟ । ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ହେଉଛି କର୍ମ । କର୍ମଫଳରୁ ନିଷ୍କାର ନାହିଁ । ମୃତ୍ୟୁରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । ସ୍ୱୟଂ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଏ ବ୍ୟପାରରେ ବିବଶ । ଭଗବାନ ଚାହିଁଲେ ମଧ୍ୟ ମୋର ପ୍ରାପ୍ୟରୁ ସୋରିଷଟାଏ କମାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ କି ବଢ଼ାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ।

ଆମର ହିସାବ ଖାତାଟି କେବଳ ତାଙ୍କରି ପାଖରେ ରହିଛି । ଆମେ ଆମର ଜମା ଅନୁଯାୟୀ ଫଳ ପାଉଛୁ ଓ ପାଇବୁ ।

ସମସ୍ତ ଅପକର୍ମ ସତ୍ତ୍ୱେ ଅମୁକ ବ୍ୟକ୍ତି ଅର୍ଥ, ପ୍ରତିପତ୍ତି ଲାଭ କରି ସୁଖରେ ଅଛି । ଏପରି ଅଭିଯୋଗ ପ୍ରାୟ ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏ ବିଚାର ତୁଟିପୂର୍ଣ୍ଣ । କିଏ ସୁଖରେ ଅଛି, କିଏ ଦୁଃଖରେ ଅଛି, ନିଜ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କିଏ ଜାଣି ପାରିବ ?

ଠାକୁର ମନ୍ଦିରରେ ନଡ଼ିଆ ଭାଙ୍ଗିବା, ଘିଅ ଦୀପ ଜାଳିବା, ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଭଜନ ଗାଇବା, ଏ ସବୁର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଯଦି ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଆପଣାକୁ ସଜାଡ଼ିବା

ହୁଏ, ଆପଣାର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ହୁଏ । ଏ ସବୁ କରିବା ପଛରେ କର୍ମକୁ ବାଦ ଦେଇ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ଯଦି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୁଏ ତେବେ ଏହା ମୂଲ୍ୟହୀନ ।

ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଭଗବାନ ଦାତା ନୁହନ୍ତି । ସେ କେବଳ ହିସାବ ରଖକ । Bank Manager । ମୋର କର୍ମ ବିଭିନ୍ନ ବାଟ ନେଇ ବିଭିନ୍ନ ରୂପରେ ମୋ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସୁଛି ମାତ୍ର । ଯାହା ଆମର ଜମା ତାହା ହିଁ ଆମେ ଫେରି ପାଉଛୁ ।

କେବଳ ଘିଅ ଦୀପ ଜାଳିଲେ, ଆଖି ବୁଜି ବସିଲେ ଜମା ପରିମାଣ ବଢ଼େନି । କେବଳ ଉଚିତ୍ କର୍ମ ହିଁ ଜମା ପରିମାଣ ବଢ଼ାଏ ।

ଅନ୍ୟାୟ, କୁକର୍ମ କରି, ଠକି ଦେଇ ଜଣେ ଖସି ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କାରଣ ଏ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ, ଶେଷ କଥା ନୁହେଁ । ସେ କୁକର୍ମର ବୋଝ ବୋହି ସେ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସିବ । ଯାହା ସେ ଠକି ନେଇଥିବ, ସୁଧ ମୂଳ ସହ ଭରଣା କରିବ । କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ, ଏହାହିଁ ସତ୍ୟ ।

ଏସବୁ ଆମର ଉପଲବ୍ଧୀରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଏ ଅନୁବାଦଟି ଯଦି ଏହି ସତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧୀ କରିବାରେ କାହାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ପାରିଲା, ତେବେ ମୋ ପରିଶ୍ରମର ମୂଲ୍ୟ ମିଳିଗଲା ବୋଲି ମୋର ସନ୍ତୋଷ ଆସିବ ।

ଶେଷରେ.....

ମୋର ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନର ଉଠପଡ଼ ମଧ୍ୟରେ, ମୁଁ ହତାଶ ହୋଇଛି, ବାଟବଣା ହୋଇଛି, କାତଟି ହଜାଇ ଦେବାପରି ମନେ ହୋଇଛି । ଆଗରେ ଅନ୍ଧାର ଆଉ ରାସ୍ତା ନାହିଁ, ଏ ନୈରାଶ୍ୟ ମଧ୍ୟ ଆସିଛି ।

ଏପରି ବିଷମ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଯାହାର ନୀରବ ଉପସ୍ଥିତି, ଯାହାର ନିଅର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ମୋତେ ସାହସ ଦେଇଛି, ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମୋର ପତ୍ନୀ । ତାଙ୍କଠାରୁ ମୁଁ ନେଇଛି ବେଶୀ, ଦେଇଛି କମ୍ । ନ ଦେଇ ପାରୁଛି ବୋଲି ଅନୁଶୋଚନା ମୋର ଆସୁନାହିଁ । ମନେ ହେଉଛି ଏ ଜୀବନରେ ସବୁ କିଛି ସରି ଯାଉନାହିଁ । ଆଉ କେତୋଟି ଜୀବନ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଝୁଲିବାର ଅଛି । ଏ ପୁସ୍ତକଟି ତାଙ୍କରି ହାତରେ ...

ଅନୁବାଦକ

ମୁଖବନ୍ଧ

ସୁନ୍ଦରୀ ତରୁଣୀଟିଏ ରୋଗାକ୍ରାନ୍ତ: ମାନସିକ ଆଶଙ୍କା ଓ ଦୃଢ଼ଜନିତ ଉତ୍ତେଜନାଯୋଗୁ ତାର ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧତା, ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ବିଷାଦ ଓ ଅବସାଦ, ଅନ୍ଧାର ଓ ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରତି ଅଜସ୍ର ଭୟ, ନିଦ୍ରାହୀନତା ଓ ନିଦ୍ରାବସ୍ଥାରେ ଉଲବୁଲ, ସାଂଘାତିକ ଅନ୍ୟମନସ୍କତା, ନିୟମିତ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ, ପ୍ରବଳ ମୁଣ୍ଡବିନ୍ଧା, ଯୌବନରେ ତାର ଜୀବନ ବିପନ୍ନ ।

ଗତାନୁଗତିକ ଡାକ୍ତରୀ ଚିକିତ୍ସାବିଦ୍ୟାରେ ରୋଗର ଉପଶମ ଅନୁପଲବ୍ଧ, ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ । ତା’ଛଡ଼ା ରୋଗୀଟି କୌଣସି ପ୍ରକାର ଡାକ୍ତରୀ ଔଷଧବଟିକା ଖାଇବାକୁ ନାରାଜ: କାଳେ ଗିଳିବା ବେଳେ ବଟିକା ତଣ୍ଡିରେ ଲାଘାଯିବ ଓ ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ିଯିବ ।

ଏ ପ୍ରକାର ରୋଗର କେବଳ ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚିକିତ୍ସା ସମ୍ଭବ ଏସବୁ ଲକ୍ଷଣର ମୂଳକାରଣ ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ ଓ କ୍ରମାଗତ ମାନସ ବିଶ୍ଳେଷଣ ଜରିଆରେ ରୋଗୀ ମନରୁ କାରଣର ମୂଳୋତ୍ଥାନ ଅତ୍ୟାବଶ୍ୟକ ।

ଅଠର ମାସ ବ୍ୟାପି ଗତାନୁଗତିକ ମାନସ-ବିଶ୍ଳେଷଣ (Psychoanalysis) ଓ ମାନସିକ ବିଶ୍ଳେଷଣାର ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଉପାୟରେ ଚିକିତ୍ସା (Psychotherapy) ଅସଫଳ ହେବାରୁ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ, ବିବ୍ରତ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ ଡାକ୍ତର ତରୁଣୀ ରୋଗୀକୁ ସମ୍ମୋହନ କରି ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି : “ଏସବୁ ଲକ୍ଷଣ ଯେବେଠୁ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଛି ସେଇ ବେଳକୁ ଫେରିଯାଅ ।” ଡାକ୍ତରଙ୍କ ଧାରଣା ରୋଗୀ ଫେରିଯିବ ଆପଣାର ବିସ୍ମୃତ ପିଲାଦିନକୁ, ଯେଉଁ ସମୟର ଅପ୍ରାତିକର ଅନୁଭୂତି, ଯୌନ-ନିର୍ଯ୍ୟାତନା କାଳକ୍ରମେ ଅନେକ ମାନସିକ ରୋଗର କାରଣ ହୋଇଥାଏ ।

ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବିଜ୍ଞାନୀ ଡାକ୍ତର ବ୍ରାଏନ୍ ୱେସ (Brian Weiss) କି ଚିକିତ୍ସାଧୀନ ତରୁଣୀ ରୋଗୀ କ୍ୟାଥେରିନ (ଛଦ୍ମନାମ) ଫେରିଯାଏ ସେଇ ବେଳକୁ: ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୧୮୬୩ ବର୍ଷ ତଳକୁ । ଅର୍ଥାତ୍ ୧୯୮୦ ମସିହାରେ ୩୮୪୫ ବର୍ଷ ପଛକୁ । ସେ

ସମୟରେ କ୍ୟାଥେରିନ୍ ଥିଲା ପଚିଶ ବର୍ଷୀୟ ତରୁଣୀ ମାଆ ଆରୋନ୍, ଜନ୍ମ ତାର ମିଶର ଦେଶରେ, ବନ୍ୟାଜଳରେ ସସନ୍ତାନକ ମୃତ୍ୟୁ... ହାରାହାରି ଝରି ହଜାର ବର୍ଷ ଭିତରେ ସେ ଏକାଧିକ ଜନ୍ମ ନେଇଛି — କେବେ ଏକ ଗ୍ରୀକ୍ ରମଣୀ ଭାବେ ତ କେବେ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀମୟ ବେଶ୍ୟା ରୂପେ ।

ଭିତ୍ତି ପଡ଼େ ମାନସିକ ଓ ତଦ୍‌ଜନିତ ଶାରୀରିକ ରୋଗ ଭଲ କରିବାରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିର । ୧୯୮୦ ମସିହା କଥା । ବ୍ରାଏନ୍ ଡ୍ରିସ୍ ସେତେବେଳେ ଶିକାଗୋ ମାଉଣ୍ଟ ସିନାଇ ମେଡିକାଲ ସେଣ୍ଟରରେ ମାନସିକ ବ୍ୟାଧି ଚିକିତ୍ସା ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ଓ ୩୫ ବର୍ଷ ବେଳୁ ମାୟାମି ମେଡିକାଲ କଲେଜର କନିଷ୍ଠତମ ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସା ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟ ଅଧ୍ୟାପକ । (ନ୍ୟୁ ଜର୍ସିରେ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମ, ଏକ ଜହ୍ନଦୀ ପରିବାରରେ, ଅଧ୍ୟୟନ କଲମିଆ ଓ ଯେଲ୍ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଭଳି ପ୍ରଖ୍ୟାତ ଅନୁଷ୍ଠାନରେ) ।

ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ? ବ୍ରାଏନ୍ ଡ୍ରିସ୍ କେବଳ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ନାହିଁ, କ୍ୟାଥେରିନ୍‌କୁ ଅବିଶ୍ୱାସ ମଧ୍ୟ କଲେ । ରୋଗୀ ଯଦି ମନଗଢ଼ା କାହାଣୀ କହୁଥାଏ? ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ କ’ଣ ସମ୍ଭବ? କେତେଟା ପୁନର୍ଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ ସମ୍ଭବ — ପାଞ୍ଚଟା, ଦଶଟା, ଶହେଟା?

କିନ୍ତୁ କ୍ୟାଥେରିନ୍ ଯେ ସମ୍ପ୍ଳୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମନଗଢ଼ା କାହାଣୀ କହୁନଥିଲା ସେ ବିଷୟରେ ଡ୍ରିସ୍କ ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଜନ୍ମିଲା ଯେତେବେଳେ କ୍ୟାଥେରିନ୍ ଡ୍ରିସ୍କ ଜୀବନରେ ଅନେକ ଗୁପ୍ତକଥା ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ସମର୍ଥ ହେଲା । ଯଥା : ଗୋଟିଏ ଉଦାହରଣ, ଡ୍ରିସ୍କ ପ୍ରଥମ ପୁଅ ଅଜ୍ଞ ବୟସରେ ମରିଯାଇଥିଲା । କ୍ୟାଥେରିନ୍ କେମିତି ଜାଣିଲା? ତାର ତ ଏକଥା ଜାଣିବାର ସାମାନ୍ୟତମ ସୁଯୋଗ ନଥିଲା ।

ସମ୍ପ୍ଳୋହନ କାଳରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ଚିକିତ୍ସା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ଡ୍ରିସ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଲା ଓ କ୍ରମେ ସେ ନିଃସନ୍ଦେହ ହେଲେ ଯେ ଏ ଜନ୍ମର ଅନେକ ମାନସିକ ଓ ଶାରୀରିକ ବ୍ୟାଧି, ବିଷାଦ, ଆତଙ୍କ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ଉପଲବ୍ଧି, ଅଭିଜ୍ଞତା, ଆଚରଣ ଓ ସର୍ବୋପରି କର୍ମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ । ମଞ୍ଜି ବହୁକାଳୁ ପୋତା ହୋଇଛି । (ତେବେ ସରୁକିଛି ଯେ ପ୍ରାରହ ଓ ଏ ଜୀବନରେ କୌଣସି ସ୍ୱାଧୀନତା ନାହିଁ ତା’ ନୁହେଁ, ପ୍ରତି ସଚେତନ ମଣିଷ କର୍ମଫଳରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିବାପାଇଁ ସକ୍ଷମ) ।

ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ଚିକିତ୍ସା ଯୋଗୁଁ କ୍ୟାଥେରିନ୍ ନିଜର ଅନେକ କେତୋଟି ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ଘଟିଥିବା ଅପ୍ରୀତିକର ଅନୁଭୂତି ସ୍ମରଣ କରିପାରିବା ମାତ୍ରେ ଜନ୍ମଜନ୍ମାନ୍ତରୁ

ବ୍ୟାପିଥିବା ମାନସିକ ବିଭ୍ରାନ୍ତି, ବିକାର, ଭୟ, ଆଶଙ୍କାର ବୋଝ ହାଲକା ହୋଇ କ୍ରମେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୂର ହେଲା ଓ ତରୁଣୀଟି ସୁସ୍ଥ ଜୀବନ ଯାପନ କରିବାର ସକ୍ଷମ ହେଲା ।

ବ୍ରାଧନ୍ ଡ୍ରେସକ ଏହି ଚିକିତ୍ସା ଏତିକିରେ ସାମିତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବୈପ୍ଳବିକ ବୋଲି ଧରା ଯାଇଥାନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ଚିକିତ୍ସାର ପରିସର ଓ ପରିମାଣ ଏହାଠାରୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଅଧିକ ଥିଲା : (୧) ରୋଗୀ କେବଳ ନିଜର ନୁହେଁ ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ତଥା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣରେ ସକ୍ଷମ ଥିଲା, (୨) ରୋଗୀ ଏଜନ୍ତର ଅନେକ ଲୋକଙ୍କୁ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ସମ୍ପର୍କରେ ଜାଣେ ବୋଲି ଚିହ୍ନଟ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ଥିଲା, (୩) ରୋଗୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ ତତ୍ତ୍ୱଦର୍ଶୀ ସିଦ୍ଧପୁରୁଷ ବା ମହାତ୍ମା ଡ୍ରେସକ ଭାଷାରେ “ମାଷ୍ଟର୍ସ”) ଚିକିତ୍ସକଙ୍କ ସହିତ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ ସ୍ଥାପନ କରିପାରିଲେ ଓ ତାଙ୍କୁ ଉପଦେଶ ତଥା ଉତ୍ସାହ ଦେଇପାରିଲେ ।

କେବଳ କଣ ସମ୍ମୋହନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ ସମ୍ଭବ ? ତାହାର ଡ୍ରେସକ ଉତ୍ତର : ସମ୍ମୋହନ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରକ୍ରିୟା ନୁହେଁ । ଧ୍ୟାନ ବଳରେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ସମ୍ଭବ । (ହିନ୍ଦୁ ରଷିମୁନାମାନେ ଧ୍ୟାନରେ ଅତୀତ ଭବିଷ୍ୟତ ଦେଖିପାରୁଥିଲେ ବୋଲି ଆମ ପୁରାଣ ବର୍ଣ୍ଣିତ କଥାକୁ ଆମେ କାହାଣୀ ବୋଲି କହି ହସରେ ଉଡ଼ାଇଦେଉ !) କେତେକ ଲୋକ ଜନ୍ମରୁ ଜାତିସ୍ମର; ଏ ବିଷୟରେ ଏକାଧିକ ଉଦାହରଣ ଅଛି । ଆଉ କେତେକ ଲୋକ ନୂଆ ଏକ ପରିବେଶ ବା ସ୍ଥାନରେ ପହଞ୍ଚିଲେ ହଠାତ୍ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ ସକ୍ଷମ ହୋଇଥାନ୍ତି । (ଯେପରି ଘଟିଥିଲା କ୍ୟାଥେରିନ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ । କ୍ୟାଥେରିନ୍ ଥରେ ଶିକାରୋ ମ୍ୟୁଜିୟମ୍‌ରେ ଉଲ୍ଲିଥିବା ମିଶର ଦେଶର ପ୍ରାଚୀନ କଳା ଓ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ବ୍ୟବହୃତ ବସ୍ତୁ ଓ ଉପକରଣ ପ୍ରଦର୍ଶନୀ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ପ୍ରଦର୍ଶନୀର ଗାଭଡ଼ ବା ପଥ ପ୍ରଦର୍ଶକ ବ୍ୟକ୍ତି କେତେଗୁଡ଼ିଏ ଭୁଲ୍ ମତବ୍ୟ ଦେବାମାତ୍ରେ କ୍ୟାଥେରିନ୍ ତାଙ୍କୁ ଭୁଲ୍ ଦର୍ଶାଇ ଜିନିଷଗୁଡ଼ିକ ସମ୍ପର୍କରେ ସଠିକ୍ ବିବରଣୀ ଦେଇ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଚମକିତ କରିଥିଲା) । ଆଉ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଖନ୍ତି ନିଜ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ଓ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବା ବେଳକୁ ଅନେକ କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରନ୍ତି ।

କାହିଁକି ସଂସାରର ସବୁ ମଣିଷ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ସକ୍ଷମ ନୁହଁନ୍ତି ? ଏ ପ୍ରଶ୍ନର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉତ୍ତର ଡ୍ରେସ୍ ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଉତ୍ତର କିନ୍ତୁ ଅଛି ହିନ୍ଦୁ ଶାସ୍ତ୍ରରେ । (ମନୋଜ ଦାସଙ୍କ ଏକ ଉପନ୍ୟାସରେ ଥିବା ଗ୍ରହଣୀୟ ଉତ୍ତର ଅନୁସାରେ - (୧) ପୂର୍ବଜନ୍ମ

ଅନୁଭୂତି ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ବୋହାଁଇଲିଲେ ନିରାଶା ଓ ଅନୁଶୋଚନାର ବୋଧ ଓଜନିଆ ହୋଇପଡ଼ିବ ଓ ବଞ୍ଚିବା କଷ୍ଟକର ହୋଇଯିବ; (୨) କର୍ମଫଳ ସୁସ୍ଥଭାବେ ଜୀବନରୁ ଜୀବନାନ୍ତରକୁ ଚାଲିଥାଏ, ତେଣୁ ସବୁ ସୁଳ ସ୍ବତନ୍ତ୍ର ମନେରଖିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥାଏ; (୩) କଷ୍ଟ କଲେ, ଚେଷ୍ଟା କଲେ, ଅତୀତ ଜୀବନ ଘଟଣାବଳୀ ମନେପକାଇ ହୁଏ ।)

ଏହି ଅଭିନବ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତି ଓ ପ୍ରଣାଳୀ ପ୍ରକାଶ କଲେ ସମସାମୟିକ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ବବିଜ୍ଞାନୀ ଗୋଷ୍ଠୀ କାଳେ ତାଙ୍କୁ ହସି ଉଡ଼ାଇଦେବେ ଏଇ ଭୟରେ ବ୍ରାଏନ୍ ଡ୍ବିସ୍ ଆଠବର୍ଷ କାଳ ନୀରବ ରହିଲେ । କିନ୍ତୁ କ୍ରମଶଃ ତାଙ୍କର ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଲା ଯେ ଲୋକହସା ହେବା ଭୟ ସମ୍ଭରଣ କରି ତାଙ୍କୁ ଏସବୁ ଲୋକଲୋଚନ ଗୋଚରକୁ ଆଣିବାକୁ ହେବ । ଏହି ହୃଦ୍‌ବୋଧର ପରିଣାମ ୧୯୮୮ ପ୍ରକାଶିତ ପୁସ୍ତକ “ମେନି ଲାଇଭ୍‌ସ୍, ମେନି ମାଷ୍ଟର୍ସ” (Many Lives, Many Masters) । ସତେବେଳକୁ ସେ ନିଜେ ଆପଣାର ଅନେକ ପୂର୍ବଜନ୍ମ ସ୍ମରଣ କରିବାରେ ସକ୍ଷମ ଓ ଆପଣାର ବେକମୁଲେ ଆଘାତଜନିତ ପୁରୁଣା ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାରେ ମଧ୍ୟ ସଫଳ ।

ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ଆଦୌ ବିଶ୍ବାସ କରୁନଥିବା ରୋଗୀଙ୍କ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ପଦ୍ଧତି ଫଳପ୍ରସ୍ତୁତ ବୋଲି ଏବେ ଏକାଧିକ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ଏକମତ । ଏହି ପଦ୍ଧତି ଅନୁସରଣରେ ଖର୍ଚ୍ଚ କମ, ଚିକିତ୍ସା ସମୟକାଳ କମ, ତା’ଛଡ଼ା ଡାକ୍ତରୀ ଔଷଧ ସେବନ ଜନିତ ଆନୁଷଙ୍ଗିକ ଖରାପ ପ୍ରଭାବ ଶରୀର ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନୁପସ୍ଥିତ ।

ମାନସିକ ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନ ବିଶେଷଜ୍ଞ ଭାବେ ବ୍ରାଏନ୍ ଡ୍ବିସ୍ ଏବେ ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ବାକୃତିପ୍ରାପ୍ତ । “ମେନି ଲାଇଭ୍‌ସ୍, ମେନି ମାଷ୍ଟର୍ସ” ବହି ପରେ ସେ ଅଦ୍ୟାବଧି ଆଉ ସାତ ଖଣ୍ଡ ବହି ଲେଖି ସାରିଛନ୍ତି; ସେଥି ମଧ୍ୟରେ “ମେସେଜେସ୍ ଫ୍ରମ୍ ମାଷ୍ଟର୍ସ” (Messages from Masters) ଓ “ସେମ୍ ସୋଲ୍, ମେନି ବଡ଼ିଜ୍” (Same Soul, Many Bodies) ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ, ତାଙ୍କର ଧାରଣା ଯେ ଗବେଷଣା ଆହୁରି ଗଭୀର ଓ ବ୍ୟାପକ ହେବା ପରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ, କର୍ମଫଳ ଇତ୍ୟାଦିରେ କ୍ରମେ ବିଶ୍ବାସ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବେ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ “ଅଜଣାର ଭୟ” (Fear of the unfamiliar) ସେମାନଙ୍କ ମନରେ ରହିଛି ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ପୂର୍ବଜନ୍ମ-ସ୍ମରଣ ଚିକିତ୍ସାର ସଫଳତା ସମ୍ପର୍କରେ ସନ୍ଦିହାନ

ରହିବେ । ମାତ୍ର ଶହେ ବର୍ଷତଳେ ରେଡ଼ିଓ ଓ ପଚାଶ ବର୍ଷତଳେ ଟେଲିଭିଜନ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଅଜଣା, ଅଚିନ୍ତନୀୟ, କଞ୍ଚନାତୀତ ଥିଲା । ତେଣୁ ଜ୍ଞାନର ସୀମା ସୀମିତ ବୋଲି ଜ୍ଞାନ ବାହାରେ ଥିବା ଚିନ୍ତା, ଚେତନା, ବସ୍ତୁ ଅବାସ୍ତବ ନୁହଁନ୍ତି, ସମ୍ଭବ ଓ ଅସମ୍ଭବ ଭିତରେ ବ୍ୟବଧାନ କାଗଜ ପରି ସବୁ । ଆଜି ଯାହା କିମିଆ, କାଲି ତାହା ବିଜ୍ଞାନ ।

ବ୍ରାଧନ୍ ଡ୍ରେସ୍‌କ ଚିକିତ୍ସା ଓ ଗବେଷଣା ଆମ ହିନ୍ଦୁମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଚମକପ୍ରଦ ନୁହେଁ, କାରଣ ଆମେ ହିନ୍ଦୁମାନେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ (ଅନୁରୂପ ବିଶ୍ୱାସ ମାତ୍ର ଦୁଇଶହ ବର୍ଷ ତଳେ ଇହୁଦୀ ଧର୍ମରେ ଓ ମଧ୍ୟଯୁଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଚଳିତ ଥିଲା ବୋଲି ଡ୍ରେସ୍‌କ ମତ । ପ୍ରାଚୀନ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ବହୁଲୋକ ପୂର୍ବଜନ୍ମରେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ବୋଲି ସ୍ୱୀକୃତ ।) ଯେ ଆତ୍ମା ଅମର, ପୁରୁଣା ଛିଣ୍ଡା ପୋଷାକ ବଦଳାଇବା ପରି ଆତ୍ମା ଦେହ / କଲେବର ବଦଳାଉ ଥାଏ । ଆତ୍ମା ଆତ୍ମା ଭିତରେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତର ସମ୍ପର୍କ, କର୍ମ ଫଳ ଓ ଚିତ୍ତବୃତ୍ତି ଅନୁସାରେ ଆମେ ପରସ୍ପର ଗହଣରେ ବିଭିନ୍ନଭାବେ ଛନ୍ଦାଛନ୍ଦି ହୋଇ ଜନ୍ମ ଥାଉ, ଆମେ ହିଁ ଆମ ସୁଖ-ଦୁଃଖ, କଷଣ-ନିର୍ବାଣର ମଞ୍ଜି ପୋତିଥାଉ । (ଫଳ ଖାଉ ଥାଉ ଓ ନିର୍ବୋଧକ ପରି, ଗଛକୁ ନିନ୍ଦୁଥାଉ) ।

“ମେନି ଲାଜଭୟ, ମେନି ମାଷ୍ଟର୍ସ”ର ଓଡ଼ିଆ ଅନୁବାଦ ଡେରିରେ ହେଉ ପଛେ, ହୋଇଛି ଏଇଟା କିଛି କମ କଥା ନୁହେଁ । ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ବହିର ବି ଆତ୍ମା ଅଛି । ବହିର ଜୀବନ ବିଚିତ୍ର । କେଉଁ ବହି କେଉଁଠି କେବେ କେଉଁ ଭାଷାରେ ଲେଖାଯିବ ଓ ଅନୁବାଦ ହେବ, କିଏ ତାକୁ କେବେ ପଢ଼ି ବିସ୍ମିତ, ବିଚଳିତ, ପ୍ରଭାବିତ ହେବ ଏସବୁ ମଧ୍ୟ ଆମ ଅଜଣାତରେ ବହୁ ଆଗରୁ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ । ଅନୁବାଦକଙ୍କ “ଦୁଇପଦ” ରଚନା ଅତ୍ୟନ୍ତ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ: “...ମନେ ହେଉଛି ଏଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ସରି ଯାଉନାହିଁ... କର୍ମଫଳରୁ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ, ମୃତ୍ୟୁରେ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ... ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଭଗବାନ ଦାତା ନୁହଁନ୍ତି, ସେ କେବଳ ହିସାବ ରକ୍ଷକ...” ଅନେକ ବହି ଅଛି ଯାହା ପାଠକକୁ ଏମିତି ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିଥାଏ ।

ଆଗରେ ଅନ୍ଧାର ନୁହେଁ, ଆଲୁଅ; ଅଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ, ଜ୍ଞାନ । ଏଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ଆରମ୍ଭ ହୋଇନାହିଁ କି ସରି ଯାଉନାହିଁ । ଅନୁବାଦଟି ପାଠ କଲାପରେ ଯାହାର ହେବ ଏଇ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବା ଉପଲବ୍ଧି-ଯାହା ଅନୁବାଦକର ତଥା ତାଙ୍କର ବ୍ରାଧନ୍ ଡ୍ରେସ୍‌କର -ସେ ଭାଗ୍ୟବାନ ।

କମଳାକାନ୍ତ ମହାପାତ୍ର

(୧)

କାଥାରିନ୍ ସହ ମୋର ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତକାରରୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି । ମୋ କ୍ଲିନିକ୍‌ର ଅପେକ୍ଷା ଗୃହରେ ସେ ବସିଥାଏ । ଗାଢ଼ ଲାଲ୍ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥାଏ । ପତ୍ରିକାଟିଏ ଓଲଟାଉଥାଏ । ମାତ୍ର ପଢୁନଥାଏ । ଅସ୍ଥିରତା ତା ହାବଭାବରୁ ପକ୍ତିହେଉଥାଏ । ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଗୃହରେ ଆସି ବସିବା ପୂର୍ବରୁ ବାହାର ବାରଣ୍ଡାରେ ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ଏପଟ ସେପଟ ସେ ହୋଇଛି । ମନେ ହେଉଥିଲା, ମୋ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବା ନେଇ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମନସ୍ଥିର କରିନାହିଁ । ଯାହାହେଉ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ପ୍ରାୟ ୨୦/୨୫ ମିନିଟ୍ ତାକୁ ଲାଗିଲା । ତେବେ ଯାଇ ପ୍ରତୀକ୍ଷା କକ୍ଷରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ପାଲିକୁ ଅଧ୍ୟେୟତାର ସହ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।

ଅପେକ୍ଷା ଗୃହକୁ ମୁଁ ନିଜେ ଗଲି । ତାକୁ ସ୍ବାଗତ ଜଣାଇ ତା ସହିତ ହାତ ମିଳାଇଲି । ଅନୁଭବ କଲି ହାତଟି ଥଣ୍ଡା ଓ ନିର୍ଜୀବ । ଝାଲେଇଛି । ଏସବୁ ତାର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ତିହୁ । ଗତ ଦୁଇମାସ ଧରି ଆମ ବିଭାଗର ଦୁଇଜଣ ଡାକ୍ତର ଯେକି କାଥାରିନ୍‌ର ବଂଧୁ ତଥା ଶୁଭାକାଂକ୍ଷୀ, ମୋ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରି ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଖୋଜିବାକୁ ତାକୁ ବୁଝାଇଛନ୍ତି । ମୋ ସହିତ ପରାମର୍ଶ କରିବ କି ନାହିଁ, ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ତାକୁ ୨ ମାସ ଲାଗିଗଲା । ବହୁ ହଁ ନାହିଁ, ଟାଳଟାଳ ପରେ ଆଜି ସେ ମୋ କ୍ଲିନିକ୍‌ରେ ।

ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ କାଥାରିନ୍ ସୁନ୍ଦରୀ ବୋଲି ଯେ କେହି କହିବ । ଭାଗବାନ ତାକୁ ଅପୂର୍ବ ରୂପ ଓ ତା ସହିତ ଲାଳିତ୍ୟ ଦେଇଛନ୍ତି । ଆଖି ଦୁଇଟି ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆକର୍ଷଣୀୟ । ଏସବୁ ସମ୍ପଦ ସତ୍ତ୍ୱେ କଣ ପାଇଁ ତାର ଅସ୍ଥିରତା । ପ୍ରଥମ ଭେଟରେ ଏହି ଚିନ୍ତା ମୋ ମନକୁ ଆସିଥିଲା ।

କାଥାରିନ୍ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୁନ୍ଦରୀ, ସାଧାରଣ ଉଚ୍ଚତା; କମ୍ ନୁହେଁ କି ବେଶୀ ନୁହେଁ । ଘନ କେଶ, ପୋଟଳ ଚିରା ଆଖି । ମୁଁ ଯେଉଁଠି ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଡାକ୍ତର ସେହି ଅନୁଷ୍ଠାନର ଏକ ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ସେ ସହକାରୀ ଭାବରେ କାମ କରୁଥିଲା । ଆକର୍ଷଣୀୟ ତେହେରା ହେତୁ ବିଜ୍ଞାପନ କ୍ଷେତ୍ରରେ କିଛି କାମ ପାଉଥିଲା ଓ ସେ ସୁଯୋଗ ସେ ହାତଛଡ଼ା କରୁନଥିଲା ।

ପ୍ରତୀକ୍ଷା କଷ୍ଟରୁ ତାକୁ ମୋ ଅର୍ପିତ କଷ୍ଟକୁ ଡାକି ଆଣିଲି । ଏଇଠାରେ ମୁଁ ରୋଗୀ ମାନଙ୍କ ସହ ଆଲୋଚନା କରେ, ଚିକିତ୍ସାର ଆୟୋଜନ କରେ । ଏଠାରେ ପରିସ୍ଥିତି ମୋ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ମୁଁ ରଖିପାରେ ଓ ରୋଗୀକୁ ଠିକ୍ ଭାବେ ପରିଚ୍ଛଳିତ କରିପାରେ । ଗୋଟିଏ ନରମ ଗଦିର ଅତ୍ୟନ୍ତ ଆରାମଦାୟକ ସୋଫାରେ ତାକୁ ବସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ମୁଁ ଠିକ୍ ତା ସାମନାରେ ବସିଲି । ଆମ ମଝିରେ ଛୋଟ ନିଷ୍ଠ ଟେବୁଲଟିଏ । ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି ଓ ଶୁଣିବା ପାଇଁ, ପ୍ରଶ୍ନକରିବା ତଥା ଏକ ଲମ୍ବା ଯାତ୍ରା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କଲି ।

କାଥାରିନ୍ ଆଖିବୁଜି କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ବସିଲା । ଲମ୍ବା ନିଶ୍ବାସ ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ନେଲା । ହୁଏତ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲା କେଉଁଠୁ ଆରମ୍ଭ କରିବ ଓ କିପରି ଆରମ୍ଭ କରିବ । ଆବଶ୍ୟକତା ଠାରୁ ଅଧିକ ସମୟ ଯେତେବେଳେ ନୀରବତାରେ କଟିଗଲା, ସେ ନିଜେ କିଛି ଆରମ୍ଭ କଲା ନାହିଁ, ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଆରମ୍ଭ କଲି । ତା ନିଜ ବିଷୟରେ, କିଛି ସାଧାରଣ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲି । ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଜୀବନଧାରା କଣ । ତାର ପରିଚୟ କଣ ? କଣ ତାର ସମସ୍ୟା, ଯେଉଁଥିପାଇଁ ସେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିଛି ।

କାଥାରିନ୍ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇ ଉଠିଥାଏ । ସେ ତା ପିତାମାତାଙ୍କର ମଧ୍ୟମ ସନ୍ତାନ । ମାସାରୁଟେସର ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ସହରରେ ତାର ଜନ୍ମ । ସେମାନେ ରକ୍ଷଣଶୀଳ କାଥୋଲିକ୍ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର । ତା ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଭାଇ । ଖେଳୁଆଡ଼ୁ, ବାପା ମା ତାକୁ ସବୁପ୍ରକାର ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ଓ ସ୍ବାଧୀନତା ଦିଅନ୍ତି । ଏ ପ୍ରକାର ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ କାଥାରିନ୍ ତା ନିଜ ପାଇଁ କେବେବି କଷ୍ଟନା କରିପାରି ନାହିଁ । ତା ତଳେ ଗୋଟିଏ ଭଉଣୀ । ସାନ । ବାପ ମାଙ୍କର ଅତିପ୍ରିୟ ।

ଯେତେବେଳେ ତାର ସମସ୍ୟା ଉପରକୁ ଆସିଲି ଓ ତାର ଲକ୍ଷଣ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ପ୍ରଶ୍ନକଲି, ତାର ମୁଖରାଂଗୀ ବଦଳିଗଲା । ମୋର ମନେ ହେଲା, ସେ ଭିତରେ ଭିତରେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ତାର ଧୈର୍ଯ୍ୟ ରୁଧି ଘଟୁଛି । କୌଣସି ମତେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ସେ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଜୀବନ ସାରା ଶକ୍ତା ଓ ଦୃଢ଼ ଭିତରେ ସେ ଚଳି ଆସିଛି । ପାଣିକୁ ତାର ଡର । ଶ୍ବାସ ରୁଦ୍ଧ ଆଶଙ୍କାରେ ସେ ସର୍ବଦା ଭୀତହୁଏ । ବଟିକାଟିଏ ଠିକ୍ରେ ଗିଳିପାରେନି, ଡରଲାଗେ, କାଳେ ତଣ୍ଡିରେ ଅଟକିଯିବ । ଏରୋପ୍ଲେନ୍ରେ ବସିବାକୁ ଡର । ଅନ୍ଧାରକୁ ଡର । ମୃତ୍ୟୁକୁ ପ୍ରବଳ ଡର । ତାର ମନେହୁଏ ମୃତ୍ୟୁ ବୋଧହୁଏ ସେଠାରେ ଗଳିମୁଣ୍ଡରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଯେକୌଣସି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆସି ଯାଇପାରେ । ସବୁବେଳେ ଏକ ଆଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ ଜୀବନ ତାର ।

ଯାହା ଯେମିତି ଉଠିଥିଲା । ମାତ୍ର ଗତ କେତେ ମାସ ଧରି ତାର ଏ ଉତ୍ତେଜନା ଓ ଆଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ ମାନସିକତା କ୍ରମେ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଉଠିଛି । ଭୟକାରଣରୁ ଘରେ ଖଟ ଉପରେ

ନଶୋଇ ସେ ତାର କୋଠାର ବଡ଼ କାନ୍ଥ ଆଲମାରି ଭିତରେ ଶୋଉଛି । ସେ ନିଦ୍ରାହୀନତା ରୋଗରେ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରାନ୍ତ । ତାକୁ ସହଜରେ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ୨/୩ ଘଣ୍ଟା ବିଛଣାରେ ଛଟପଟ ହୁଏ । ନିଦ ମଧ୍ୟ ଗାଢ଼ ହୁଏ ନାହିଁ । ଅତି ପତଳା ନିଦ । ଟିକିଏ ଠୁଳ୍ କରି କଣ ଶବ୍ଦ ହେଲେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗି ଯାଏ । ରାତିରେ ବାରମ୍ବାର ନିଦ ଭାଙ୍ଗେ । ରାତିରେ ଭୟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା, ନିଦ୍ରାଗ୍ରସ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଝଲବୁଲ କରିବା, ପିଲାଦିନରେ ଏସବୁ ଥିଲା । ଏବେ ଏସବୁ ପୁଣି ତାପାଖକୁ ଲେଉଟି ଆସିବା ପରି ମନେ ହେଉଛି । ଭୟ, ଆଶଙ୍କା, ତାକୁ ଏକପ୍ରକାର ଅଥୟ କରିପକାଇଲାଣି । ସେହି କାରଣରୁ ସର୍ବଦା ସେ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ତଥା ମନମାରା ହୋଇ ରହୁଛି । ସେ ଜାଣିଶୁଣି ଏସବୁ କରୁନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ନୈରାଶ୍ୟ ବୋଧ ତା ମନଭିତରେ ଜଡ଼ିଯାଇଛି ।

କାଥାରିନ୍ ସହ କଥା ହେବା ଭିତରେ ସେ କେତେବୃତ୍ତ ଆକ୍ରାନ୍ତ, କେତେ ଯତ୍ନଶା ଭୋଗୁଛି ତାହା ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି । ଏପରି ରୋଗୀକୁ ମୁଁ ଆଗରୁ ଚିକିତ୍ସା କରିଛି । ମୋ ପାଇଁ ଏଇଟି ଗୋଟିଏ ନୂଆ କଥା କିଛି ନୁହେଁ । କାଥାରିନ୍‌କୁ ମୁଁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବି, ଏଦୃଢ଼ତା ଓ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ମୋର ଥିଲା ଓ ସେହି ଅନୁସାରେ ଚିକିତ୍ସା ଆରମ୍ଭ କରିବାର ଚିନ୍ତା କରିଲି । ତା ମନରୁ ଶଙ୍କା, ହତାଶା, ନୈରାଶ୍ୟ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଓ ସେଥିପାଇଁ କେତୋଟି ବଟିକା ଦେଇ ହୁଏତ ମୁଁ ଚିକିତ୍ସା ଆରମ୍ଭ କରିଥାଆନ୍ତି । ମାତ୍ର ମୋର କାଜ୍ ମନେହେଲା କାଥାରିନ୍‌ର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ନାହିଁ, ହଲଦିଆ ବଟିକାରେ ନାହିଁ । ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ତାର ଅକାରଣ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନତା, ତାର ଶଙ୍କା, ଉତ୍ତେଜନା ଏସବୁର ମୂଳ ଉତ୍ସତି ଖୋଜିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯାଇଁ ତାର ରୋଗର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାକରଣ ସମ୍ଭବ । ମୂଳଉତ୍ସତି ନଖୋଜି, ବଟିକା ଗିଳାଇ ତାର ରୋଗକୁ ସାମୟିକ ଭାବେ ଦୂରେଇ ଦିଆଯାଇପାରେ, ଅଳିଆ ଗାଳିଚା ତଳକୁ ଯେଲି ଦିଆଯାଇପାରେ ମାତ୍ର ଆରୋଗ୍ୟ ହେବ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଥମ ବୈଠକରେ ପିଲାଦିନ ତାର କିପରି କଟିଥିଲା, ସେ ସବୁ ପଚାରିଲି । ସାଧାରଣତଃ ଏସବୁ ସମସ୍ୟାର ମୂଳ ବାଲୁତ ସମୟରେ ହିଁ ଥାଏ । ବୟସ ବଢ଼ିବା ସହିତ ଏଗୁଡ଼ିକ ଘୋଡ଼ାଇ ହୋଇ ରହିଥାଏ । ସମୟ ଦେଖି ପୁଣି ବାହାରେ । ବହୁ ଗୁଣରେ ବହୁ ରୂପରେ ବାହାରେ । କାଥାରିନ୍ ତାର ପିଲା ଦିନର କଥା ବେଶ୍ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିଲା । ମାତ୍ର ତାର ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ୟାର ମୂଳଟି ମୁଁ ଖୋଜି ପାରିଲି ନାହିଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ସେପରି କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଯାହା ସହିତ ଆଜିର ତା ଅବସ୍ଥାର କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଘୋଡ଼ାଯାଇ ପାରିବ । ମୋର ମନେହେଲା ସେ ଠିକ୍ ମନେରଖି ପାରିନାହିଁ । ହୁଏତ ସମ୍ବୋଧନ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ ତାଠାରୁ ପିଲାଦିନର ସେ ମନେପକାଇ ପାରୁନଥିବା କଥା ଜାଣିହେବ ଓ ସୁତାଞ୍ଜୁଅଟି ମିଳିଯିବ ।

କାଥାରିନ୍ ଉପରେ ଟିକିଏ ଅଧିକ ଋପ ଦେଲି । ଟିକିଏ ମନ ଉପରେ
 କୋର ଭାଳି ପିଲାଦିନ କଥା ମନେପକାଇବାକୁ କହିଲି । ସୁନା ପିଲାଟି ପରି ସେ
 କଥା ମାନିଲା । ମନେ ହେଲା ସ୍ମୃତି ଉପରେ ଏକାଗ୍ରତା ଆଣି ଅତୀତ ଗର୍ଭରୁ କିଛି
 ଟାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ସେ ଯେତେବେଳେ ୫ ବର୍ଷର କେହି ଜଣେ ତାକୁ
 ପାଣିକୁ ପେଲି ଦେଇଥିବା କଥା କହିଲା । ମାତ୍ର ୫ ବର୍ଷ ବେଳର ଘଟଣା ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ
 ତାର ପାଣିପ୍ରତି କୋକୁଆ ଭୟ ଥିବାର ସେ ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା । କାଥାରିନ୍‌କୁ
 ଯେତେବେଳେ ୧୧ ବର୍ଷ, ତାର ମାଆ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ-ମାନସିକତାର ଶାକାର ହେଲେ
 ଏବଂ ତାଙ୍କର ନିୟମିତ ଟିକିଆ କରାଗଲା । ସେତେବେଳର ପ୍ରଚଳିତ ପଦ୍ଧତି ଅନୁଯାୟୀ
 ତାଙ୍କୁ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଟେକ ଦିଆଯାଉଥିଲା । ମା' କର ରୋଗ ତଥା ଏ ବିଦ୍ୟୁତ୍ ଟେକ
 କାଥାରିନ୍‌କୁ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ଭୟଭୀତ ତଥା ଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ କରିପକାଉଥିଲା । ମାତ୍ର
 ସୌଭାଗ୍ୟକୁ ମା' ଭଲହୋଇଗଲେ, ପୂର୍ବର ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରି ଆସିଲେ ।
 ତା ସହିତ କାଥାରିନ୍‌ର ଶଙ୍କା ଓ ଭୟ ମଧ୍ୟ ଖୁଲିଗଲା । ତା ବାପା ଗୋଟିଏ ଘୋଡ଼ା
 ମଦୁଆ ବୋଲି ସେ ମନେ ପକାଇପାରିଲା । ମଦ ପିଇ ନିଶାସକ୍ତ ହୋଇ ଡେରି
 ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରି ମା ସହିତ ପାଟିଦୁଷ୍ଟ କରିବା ଅତି ସାଧାରଣ ଘଟଣା । ଦିନେ
 ଦିନେ ଏତେ ମଦ ପିଇ ଦିଅନ୍ତି ଯେ ଘରକୁ ଫେରି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ସେଇଠି ମଦ
 ଦେକାନରେ ବେହୋସ ହୋଇ ପଡ଼ିଯାଆନ୍ତି । ମା ଓ ଭାଇ ଯାଇ ତାଙ୍କୁ ଧରା ଧରି
 କରି ଘରକୁ ଆଣନ୍ତି । ଏହା ନିୟମିତ ବ୍ୟବଧାନରେ ପ୍ରାୟ ଘଟେ । ମା ଏସବୁରେ
 ବଡ଼ ହତାଶ ଓ ନିରାଶ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ଏସବୁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ବିଷାଦଗ୍ରସ୍ତ ଓ ଦୁଃଖୀ
 କରିପକାଏ । ମାତ୍ର ଏସବୁକୁ ଅତି ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇ ପିଲାଦିନେ ସେ କେବେ
 ଭାବି ନାହିଁ । ପାରିବାରିକ ଜୀବନର ସ୍ବାଭାବିକ ଖାଲ ଜିପ ବୋଲି ମନେ କରିଛି ।

ପରିବାର ବାହାରେ ତାର ସମୟତକ ମଧ୍ୟ ଭଲରେ କରୁଥିଲା । ତାର କେତେଜଣ
 ଭଲ ସାଙ୍ଗଥିଲେ । ହାଇସ୍କୁଲରେ ପଢୁଥିବା ସମୟରେ ସେ ପ୍ରଥମ ଡେବିଂ କଲା ।
 ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହ ପୁଅ ହେଉ ବା ଝିଅ ହେଉ ଅତି ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବରେ ସେ ମିଶି ପାରୁଥିଲା ।
 ସମୟ ତଳ ବେଶ୍ ଭଲରେ ତାର କଟି ଯାଉଥିଲା । ସେ ବୟସରେ ବନ୍ଧୁତା ତଥା ଚପଳତା
 ସେ ବେଶ୍ ଉପଭୋଗ କରୁଥିଲା । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ମନେ ପକାଇ ଗୋଟିଏ ଅତି
 ଗୁରୁତ୍ବ ପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା କହିଲା । ସେ କହିଲା ଯେ, ସମସ୍ତ ବନ୍ଧୁତା, ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ
 ଅତି ନକଟତମ କେତେଜଣକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଅନ୍ୟ କାହାରିକୁ ବିଶ୍ବାସ କରିପାରୁ ନଥିଲା ।
 ତାର ସେତେବେଳେ ମନରେ ଆସୁଥିଲା ଯେ ଅନ୍ୟମାନେ ମିଛ କହୁଛନ୍ତି, ଯାହା ସେମାନେ
 କହୁଛନ୍ତି, ସେମାନେ ତା ନୁହନ୍ତି । ଯେତେ ଭିତରେ ଆଉ କିଛି ରଖି ଉପରେ ଆଉ ପ୍ରକାରେ

ବ୍ୟବହାର କରୁଛନ୍ତି । ତାର କାହିଁକି ଏପ୍ରକାର ସନ୍ଦେହ ଓ ଅବିଶ୍ୱାସ ଆସୁଥିଲା, ସେ ନିଜକୁ ପଚାରି ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରିନାହିଁ ।

ଧର୍ମ ବ୍ୟାପାରରେ କାଥାରିନ୍‌ର ପରିବାର ବା ଜୀବନରେ କିଛି ବୋଲି କିଛି ଜଟୀଳତା ନାହିଁ । ପାରମ୍ପାରିକ କାଥୋଲିକ୍ ଆଦର୍ଶ ଓ ବିଶ୍ୱାସ ଭିତରେ ସେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ଓ ବଢ଼ିଥିଲା । ଧର୍ମ ବ୍ୟାପାରରେ ଗଭୀରତାର ସହ ଯଦିଓ କେବେ ସେ ଚିନ୍ତା କରିନାହିଁ, ତେବେ ମଧ୍ୟ କାଥୋଲିକ୍ ଧର୍ମରେ ସେ ଆସ୍ଥା ରଖୁଥିଲା ଓ ଆଜିର ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଏହାର ଯଥେଷ୍ଟ ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି ବୋଲି ମନେ କରୁଥିଲା । ଉପରେ ଲଣ୍ଡର ଅଛନ୍ତି । ସେ ଓ ତାଙ୍କ ପୁତ୍ର ସବୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ଆମର କୌଣସି କାମ ବାଦଯାଉନାହିଁ । ମଣିଷ ତାର କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ପୁରସ୍କାର ବା ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । ଭଲ କାମ କଲେ ସ୍ୱର୍ଗ ଲାଭ ହେବ । ମନ୍ଦ କାମ କଲେ ନର୍କ କଷ୍ଟ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେବ । ଏ ନିୟମରେ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲା । ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ହେଉଛି ଯେ ପୁରୁଷକୁ ସେ ଆଦୌ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥିଲା । ହିନ୍ଦୁ ମାନଙ୍କର ଅବତାର, ପୁରୁଷକୁ ବ୍ୟାପାରରେ କେଉଁଠି କଣ ଚିକିଏ ପଡ଼ିଥିଲା ମାତ୍ର ଆମର ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ବୈଜ୍ଞାନିକ ଚିନ୍ତା ଅନୁଯାୟୀ ଏସବୁ ଉପରେ ସାମାନ୍ୟତମ ଭରସା କରୁନଥିଲା । ଆତ୍ମା, ନିର୍ବାଣ, ଅସରନ୍ତି ଜୀବନ ଯାତ୍ରା ଏସବୁ ନେଇ ତା ମନରେ କିଛି ବୋଲି କିଛି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନଥିଲା । ସେ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ବିଶେଷ ପଢ଼ାପଢ଼ି କରିନଥିଲା ବା କରିବାର ଚେଷ୍ଟା କରିନଥିଲା ।

ହାଜାସ୍କୁଲ ପରେ କାଥାରିନ୍ ଦୁଇବର୍ଷିଆ ବୈଷୟିକ ଶିକ୍ଷାଟିଏ ନେଇ ପରୀକ୍ଷାଗାର - ସହକାରୀର ଯୋଗ୍ୟତା ହାସଲ କଲା । ଏତିକିବେଳେ ତା ଭାଇ ଝକିରାଟିଏ ପାଇ ଘରଛାଡ଼ି ଏକ ଦୂର ଛୋଟିଆ ସହରକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେଠାରେ ଆପଣାର ପୃଥକ ଘର ବସାଇଲା । ଏକେଲା ଘର ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ସହରରେ ରହିବାର ସାହସ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କାଥାରିନ୍ କରିପାରୁ ନଥିଲା । ମାତ୍ର ଭାଇର ଏ ପଦକ୍ଷେପ ପରେ ସେ ଏଥିପାଇଁ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କରିପାରିଲା ଓ ନିଜପାଇଁ ନିଜେ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ପାରିଲା । ‘ମିଆମି’ ବୈଷୟିକ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଅଧୀନରେ ଗୋଟିଏ ତାତ୍ତ୍ୱରଖାନାର ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ଝକିରାଟିଏ ପାଇ ସେ ମିଆମି ଉଠି ଆସିଲା । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନିଜ ଘରର ନିରପଞ୍ଚାଳ ଝକିରାଟୁ ଭିତରେ ଥିଲା । ନିଜ ପାଇଁ ପୃଥକ୍ ଭାବେ ଭାବିବା ଆବଶ୍ୟକ ନଥିଲା । ଅପେକ୍ଷାକୃତ ଛୋଟିଆ ସହରରେ ସେ ରହୁଥିଲା ଓ ବହୁ ଚିହ୍ନା, ପରିଚୟ, ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ସମୟ କାଟୁଥିଲା । ଏସବୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଜୀବନ ନେଇ ତାର ସମସ୍ୟା ପ୍ରାୟ କିଛି ନଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମିଆମିରେ ସବୁକିଛି ନିଜକୁ ଦେଖିବାକୁ ହେବ । ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଘରର ରୁଚି ହୋଇଯାଉଥିବା, ଅସହ୍ୟ ପରିବେଶରୁ ଖୋଲା ଯାଗାକୁ ଚାଲିଆସି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅନୁଭବ କଲା । ସ୍ୱାଧୀନତା ତା ମନରେ ଆନନ୍ଦ ଆଣିଦେଲା ।

ମିଆମିରେ ପ୍ରଥମ ବର୍ଷରେ ହିଁ ଷୁଆର୍ଚ୍ ସହ ତାର ପରିବନ୍ଧ ହେଲା । ଷୁଆର୍ଚ୍ ବିବାହିତ । ଦୁଇଟି ପିଲାଟି ବାପ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ କାଥାରିନ୍ ତା' ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା । ଆଗରୁ କାଥାରିନ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହ ତେବିଂ କରିଥିଲା, ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଷୁଆର୍ଚ୍ ଅଲଗା । ତାର ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବରେ ଏପରି କିଛି ଅଛି ଯାହା କାଥାରିନ୍‌କୁ ତା ନିକଟକୁ ଟାଣି ନେଉଥିଲା । ତାଙ୍କର ହିସାବରେ ଷୁଆର୍ଚ୍ ସଫଳ, ସୁନ୍ଦର ଚେହେରା, କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ଦମ୍ଭ, ସଙ୍କୋଚହୀନତା । ଏସବୁ ତ ଥିଲା । ଏବଂ କାଥାରିନ୍ ଏସବୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିଲା । ଏହାବାଦ୍ ଷୁଆର୍ଚ୍‌ର ଭିତରେ କଣଥିଲା ଜେଜାଣି, କାଥାରିନ୍ ବହୁ ଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ବେ ବି ତାକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରିପାରୁ ନଥିଲା । ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିପାରୁନଥିଲା । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ବେ ସମ୍ପର୍କ ୬ ବର୍ଷ ଧରି ରହି ଆସିବା ସତ୍ତ୍ବେ, ଏହାକୁ ସ୍ବାଭାବିକ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଝଡ଼ ବର୍ଷରେ ନୌକାଟିର ଅବସ୍ଥା ସହିତ ଏହି ସମ୍ପର୍କର ତୁଳନା କରାଯାଇପାରେ । ଏଇଠି ଅଛି, ଏଇଠି ନାହିଁ । ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ସମସ୍ତ ଆକର୍ଷଣ ସତ୍ତ୍ବେ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କର ଧାରା ସହଜ ବା ସରଳ ନଥିଲା । ଅନିଷ୍ଟତା, ଉଦ୍‌ଭେଜନା, ମଧ୍ୟଦେଇ ଗତି କରୁଥିଲା । ଏ ସବୁ ସତ୍ତ୍ବେ କାଥାରିନ୍ ଷୁଆର୍ଚ୍‌ର ଆକର୍ଷଣ ପ୍ରତି ମୁହଁ ବୁଲାଇ ରହି ପାରୁନଥିଲା । ତାକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ସେ ଆଗକୁ ବଢ଼ି ପାରୁନଥିଲା । ଷୁଆର୍ଚ୍ ସହିତ ତାର ସମ୍ପର୍କ ତାକୁ ଏକ ନୂତନ ଜୀବନର ଆଭାସ ଦେଉଥିଲା । ଏକ ନୂତନ ଅନୁଭବ ଦେଉଥିଲା । ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତ କରି ପାରୁଥିଲା । ନିଜକୁ ଗତାନୁଗତିକ ଭାବନାରୁ ଅଲଗାକରି ଏକ ନୂତନ ସୂର୍ଯ୍ୟୋଦୟର ଅନୁଭବ କରିପାରୁଥିଲା ଓ ସ୍ବପ୍ନରେ ନିଜକୁ ହଜାଇ ଦେଉଥିଲା ।

ମୋ ପାଖକୁ ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ ଆସିବା ବେଳକୁ କାଥାରିନ୍‌ର ଷୁଆର୍ଚ୍ ସହ ସମ୍ପର୍କକୁ ୫ ବର୍ଷ ପୁରି ଗଲାଣି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପର୍କରେ କିଛିଟା ଭଟ୍ଟା ଆସିଛି । ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ମାତ୍ର ଆଗର ଉଷ୍ମତା ବା ଉଦାମତା ନାହିଁ । ଷୁଆର୍ଚ୍‌କୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ଝଲିଯିବା ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ପାରୁନାହିଁ । ଏହା ସହିତ ଷୁଆର୍ଚ୍‌ର ଖାମସ୍‌ଆଳି କଥାବାର୍ତ୍ତା, ବ୍ୟବହାର, ବାକ୍ ଝଡ଼ୁରୀ, ମିଛ ଏସବୁକୁ ସହ୍ୟ କରିବା ମଧ୍ୟ ତାପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଉ ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ଯେପରି ତାର ହାତ ମୁଠାରେ । ଯେତେବେଳେ ଝଙ୍କିବ ଯେପରି ଝଙ୍କିବ ସେପରି ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବ । ଷୁଆର୍ଚ୍‌ର ଏ ପ୍ରକାର ଆଚରଣ ଓ ମନୋବୃତ୍ତିରେ କାଥାରିନ୍ କ୍ଷୁବ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା ।

ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାର କିଛି ମାସ ପୂର୍ବରୁ କଣ୍ଟନଳୀରେ ସାମାନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କାଥାରିନ୍‌ର ଦରକାର ହୋଇଥିଲା । ଅସ୍ତ୍ରୋପଚାର କଥା ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ ସେ ଭୟଭୀତା ହୋଇପଡ଼ିଲା । ତାର ମୁହଁର ରଙ୍ଗ ବଦଳି ଗଲା । ଅପରେସନ୍ ତ ହେଲା । ତେତା ଫେରିବା ପରେ ନିଜକୁ ହସପିଟାଲ ଶଯ୍ୟାରେ ଦେଖି ତାର ଅବସ୍ଥା ଖରାପ ହୋଇଗଲା । ଦେହ ମୁଣ୍ଡରୁ ଝାଳ ବୋହିଗଲା । ବୁଝାଇ ସୁଝାଇ ତାକୁ ବାଟକୁ ଆଣିବାକୁ

ନର୍ସ ମାନଙ୍କୁ ଅତି କମ୍ରେ ଗୋଟିଏ ଘଣ୍ଟା ଲାଗିଲା । ଏ ଅସ୍ବାଭାବିକ ଆଚରଣ, ଆଶଙ୍କା
 ନର୍ସ ମାନଙ୍କୁ ତଥା ପାଖରେ ଥିବା ଡାକ୍ତର ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଚକିତ କରିଦେଲା । କାଥାରିନ୍
 ତାର ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ଚିକିତ୍ସା ବିଜ୍ଞାନୀ ତଥା ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ
 ଆସିଛି । ତା ମଧ୍ୟରୁ ତା ପୁଲେ ଜଣେ । ଅତି ଭଦ୍ରଲୋକ । ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦୟାଳୁ, ସର୍ବଦା
 ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ଆଗଭର । ଜଣେ ସଫଳ ଡାକ୍ତର ହେବାପାଇଁ ଯେଉଁ
 ଆକର୍ଷଣୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ ଓ ମାନସିକତା ଦରକାର ଡାକ୍ତର ପୁଲେଙ୍କ ପାଖରେ ସେ ସବୁ
 ଭରପୁର । ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଦୁଇଜଣାଯାକ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ଏକ ଆନ୍ତରୀକ ବନ୍ଧୁତ୍ବର ଆକର୍ଷଣ ହିଁ
 ଅନୁଭବ କରି ଆସିଛନ୍ତି । ସମ୍ପର୍କ ଆନ୍ତରୀକ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ସେପରି ନିବିଡ଼ ନଥିଲା ।
 ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ତରକୁ ଆସିନଥିଲା । ଏହି ଅସ୍ତ୍ରୋପକ୍ଷର ପରେ ହିଁ କାଥାରିନ୍ ପୁଲେଙ୍କ ଆଡ଼କୁ
 ଅଧିକ ଢଳିଲା । ତାର ମନେହେଲା ସେ ଏପରି ଜଣେ ବ୍ୟକ୍ତି ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ବନ୍ଧୁପରି
 ନିର୍ଭର କରିହେବ । ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରିହେବ । ଏହି ବିଶ୍ବାସରୁ ହିଁ କ୍ରମେ କାଥାରିନ୍ ତା
 ପୁଲେଙ୍କ ନିକଟରେ ଆପଣାର ସମସ୍ୟା ବିନା ସଙ୍କୋଚରେ ବଖାଣିଲା । ତାର ମାନସିକ
 ଉଦ୍ବେଗନା, ତାର ଅଯଥା ତର ତା ସ୍ତ୍ରୀ ଆର୍ଚ୍ଚ ସହ ତାର ସମ୍ପର୍କ, ସବୁକଥା ସେ ତା ପୁଲେଙ୍କ
 ଆଗରେ ମନ ଖୋଲି କହିପାରିଲା । କ୍ରମେ ତା ନିଜ ଉପରୁ ତାର ଆସ୍ଥା ଓ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଝୁଲି
 ଯାଉଛି, କିପରି ଏକ ଅନ୍ଧଗଳି ଭିତରେ ପଶି ଯିବା ପରି ତାକୁ ବୋଧ ହେଉଛି, ଏସବୁ
 ମଧ୍ୟ କହିଲା । ତା ପୁଲେ ସମସ୍ତ କଥା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରି ଶୁଣିବା ପରେ, ବ୍ୟାପାରଟିର ଗୁରୁତ୍ବ
 ଅନୁଭବ କରିପାରିଲେ । ବିନା ସମୟ ନଷ୍ଟରେ ଯଥାଶୀଘ୍ର ମୋ ସହ ପରାମର୍ଶ କରିବା
 ପାଇଁ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ମୋର ସହକାରୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖାକରି ଅଯଥା ସମୟ
 ନଷ୍ଟ ନକରିବାକୁ ତାରିଦ୍ କଲେ । ତା ପୁଲେ ମୋ ସହିତ ଦେଖାକରି କାଥାରିନ୍‌ର
 କେସ୍‌ଟି କହିଲେ । ଏହିଠାରେ ମୋତେ ଚିକିତ୍ସା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ବିଶ୍ବବିଦ୍ୟାଳୟର
 ମୋ ବିଭାଗର ଅନ୍ୟ ଡାକ୍ତର ମାନଙ୍କ ସହିତ ତା ପୁଲେଙ୍କର ବନ୍ଧୁତା ରହିଛି । ଅନ୍ୟମାନେ
 ବୃତ୍ତିଗତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବେଶ୍ ଖ୍ୟାତି ସମ୍ପର୍କ ମଧ୍ୟ । ବରଂ ମୋ ସହିତ ତା ପୁଲେଙ୍କର
 କେବଳ କାମତଳା ସମ୍ପର୍କ ଓ ପରିଚୟ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଅନ୍ୟ କାହା
 ପାଖକୁ ନ ପଠାଇ ମୋ ସହିତ, କେବଳ ମୋ ସହିତ ପରାମର୍ଶ ପାଇଁ କହିଲେ । ଏକଥା
 ମୋତେ ବିସ୍ମିତ କଲା ଓ ଧନ୍ୟବାଦ ସହ ତା ପୁଲେଙ୍କୁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନଟି ମୁଁ ପଚାରିଲି । ସେ
 ଚିକିତ୍ସା ରହିଗଲେ । କେତୋଟି ସେକେଣ୍ଡ ଚିନ୍ତା କଲେ । କହିଲେ ଯେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ
 ନିଜେ ବିସ୍ମିତ ହେଉଛନ୍ତି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥା ତାଙ୍କ ମନକୁ ଆସିଲା ନାହିଁ କାହିଁକି ? କାହିଁକି
 ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ମୋ ନାମ ତାଙ୍କ ମନକୁ ଆସିଛି ଓ ସେହିପ୍ରକାରେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ପରାମର୍ଶ
 ଦେଉଛନ୍ତି । ସେ ଏହାର କାରଣ କହିପାରିବେ ନାହିଁ ବୋଲି ମତେ ହସି ହସି କହିଲେ ।
 ବରଂ କେଉଁ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ନିଜ ଅଜାଣତରେ ସେ ମୋ ନାମ ନେଉଛନ୍ତି

ବୋଲି ତାଙ୍କର ଧାରଣା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୃଢ଼ୀଭୂତ ହେଉଛି । ଏତେ ସବୁ ପରେ ମଧ୍ୟ କାଥାରିନ୍ ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିନଥିଲା ।

ଭୟା ଭିତରେ ପ୍ରାୟ ଦୁଇମାସ କେତେବେଳେ ଖୁଲିଗଲାଣି । ତଃ. ପୁଲେଙ୍କ ସହ କଥାବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରାୟ ମୁଁ ଏକପ୍ରକାର ପାଶୋରି ପକାଇଲିଣି । କାମର ଉପରେ ଏହି ପ୍ରକାର ପ୍ରାୟ ହୁଏ । ସମୟ କେଉଁ ବାଟରେ ଗଢ଼ି ଖୁଲିଯାଏ ଜାଣିହୁଏ ନାହିଁ ।

କିନ୍ତୁ ଏଇ ଦୁଇମାସ ଭିତରେ କାଥାରିନ୍‌ର ଅବସ୍ଥା ବରଂ ଅଧିକ ଖରାପ ହୋଇଛି । ମାତ୍ର ଏ ଖବର ମୋତେ ଆଉ କେହି ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ଆମ ଅନୁଷ୍ଠାନର ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ବିଭାଗରେ ତଃ. ଫ୍ରାଙ୍କ୍ ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ହେଲା କାମ କରୁଛନ୍ତି । ମୋ ସହିତ ତାଙ୍କର ପରିଚୟ ଅତି ଉତ୍ତମ । ରୋଗୀର ଅଛିଷ୍ଟା ସମସ୍ୟା ନେଇ ଯାହା ତାଙ୍କର ଶଲ୍ୟ ଚିକିତ୍ସାର ପରିସର ଭିତରେ ସମାଧାନ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ, ସେ ଅନେକ ସମୟରେ ମୋ ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ନ୍ତି । ରୋଗୀକୁ ମୋ ସହିତ ଦେଖାକରି ପରାମର୍ଶ ନେବାକୁ ଉପଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ।

ଏକା ବିଭାଗର ପରୀକ୍ଷାଗାର ସହକାରୀ ହୋଇଥିବାରୁ କାଥାରିନ୍‌ର ତଃ. ଫ୍ରାଙ୍କ୍ ସହିତ ଚିହ୍ନାପରିଚୟ ଥାଏ । ସ୍ବାଭାବତଃ ଫ୍ରାଙ୍କ୍ ହସଖୁସି ଆଉ ଅଟାଳିଆ ସ୍ବାଭାବର । କାଥାରିନ୍‌କୁ ଅତୀ ମଜାରେ ଥରେ ଅଧେ କିଛି କହନ୍ତି । କାଥାରିନ୍ ସେ ସବୁକୁ ଉପଭୋଗ କରେ । ଖୁସୀ ହୁଏ । ମଜାରେ, କୌତୁକରେ ସେ ମଧ୍ୟ ପଦେ ଅଧେ କୁହେ । ଏ ସବୁତ ତା ବାଟରେ ଖୁଲିଥିଲା । ମାତ୍ର ଏବେ କାଥାରିନ୍ ଠାରେ ତଃ. ଫ୍ରାଙ୍କ୍ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲେ । ଅସ୍ବାଭାବିକ୍ ପରିବର୍ତ୍ତନ । ତାଙ୍କର ମନେ ହେଲା କାଥାରିନ୍ ସର୍ବଦା ଉଚ୍ଚେକିତ ହୋଇ ରହୁଛି । ମୁହଁରୁ ତାର ସ୍ବାଭାବିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଖୁଲିଯାଉଛି । ଗୋଟାଏ ଅନାଗତ ବିପଦ ଆଡ଼କୁ ସତେ ଯେପରି ସେ ମୁହଁଉଛି - ଏଇ ଭାବ ତା ଖୁଲି ଚଳଣିରେ ଫୁଟି ଉଠୁଛି । ତାର ମାନସିକ ସନ୍ତୁଳନ ରହୁନାହିଁ ।

ତଃ. ଫ୍ରାଙ୍କ୍ ଚିନ୍ତିତ ହେଲେ । କାଥାରିନ୍ ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ସହାନୁଭୂତି ରହିଛି । ତେଣୁ ତାର ଏ ଅବସ୍ଥା ନିଜେ ଦେଖି ଟିକିଏ ବିକ୍ରତ ବୋଧ କଲେ । ଠିକ୍ କଣ ଘଟିଛି ଜାଣି ନପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ସମୟ ସୁଯୋଗ ଅଭାବରୁ ତାକୁ ପଛରି ନପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ବ୍ୟାପାରଟି ଯେ ଠିକ୍ ନାହିଁ, ବରଂ ନିତାନ୍ତ ଚିନ୍ତାଜନକ ଏହା ସେ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ଥିଲେ ।

ସହର ବାହାରେ ଗୋଟିଏ ଖ୍ୟାତନାମା ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ମଧ୍ୟ ତଃ. ଫ୍ରାଙ୍କ୍ ପରାମର୍ଶଦାତା ଭାବେ କାମ କରନ୍ତି । ଅତି ଜଟୀଳ କେଶ୍‌ଟିଏ ଆସିଲେ ତାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଲୋଡ଼ାଯାଏ । ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଡାକରାରେ ସେ ସେଦିନ ଗାଡ଼ି ନେଇ ବାହାରିଛନ୍ତି । ଦେଖିଲେ ଆଗରେ କାଥାରିନ୍ ତା ଗାଡ଼ି ନେଇ ବାହାରୁଛି । ସେଇ ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ, ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ମୁହୂର୍ତ୍ତ କାଥାରିନ୍ ଉପରେ ତାଙ୍କର ଆଖିପଡ଼ିଛି । ମାତ୍ର ନିଜ ଗାଡ଼ିକୁ ଅଧିକ

ବେଗରେ ଚଳାଇ କାଥାରିନ୍ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ତା ଗାଡ଼ିକୁ ପାଖେଇ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛିତ ଦେଲେ । କାଥାରିନ୍ ଗାଡ଼ିଟି କରପଟିଆ କରି ରଖିଲା ।

ଡଃ. ପ୍ରାକ୍ ନିଜ ଗାଡ଼ି ଭିତରେ ବସି କାଥାରିନ୍‌ର ଗାଡ଼ି ପାଖକୁ ଝୁଲି ପଡ଼ି ବେଶ୍ ବଡ଼ ପାଟିରେ ବରଂ ଚିତ୍କାର କରିବା ପରି କହିଲେ “କାଥାରିନ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯାଇ ଡଃ. ବ୍ରିଆନଙ୍କୁ ଦେଖା କର । ଆଉ ବିଳମ୍ବ କରନାହିଁ । ଶୀଘ୍ର ଯାଅ ।” ଏତକ କହିଦେଇ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିଦେଇ ସେ ଝଲିଗଲେ । ବହୁତ ସମୟରେ ଅତି ସଫଳ ଡାକ୍ତରମାନେ କାମର ଅସମ୍ଭବ ଉପ ହେତୁ ପୂର୍ବାପର ସଙ୍ଗତି ନଥାଇ ଆବେଗରେ ଭାସିଯାଇ କିଛି କରିପକାନ୍ତି । କିଛି କହିପକାନ୍ତି । ଏକଥା ମୁଁ ଜାଣେ, ଡଃ. ପ୍ରାକ୍ ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ଏ ପାଗଳାମିର ଶାକାର । ମାତ୍ର ସେଦିନ ଡଃ. ପ୍ରାକ୍ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଗୋଟିଏ ସେକେଣ୍ଡ ପାଇଁ ଦେଖି ଦେଇ ଯେଉଁ ଉରେଜନା, ଯେଉଁ ବ୍ୟଗ୍ରତା ନିଜ ଭିତରେ ଅନୁଭବ କଲେ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସେଥିରେ ବିସ୍ମିତ । ତାକୁ ଗାଡ଼ି କରପଟକୁ ରଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛିତ ଦେଇ ଆପଣାର କାତ ଖୋଲି ଚିତ୍କାର କରି, ଯେଉଁ ଜରୁରୀ ଭାବ ଦେଖାଇଲେ, ତାର କାରଣ ତା’ ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝି ପାରିଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ମନେହେଲା, ସେ ନିଜ ଆୟତରେ ନାହାନ୍ତି, କେହି ଯେପରି ତାଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ଏସବୁ କରୁଛନ୍ତି । କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ।

ଜଣା ଭିତରେ କାଥାରିନ୍‌ର ଭୟ, ବିସ୍ମୟ, ଉଦବେଗ ଓ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଭାବ ବହୁମାତ୍ରାରେ ବଢ଼ିଯାଇଛି । ଲାଗ ଲାଗ ଦୁଇ ରାତି ସେ ଭୟଙ୍କର ସ୍ଵପ୍ନ ଦେଖୁଛି । ପ୍ରଥମ ସ୍ଵପ୍ନରେ ସେ ଦେଖୁଛି, ଗୋଟିଏ କାରରେ ବସି ଗୋଟିଏ ନିକ୍ତାପୋଲ ପାରିହେବା ବେଳକୁ ପୋଲଟି ଗୁସ୍ତୁଡ଼ି ପଡ଼ୁଛି ଓ ସେ କାର ସହ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିଯାଇଛି । ନିଜକୁ ବଞ୍ଚେଇ ପାରିନାହିଁ ।

ଦ୍ଵିତୀୟ ସ୍ଵପ୍ନରେ ସେ ଦେଖୁଛି ଗୋଟିଏ ପିଚୁ କଳା ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ନିକ୍ତାଟିଆ ଅନ୍ଧାର ଘରେ ରହିଯାଇଛି । କେଉଁଠି ବି ଆଲୋକର କ୍ଷୀଣ ରେଖାଟିଏ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ଅଣ୍ଡାଳୀ ଅଣ୍ଡାଳୀ ବାଟ ଖୋଜୁଛି ବାହାରି ଆସିବାକୁ । ବାରଣ୍ଡାର ଅନ୍ଧାରରେ ଝୁଣି ପଡ଼ିଯାଉଛି ।

ଏହାପରେ ଆଉ ସେ ଅପେକ୍ଷା କଳାମାହିଁ । ଶେଷରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କଲା । କାଥାରିନ୍ ସହ ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ ସମୟରେ ଏହାକୁ ମୁଁ ମୋ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ସାଧାରଣ ଯେକୌଣସି କେଶ୍ ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲି । ମାତ୍ର ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତ ପରେ ଯାହା ଘଟିଲା, ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ଆଦୌ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲି । ମୋ ଜୀବନ ଆଉ ସେ ପୁରୁଣା ଧାରାରେ ଗତି କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଗୋଟାଏ ଆତ୍ମଳ ଚୂଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ, ଏହା ମୁଁ କଞ୍ଚନାରେ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତା କରିନଥିଲି । କିନ୍ତୁ ତାହାହିଁ ହେଲା, ତାହା ପୂର୍ବ ପରିଚ୍ଛବ ଠାରୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ । ଆଉ ନୂତନ ପରିଚ୍ଛବର ବିଷୟବସ୍ତୁର ନାୟିକା ମୋ ସାମ୍ନାରେ ବସିଥିବା ଝିଅଟି ।

(୨)

କାଥାରିନ୍ ମନସ୍ତାଦିକ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ମୋତେ ୧୮ ମାସ ପ୍ରାୟ ଲାଗିଲା । ସପ୍ତାହକେ ଦରକାର ଅନୁଯାୟୀ ଥରେ ବା ଦୁଇଥର ସେ ମୋ କ୍ଲିନିକକୁ ଆସେ । ରୋଗୀ ହିସାବରେ କାଥାରିନ୍ ଗୋଟିଏ ଉତ୍ତମ ରୋଗୀ । ସହଯୋଗୀ, ଯୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ । ନିଜ ଭିତରକୁ ପଢ଼ିପାରେ ଓ ତାହା ତାଙ୍କର ଠିକ୍ ଠିକ୍ ବୁଝାଇପାରେ । ସବୁଠାରୁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉଛି ଏ ମାନସିକ ଦୁରାବସ୍ଥାରୁ ମୁକୁଳିବା ପାଇଁ ତାର ଅଦମ୍ୟ ଆଗ୍ରହ ।

ଏଇ ୧୮ ମାସ ଭିତରେ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସେ ତାର ଅତୀତକୁ ମନେ ପକାଇ ତାର ଚିକିତ୍ସା ତର୍କମା କରିଛି ଓ ନିଜର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା ସହ ତାର ସମ୍ପର୍କ ଯୋଡ଼ିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି । ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ଅତୀତର ଅନେକ ଛୋଟ ଛୋଟ କଥା ଯାହା ଆଜିର ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଖୁଅଟିଏ, ସେ ସବୁ ବିସ୍ମୃତିର ଅତଳ ଗହ୍ୱର ଭିତରୁ ବହୁ ପରିଶ୍ରମ କରି ଉଦ୍ଧାର କରିଛି । କାଥାରିନ୍ ପରି ମାନସିକ ରୋଗୀର ନିଦାନ କୌଣସି ପିଲ ବା ଟାବ୍ଲେଟ୍ ଦ୍ୱାରା ହୋଇପାରେ ନାହିଁ । ଭୟ, ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, ଶଙ୍କା, ଏ ସବୁର ଉତ୍ପତ୍ତି ଆଏ ରୋଗୀର ଅତୀତ ଜୀବନର କୌଣସି ଏକ ଘଟଣାରେ । ସେଇଥିପାଇଁ ଅତୀତକୁ ଘାଣ୍ଟି ପକାଇ ମୋତେ ସବୁକିଛି ଜଣାଇବାକୁ ମୁଁ ତାକୁ କହିଛି, ଓ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସହଯୋଗ କରିଛି ମଧ୍ୟ । ତାର ମଦୁଆ ବାପା ବିଷୟରେ ମନେ ପକାଇଛି । ନିଶାଗ୍ରସ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ଅସମୟରେ ଘରକୁ ଫେରି ପାଟିତୁଣ୍ଡ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରିବାର ମନେ ପକାଇଛି । ବହୁତ ଛୋଟ ଛୋଟ ଘଟଣା ଯାହା ସେହି ଅପ୍ରାପ୍ତ ବୟସରେ ତା ମନକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରିଥିଲା, ସେସବୁ ସେ ମନେ ପକାଇ ମୋ ଆଗରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛି । ଷୁଆର୍ଟ୍ ସହିତ ତାର ଅଶାନ୍ତ ସମ୍ପର୍କକୁ ମନେପକାଇ ଆପଣା ଉପରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇଛି ।

ମୋର ଅନୁଭୂତି ହେଉଛି, ଯେତେବେଳେ ମାନସିକ ରୋଗୀ ତାର ଅତୀତକୁ ପରିଷ୍କାର ମନେ ପକାଇ ପାରେ, ତାର ତର୍କମା କରିପାରେ, ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରେ ସେତେବେଳେ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ଯେ ସେ ଭଲ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ମାତ୍ର କାଥାରିନ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାହା ଘଟିଲା ନାହିଁ । ଅତୀତକୁ ଘାଣ୍ଟିବାର ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ସତ୍ତ୍ୱେ ତାର ଅବସ୍ଥାରେ

ବିଶେଷ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା ନାହିଁ । ତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ତାର ଭୟ ବିହୀନତା, ତାର ଅନିଦ୍ରା ତଥା ଦୁର୍ଘଟା ତାକୁ ସେହିପରି ଜବଳିତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ରୋଗର ଲକ୍ଷଣରେ କିଛି ମାତ୍ର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଜଣାଗଲା ନାହିଁ । ଭୟଙ୍କର ସ୍ୱପ୍ନମାନ ବେଶୀ ବେଶୀ ଆସିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଅନ୍ଧାର, ପାଣି, ବନ୍ଦୀର ତାକୁ ଆଗରୁ ଯେପରି ଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ ଓ ଭୀତଚକ୍ର କରି ପକାଉଥିଲେ, ଏତେ ପରିଶ୍ରମ ସତ୍ତ୍ୱେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହାହିଁ ଘଟୁଥିଲା । ବରଂ ମାନସିକ ଦୁର୍ବଳତା ତାର ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଉଠିଥିଲା ।

ନିଧତକ କେତେ ଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ନିଦ୍ରାଯିବା ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଲାନାହିଁ । ଗୋଟାଏ ଭଲ ନିଦ୍ରାପରେ ଯେପରି ସତେଜ ଲାଗେ ତାର ସେ ଅନୁଭବ ଜଦାପି ଆସିଲା ନାହିଁ । ଯେତେ ଯାହା କଲେ ବି ନିଦ୍ରା ମଝିରେ ମଝିରେ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ଛାତି ଧଡ଼ ଧଡ଼ ହୁଏ । ଆଉ ନିଦ୍ରା ହୁଏ ନାହିଁ । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ କୌଣସି ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ସେ କୁଣ୍ଡିତ । କାରଣ ଆଉ କିଛି ନୁହେଁ । କାଳେ ବଟିକାଟି ତଣ୍ଡି ପାଖରେ ଅଟକି ଯିବ । ନିଶ୍ୱାସ ଅଟକି ଯିବ ।

ଏସବୁ ପରେ ଚିକିତ୍ସକ ହିସାବରେ ମୋର ମନେ ହେଲା ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧ ଗଳିରେ ପଶିଯାଇଛି । ଆଗରେ ଆଲୁଅର କ୍ଷୀଣ ଗୋଟିଏ ମଧ୍ୟ ଦେଖାଯାଉନାହିଁ । ଯାହାକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ ରଖି ଆଗେଇ ହୁଅନ୍ତା । ମୋର ଗୋଟିଏ ହତାଶାଭାବ ଆସିଲା । ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ମୁଁ ଟିକିଏ ଦୋହଲି ଗଲି । ମାତ୍ର ଏହା ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ । ନିଜକୁ ସମାଧି ନେଲି । ଆଗପଛ ସବୁକୁ ମନଭିତରେ ଆଉଥରେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲି । କାଥାରିନ୍‌ର ଯନ୍ତ୍ରଣା ବୋଧହୁଏ ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଦୃଢ଼ ମାନସିକତା ସୃଷ୍ଟି କଲା । ମୋତେ ଆଗକୁ ମାଡ଼ିଯିବାକୁ ସାହସ ଯୋଗାଇଲା । ଯେପରି ହେଉ ପଛେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥାରୁ ଉଦ୍ଧାର କରି ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଦେବାକୁ ହେବ । ସେ ଯେପରି ହସ ଖୁସାର ସହ ବଞ୍ଚିପାରିବ, ତାହା ଦେଖିବାର ନୈତିକ ତଥା ବୃତ୍ତିଗତ ଦାୟିତ୍ୱ ମୋର । ଏହି ମାମାଂସା ନେଇ ମୁଁ ଆଗେଇବାକୁ ସ୍ଥିର କଲି । ଏହି ଘଡ଼ି ସହି କ୍ଷଣରେ ଗୋଟିଏ ଅଭୂତ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ତାର ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ତାହା ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କଲା । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ବ୍ୟବସ୍ଥା ହିଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ରୋଗମୁକ୍ତ କରି ଏକ ନୂତନ ଜୀବନ ଦେଲା ଏବଂ ମୋର ଚିକିତ୍ସକ ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳାଇଦେଲା । ସେ ସବୁ ପରେ ।

ଆଗରୁ କହିଛି କାଥାରିନ୍ ଏରୋପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଯାତ୍ରା କରିବାକୁ ତରେ । ଏରୋପ୍ଲେନ୍ ଯାତ୍ରାକୁ ସେ ଏତାଇଯିବାକୁ ସର୍ବଦା ଚେଷ୍ଟାକରେ । ମାତ୍ର କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟହୁଏ ଆଉ ସେତେବେଳେ ସେ ଯାତ୍ରା ପୂର୍ବରୁ ୨/୪ ଥର ନିଶ୍ୱାସାନ

କରିପକାଏ । ଏଇ ସବୁ ଝିନ୍‌ଝଟରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସେ ଦୂରକୁ ଯିବା ଆସିବା କରିବାକୁ ଭଲପାଏ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏଥରକ କେଜାଣି କାହିଁକି ଷୁଆର୍ଟ ପ୍ରସ୍ତାବ ଦେବା ମାତ୍ରେ କାଥାରିନ୍ ତା ସହିତ ପ୍ଲେନ୍‌ରେ ଯିବାକୁ ରାଜି ହୋଇଗଲା । ଗୋଟିଏ ମେଡିକାଲ ସମ୍ମିଳନୀ ଟିକାଗୋରେ ହେଉଥିଲା । ସେଥିରେ ଯୋଗଦେବା ପାଇଁ ଏ ଯାତ୍ରା । ଅବସର ଦେଖି, ଷୁଆର୍ଟର ଇଚ୍ଛାନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାକୁ ବାଧ୍ୟ କରି ଗୋଟିଏ ମ୍ୟୁଜିଅମ୍ ଦେଖିବାକୁ ଗଲା । ସେ ମ୍ୟୁଜିୟମ୍‌ରେ ଇତିପୁ ସଭ୍ୟତାର ବିଭିନ୍ନ ନୂଆ ପୁରୁଣା ଜିନିଷ ପ୍ରଦର୍ଶିତ ହେଉଥିଲା ।

କାଥାରିନ୍ ନିଜେ ଜଣେ ଇତିହାସ ଛାତ୍ରୀ ନୁହେଁ । ସେ ଦିଗରେ ଅଧ୍ୟୟନ ପାଇଁ ତାର ସେପରି କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ନଥିଲା କି ଏବେ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ସବୁବେଳେ ଅତୀତ ସଭ୍ୟତାର ପୁରୁଣା ଜିନିଷପତ୍ର, ଧ୍ବଂସାବଶେଷ ଦେଖିବାକୁ ତା ମନରେ ଗୋଟାଏ ଆଗ୍ରହ ଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଏସବୁ କେଉଁଠାରେ ଦେଖେ ସେ ବିସ୍ମିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତାର ମନେହୁଏ ସେ ଏହାକୁ ପ୍ରଥମ କରି ଦେଖୁନାହିଁ । ସେ ଆଗରୁ ଏସବୁ ଭିତରେ ଚଳିଛି । ସବୁ ଜାଣିଛି ।

ଏଇଠି ଗୋଟାଏ ଅରୁତ ଜିନିଷ ଘଟିଲା । ଗାଈତ କେତୋଟି ଜିନିଷ ପାଖକୁ ଯାଇ ଅଙ୍ଗୁଳି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ କରି ଦର୍ଶକ ମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥିଲା । ସେତିକି ବେଳେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଲାଗିଲା ଗାଈତ୍ କିଛି ଭୁଲ୍ କହୁଛି । ନିଜକୁ ସମ୍ବରଣ କରିନପାରି, ସେ ଗାଈତ୍‌କୁ ସଂଶୋଧନ କରି ସଠିକ୍ ତଥ୍ୟଟି ବଖାଣି ପକାଇଲା । ଗାଈତ୍ ମଧ୍ୟ କଥା ଲହସରେ ଭୁଲ୍ କଥାଟି କହିପକାଇଥିଲା ବୋଲି ସ୍ବାକାର କଲା । ଏଥର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବାର ପାଳି କାଥାରିନ୍‌ର । ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ସେ ଏସବୁ କେଉଁଠୁ ଜାଣିଲା । ବହୁ ଦିନର ଗାଈତ୍‌ର ଭୁଲ୍ ଦର୍ଶାଇବାକୁ କିଏ ତାକୁ ପ୍ରତାପିତ କଲା ? ସେ ଏସବୁ ତଥ୍ୟ କେଉଁଠୁ ଜାଣିଲା । ମନେପଡ଼ିବା ପରି ସମୟର ପରିଧି ଭିତରେ ସେ ଏ ନେଇ କେବେ କିଛି ପଢ଼ିବା ତାର ମନେ ପଡୁନାହିଁ ।

ଆମର ପରବର୍ତ୍ତି ସାକ୍ଷାତରେ ସେ ମୋତେ ଏ ଘଟଣାଟି ବତାଇଲା । ଆଗରୁ ସମ୍ମୋହନ ଉପାୟ ପ୍ରୟୋଗ କରି ତାଠାରୁ ତାର ମନେ ପଡୁନଥିବା କଥା ଜାଣିବାକୁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତାବ ରଖୁଥିଲି । ଏହାମଧ୍ୟ ତାକୁ ବୁଝାଇଥିଲି ଯେ ଏପରି କରିବା ଦ୍ବାରା ତାର ଚିକିତ୍ସା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଅଧିକ ଫଳପ୍ରସ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ମୋ ଠାରୁ ଏ ସବୁ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଶୁଣିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ସେ ମୋ ପ୍ରସ୍ତାବ ପ୍ରତି ବିମୁଖ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ତାର ଚିକିତ୍ସା ଆଉ ଅଗ୍ରଗତି କରିପାରୁନଥିଲା । ତାର ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଅପେକ୍ଷାରେ ମୁଁ ଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଟିକାଗୋ ଘଟଣା ପରେ ସେ ବିନା ଯୁକ୍ତିରେ ସମ୍ମୋହନ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ରାଜି ହୋଇଗଲା ।

ଏ ସମ୍ମୋହନ ପଦ୍ଧତି, ଗୋଟିଏ ରୋଗୀକୁ ସେ ଭୁଲିଯାଇଥିବା ଅତୀତର ଘଟଣାମାନ ମନେ ପକାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ । ଏଥିରେ କିଛି ଯାଦୁ ବା ରହସ୍ୟ ନାହିଁ । ଏଭଳି କେବଳ ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଦିଗରେ ଏକାଗ୍ରତା । ଏଥିପାଇଁ ଜଣେ ଉଚିତ୍ ଶିକ୍ଷାପ୍ରାପ୍ତ ସମ୍ମୋହନକାରୀ ପ୍ରଥମେ ଆବଶ୍ୟକ । ସେ ଉଚିତ୍ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶନ କରାଏ । ରୋଗୀ ପ୍ରଥମେ ଆପଣା ଭିତରେ ସହଜ ହୁଏ । ନିଜକୁ ଉତ୍ତେଜନା, ଚିନ୍ତା ମୁକ୍ତ କରାଏ । ମନ ଭିତରେ ସର୍ବଦା ସ୍ମୃତିର ଲହରୀ ଅବିରତ ମୁଣ୍ଡ ପିଚୁଥାଏ । ନିଜକୁ ସେଥିରୁ ପୃଥକ ରଖି ଏକାଗ୍ରତା ଆଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ସ୍ମୃତି ଶକ୍ତିକୁ ଅଧିକ ତୀକ୍ଷ୍ଣ କରାଏ । ଏହି ଅବସ୍ଥାରେ ରୋଗୀ ସାଧାରଣ ଚଳଣି ଭିତରେ ମନେପକାଇ ପାରୁନଥିବା ଅତୀତର ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା, ବ୍ୟକ୍ତି ଓ ସ୍ଥାନ ମନେପକାଇପାରେ । ଏହାଦ୍ୱାରା ରୋଗର ଉତ୍ସର ସନ୍ଧାନ ମିଳିଯାଏ ଓ ଚିକିତ୍ସା ସଫଳ ହୁଏ ।

ଏହା ମୋର ଅନୁଭୂତିର କଥା । ଶତାଧିକ ରୋଗୀକୁ ମୁଁ ଏହି ସମ୍ମୋହନ ପଦ୍ଧତିରେ ଚିକିତ୍ସା କରିଛି ଏବଂ ସୁଫଳ ପାଇଛି । ଥରେ ଅତୀତର ଆବର୍ଜନା ସ୍ଥୁପ ଭିତରୁ ସଠିକ ସୂଚନା ମିଳିଗଲେ, ଆଉ ତେଣିକି ସବୁ ସହଜ ହୋଇଯାଏ । ଅସ୍ୱାଭାବିକ ବ୍ୟବହାର ହେଉ, ଅସାଧ୍ୟ ଉତ୍ତେଜନା ହେଉ ବା କିଛି କୁ ଅଭ୍ୟାସ ହେଉ, ଏସବୁରୁ ତେଣିକି ରୋଗୀକୁ ମୁକ୍ତ କରିବା କିଛି ବଡ଼ କଥା ନୁହେଁ ।

ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ରୋଗୀକୁ ମୁଁ ତାର ପିଲାଦିନକୁ ନେଇଯାଇଛି । ୨/୩ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଯାହା ଘଟିଥିଲା, ଆଜି ସଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ଯାହା ତାର ମନେ ପଡୁନାହିଁ, ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାହା ସେ ମନେ ପକାଇ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିଛି । ସେହି ବର୍ଣ୍ଣନା ଭିତରୁ ମୋତେ ମିଳିଛି ଆଜି ରୋଗୀ ଭୋଗୁଥିବା ଜଟୀଳ ରୋଗର ଅତୁଆ ସୂତାର ମୂଳ । ସେହି ମୂଳକୁ ଧରି ମୁଁ ଚିକିତ୍ସା କରି ସୁଫଳ ପାଇଛି ।

କାଥାରିନ୍ ଠାରୁ ଚିକାଗୋ ଯାଦୁଘରର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଲା ଯେ ସମ୍ମୋହନ ପଦ୍ଧତି ଏଠାରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଦରକାରୀ । କାଥାରିନ୍ ଆଜିର ସମସ୍ୟାର ମଞ୍ଜି, ଅତୀତର କେଉଁ ଅଳିଆ ଗଦା ତଳେ ପଡ଼ିରହିଛି । ତାକୁ ଖୋଜି ପାଇବା କେବଳ ସମ୍ମୋହନ ଜରୀଆରେ ସମ୍ଭବ । ସେତକ ନଜାଣି ଯାହାକିଛି ଚିକିତ୍ସା କରାଯିବ ତାହା କେବଳ ଅନ୍ଧାର ଘରକୁ ଟେକା ମାରିବା ପରି । କାଥାରିନ୍‌କୁ ବୁଝାଇ ଦେବାରେ, ମୋ ପ୍ରସ୍ତାବରେ ସେ ରାଜିହେଲା । ପ୍ରାରମ୍ଭିକ ଆୟୋଜନ ଓ ବୁଝାମଣା ପରେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ମୁଁ କାଉର୍ ଉପରେ ଆଖି ବନ୍ଦକରି ଶୋଇରହିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ସମ୍ମୋହନ ପ୍ରୟୋଗ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ ହେଉଛି, ଚିନ୍ତା ଉତ୍ତେଜନାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି, ନିଜର ପରିପାର୍ଶ୍ୱିକ ଅବସ୍ଥା ସହ ଏକାମ୍ନ ହୋଇ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ସହଜ ହେବା । ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସରୁ ଆରମ୍ଭ

କରିବାକୁ ମୁଁ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ନିଶ୍ବାସ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ନେଲା । କ୍ରମେ ଶରୀର ତାର ନମନାୟ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । କଠିନତା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଦୂର ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏପରି କିଛି ମିନିଟ୍ ଝଲିବା ପରେ ମାଂସ ପେଶୀ ଗୁଡ଼ିକ ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ତାକୁ କହିଲି । ମୁହଁରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଧୀରେ ଧୀରେ ଧ୍ୟାନ ଗୋଡ଼ ଆଡ଼କୁ ଦେବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ କିଛି ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ମୁଣ୍ଡ ଆଉ ଭାରୀ ଭାରୀ ଲାଗୁନାହିଁ । ଚିନ୍ତାଶୂନ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ହାଲୁକା ହୋଇ ଗଲାଣି । କୋଠରୀର ଶାନ୍ତ ସ୍ଥିର ପରିବେଶ ସହିତ ସମତାଳରେ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ଉଚ୍ଚେଜନାହୀନ ହୋଇଯାଉଛି । ଚିନ୍ତାର ଲହରୀ ଆଉ ମନଭିତରେ ମୁଣ୍ଡପିଚୁ ନାହିଁ । ସମୟ ଯେପରି ସ୍ଥିର ହୋଇ ଅଟକି ଯାଇଛି । ଉଚ୍ଚେଜନା ନାହିଁ, ଆଶଙ୍କା ନାହିଁ, ଚିନ୍ତା ନାହିଁ । ଏକ ନିଅର ଅବସ୍ଥା । ଶରୀର ତାର କଠିନତା ହରାଇଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଗୋଟିଏ ନରମ ମାଂସ ପିଣ୍ଡୁଳା ଯେପରି । ଢଳ ଢଳ ତରଳ ଅବସ୍ଥା । ସତେ ଯେପରି କେଉଁ ଦିଗକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୋହିଯିବ । ନିର୍ଜିବ, ନରମ ଶରୀରଟି କାଉଚ ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଛି ।

ଏଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ସମ୍ବୋଧନ ଦ୍ଵିତୀୟ ସୋପାନ । ସେହି ଆଖି ବନ୍ଦ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଆଲୋକ ବିନ୍ଦୁର କଞ୍ଚନା କରିବାକୁ ତାକୁ କହିଲି । କ୍ରମେ ସେହି ବିନ୍ଦୁଟିକୁ ନିମ୍ନଗତି କରି ନିଜ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଦେଖିଲା । କ୍ରମେ ମୁଣ୍ଡଠାରୁ ସେଇ ବିନ୍ଦୁଟି ତାର ସମସ୍ତ ଶରୀର ଭିତର ଦେଇ ଗୋଡ଼ ଆଡ଼କୁ, ପାଦ ଆଙ୍ଗୁଳିକୁ ଅଗ୍ରସର ହେଲା । ଏହା ନିଛକ୍ କଞ୍ଚନା, ମାତ୍ର ଏହି କଞ୍ଚନାରେ ଏକାନ୍ତ ହେବା ସମ୍ବୋଧନ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ଜରୁରୀ । କାଥାରିନ୍ ଯେତେଯେତେ ଆଲୋକ ବିନ୍ଦୁର ସତ୍ତା ସହ ଏକାନ୍ତ ହେଲା । ସେହି ପରିମାଣରେ ତାର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମାନ ଆପଣାର ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରତା ହରାଇଲେ । ନିଷ୍କଳ, ଶାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲେ । ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ସେ ଆଲୋକଟି ତାର ସମସ୍ତ ସତ୍ତାକୁ ଆବୋରି ରହିଲା । ତାର ସମସ୍ତ କ୍ଳାନ୍ତି ଅପସରିତ ହେଲା । ଏପରି ଏକ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ପହଞ୍ଚିଲା, ଯେଉଁଠି କିଛି ଘଣ୍ଟା ପୂର୍ବର କ୍ରିୟା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅର୍ଥହୀନ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଆଖିପତ୍ତା ମାଡ଼ି ମାଡ଼ି ପଡ଼ିଲା, ନିଦ ଆସିଲା । ଏକ ଶାନ୍ତ ନିରୁପଦ୍ରବ - ବୋଧେ ନରମ ଭାବ ତାକୁ ଆଛାଦିତ କରିପକାଇଲା । ଉଜ୍ଜ୍ଵଳ ଆଲୋକଟି ଶରୀର ଭିତରେ ଖେଳିଗଲା ଆଉ ଶରୀର ଆଲୋକ ବଳୟ ଭିତରେ ବୁଡ଼ି ରହିଲା । ଏହିପରି ଏକ ନିରୁପଦ୍ରବ, ସାମାନ୍ୟତା ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ କାଥାରିନ୍ ମଜ୍ଜିରହିଲା । ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇ ୧୦ ଠାରୁ ପଛକୁ ଗଣିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରି । ପ୍ରତିଟି ସଂଖ୍ୟା ମୁଁ ଉଚ୍ଚାରଣ କରିବା ସହିତ ତାର ଶାନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଅଧିକ ଗଭୀର ଓ ଘନିଭୂତ ହୋଇ ଆସିଲା । ତାର ସ୍ଵପ୍ନିକ ଅବସ୍ଥା ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ଆସିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ବୋଧନର ତୃତୀୟ ସୋପାନ । ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ମୋର ସ୍ଵର ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କୌଣସି ଶବ୍ଦ ଶୁଣା ଗଲାନାହିଁ ।

ସମସ୍ତ ବାହ୍ୟ ଜଡ଼ତା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଇଁ ଏକାଗ୍ର ହେଲା । ମୁଁ ଏକ ଗଣିବା ବେଳକୁ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମ୍ମୋହିତ ହୋଇ ସାରିଲାଣି । ଏ କ୍ରିୟାଟି ମୋଟାମୋଟି ୨୦ ମିନିଟ୍ ସମୟ ନେଲା ।

କେତୋଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ମୁଁ ମୋର ପରୀକ୍ଷା ଆରମ୍ଭ କଲି । କାଥାରିନ୍‌କୁ ତାର ପୁରୁଣା ଜୀବନକୁ କ୍ରମେ ଫେରିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ଦେଖିଲି ଗଭୀର ସ୍ୱପ୍ନାବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୋର ଠିକ୍ ଭାବରେ ମାନୁଛି ଓ କଥାବାର୍ତ୍ତା ମଧ୍ୟ କରିପାରୁଛି । କ୍ରମେ ସେ ତାର ପିନ୍ଧିଲା ସମୟରେ ଘଟିଥିବା ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା, ତା ମନ ଉପରେ ପ୍ରଭାବ ପକାଇଥିବା କିଛି ଧାରଣା ମନେ ପକାଇ ବର୍ଣ୍ଣନା କରି ପାରୁଛି । ୬ ବର୍ଷ ବୟସରେ ସେ ଦାନ୍ତ ଡାକ୍ତରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲା । ସେଠାରେ ଯେଉଁତକ ସମୟ ସେ ରହିଲା, ଅତ୍ୟନ୍ତ ଭୟଭୀତ ଓ ତ୍ରସ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଥିଲା । ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ଦେଖି ତାର ଜୀବନ ଛାଡ଼ିଯିବା ପରି ତାକୁ ଲାଗୁଥିଲା । ଏସବୁ ସେ ମନେ ପକାଇ କହିଲା । ୫ ବର୍ଷ ବୟସରେ ତାକୁ କେହିଜଣେ ପଛରୁ ପେଲି ଦେଇ ପୋଖରୀରେ ପକାଇ ଦେଇଥିଲା । ତାକୁ ପହଁରା ଜଣାନଥିଲା । ପାଣି ୨/୪ ଡୋକ ପିଇ ଆକତା ମାକତା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଆଉ ଟିକକରେ ତାର ନିଶ୍ୱାସ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଜୀବନ ଝଲି ଯାଇଥାଆନ୍ତା । ଏସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ସମୟରେ ମନେ ହେଉଥିଲା ସତେ ଯେପରି ଘଟଣାଟି ତା ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଘଟୁଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ସେ ପୋଖରୀରେ ବୁଡ଼ି ଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଟିରୁ ତାର ଯେଉଁ ସ୍ୱର ବାହାରୁଥିଲା ତାହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ଲୋକର ସ୍ୱର ନୁହେଁ । ଜଣେ ବିପଦଗ୍ରସ୍ତ ତ୍ରସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିର ସ୍ୱର । ସତେ ଯେପରି ତୁଣ୍ଡରେ ତାର କନା ବିଶ୍ୱାସିଏ ମଡ଼ାଯାଇଛି । ସେ ଯେ ମୋ କିନିକ୍‌ରେ ଶୋଇ ରହିଛି ଏକଥା ତାର ମନେ ନାହିଁ । ତାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ସେ ସେହି ଅତୀତ ସମୟକୁ କାୟ, ମନ, ବାକ୍ୟରେ ଫେରିଯାଇଛି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବଞ୍ଚି ନାହିଁ । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅତୀତରେ ହିଁ ବଞ୍ଚୁଛି । ଶରୀର ଟି ସେଇ ପୁରୁଣା । କିନିକର ସୋପା ଉପରେ ପଡ଼ିରହିଛି ମାତ୍ର ଆତ୍ମା ସମୟ ଚକ୍ରରେ ପଛକୁ ଫେରି ଯାଇଛି । ସମ୍ମୋହିତ ବ୍ୟକ୍ତି କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏହା ହିଁ ଘଟେ । ତାକୁ ମୁଁ ବୁଝାଇ ଦେଲି ଯାହା ସେ କହୁଛି ତାହା ଅତୀତ । ତାହା ଘଟି ସାରିଛି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସମସ୍ତ ଅବସ୍ଥା ଠାରୁ ବହୁ ଦୂରରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ କିନିକର ସୋପାରେ ସେ ଶୋଇଛି । ତେଣୁ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିଯିବାର ଭୟ ତାର କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏତକ ଶୁଣିବା ପରେ ସେ କ୍ରମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟକୁ ଆସିଲା । ତାର ସ୍ୱର ସ୍ୱାଭାବିକ ହେଲା ।

କାଥାରିନ୍ ଯେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୩ ବର୍ଷର ଥିଲା, ସେ କଥା ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା । ଜୀବନର ସବୁଠାରୁ ବଳି ଯନ୍ତ୍ରଣା ଦାୟକ ଅନୁଭୂତି ତାର ସେହି ସମୟରେ ହିଁ ଘଟିଥିଲା । ଦିନେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ନିଶ୍ୱାସାଶ୍ୱତ ଅବସ୍ଥାରେ ତା ବାପା ତା ଶୋଇବା ଘରକୁ ପଶି ଆସିଥିଲେ । ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ତାକୁ ଧରି ଏଠି ସେଠି ଯେପରି ହାତ ବୁଲେଇଲେ, ସେଥିରେ

କାଥାରିନ୍ ଏକ ପ୍ରକାର ଭାତ, ଜଞ୍ଜିତ ତଥା ପ୍ରିୟମାଣ ହୋଇପଡ଼ିଥିଲା । ଅତିମାତ୍ରାରେ ତୁଷ୍ଟ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଚିହ୍ନାର କରିବାକୁ ଗଲାବେଳେ ବାପା ତା ପାଟି ଉପରେ ଅତି ନିଶ୍ଚୁର ଭାବରେ ତାଙ୍କ ହାତଟି ମାଡ଼ି ଧରିଥିଲେ । ତାର ନିଶ୍ବାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବା ପରି ତାକୁ ଲାଗିଥିଲା ।

ଆଜି ଏତେ ବର୍ଷ, ପ୍ରାୟ ୨୫ ବର୍ଷ ପରେ ମୋ କିନିକର ସୋପା ଉପରେ ଶୋଇ ସେ ଘଟଣାକୁ ମନେ ପକାଇବା ସମୟରେ ତା ମନର ଅବସ୍ଥା ତାର କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ସ୍ୱରରୁ ଜାଣି ହେଉଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ସମୟ ପରେ ଆଉ ନିଜକୁ ସମ୍ବରଣ କରିନପାରି ସେ ଗଭୀର ବେଦନାରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ି କାନ୍ଦିଲା ମଧ୍ୟ । ତାର ଦୁଃଖର କାରଣ ବୁଝିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ କଷ୍ଟ ନଥିଲା । ଏ ଘଟଣା ଏକ ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଥିଲା । ତାର ଗଭୀର ବିଶ୍ୱାସ ଉପରେ ହୁରାମରା ଯାଇଥିଲା । ରୋଗର ଯନ୍ତ୍ରଣା ସହିହେବ, ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ ଭଙ୍ଗର ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅସମ୍ଭବ ।

ସେ ଯାହା ହେଉ ଏସବୁ ତା ଠାରୁ ଶୁଣିବା ପରେ ମୋର ମନେ ହେଲା, ଯେଉଁ ଋବି କାଠିଫାଙ୍ଗ ମୁଁ ଅଣ୍ଟାଳି ହେଉଥିଲି, ସେଇଟି ମିଳିଯାଇଛି । ଏଥର କାଥାରିନ୍‌ର ତାଲାଟି ଖୋଲି ରୋଗର ନିଦାନ ନିରୂପଣ କରିବା କଠିନ ନୁହେଁ । ମୋର ଦୃଢ଼ ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଗଲା ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଠାରୁ କାଥାରିନ୍‌ର ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତା, ବିଷାଦ ତଥା ଯନ୍ତ୍ରଣା କମି କମି ଆସିବ । ତାକୁ ଅତି ଧୀର କୋମଳ କଣ୍ଠରେ ସାବୁନା ଦେଲି ଯେ, ତାର ଅତୀତରୁ ଯାହା ଜାଣିବା କଥା, ସେ ସବୁ ସେ ମୋ ଆଗରେ କହିସାରିଛି । ସେସବୁ ଘଟଣା ଅତୀତ ଜୀବନ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଏ ସବୁଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ । ସେ ତାର ଜନ୍ମିତ ସହରରେ ପିଲାଦିନର ଶୋଇବା ଘରେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେଆଉ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ କିନିକର ସୁରକ୍ଷିତ, ଆଲୋକିତ କକ୍ଷରେ ସେ ଶୋଇଛି । ଏତକ ଶୁଣିନେଇ ସେହି ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ତାର ସଭାର ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଲା ଓ ଆଗର ସକ୍ ସକ୍ କାନ୍ଦଣା ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ତାକୁ ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟକୁ ଆସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ତାକୁ ଏ ଘଟଣାଟି ନ ଭୁଲିବାକୁ କହିଲି । ତାର ଏ ଯେଉଁ ନୂତନ ଜ୍ଞାନ ଓ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଲା, ତାକୁ ମନ ଭିତରେ ସାଇତି ରଖୁ । ତାର ଭୟ ଓ ଆଶଙ୍କାର ରହେତୁ ବା ଉତ୍ସର୍ଗ ବୁଝିପାରିଥିବାରୁ, ଆଉ ନ ଡରି ପ୍ରକୃତ ଅବସ୍ଥାର ସାମନା କରୁ । ପରିସ୍ଥିତିକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁ । ତାର ପିଲାଦିନ, ତାର ବାପା, ମାଆ, ବାପାର ବିକାର ଗ୍ରସ୍ତ ମାନସିକତା, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଭୟ, ଏସବୁ ହେଉଛି ଅତୀତ, ଏସବୁ ସ୍ମୃତି । ଆଜିର ଦିନରେ ଏସବୁ କେବଳ ଘଟିଯାଇଥିବା ଘଟଣା । ଏତକ ସେ ବୁଝୁ । ସତ୍ୟର ସାମନା କରୁ । ବାତକାଟି ଖସି ଯିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ନକରୁ । ଏ ସମସ୍ତ ଅନୁଭବର ଭିତି ଭୂମି ଉପରେ ବର୍ତ୍ତମାନର କ୍ରିୟା ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଠିଆ ହେଉ । ଏ ସମସ୍ତ ଘଟଣାର ସାରାଂଶ ସେ ନିଜ ଭିତରକୁ ଶୋଷିନେଉ ।

ତେବେ ଯାଇ ତାର ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସ ବଢ଼ିବ ଓ ଅଯଥା କୋକୁଆ ଭୟରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବ । ଏସବୁ ଅତି ଧୀରେ ଧୀରେ ତା ଚେତନା ଭିତରେ ପୁରାଇଲି । ମନେ ହେଲା ସେ ବୁଝି ପାରୁଛି । ତାର ସମ୍ମୋହନ ଅବସ୍ଥା ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ କଟିଲା ଓ ସେ ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିଲା । ଏହି ସମୟରେ, ପରିବର୍ତ୍ତନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣର ଶେଷ ବିନ୍ଦୁରେ ପହଞ୍ଚିବା ବେଳକୁ ସେ ଚରଡ଼ା ପତ୍ର ପରି ଥରୁଥିଲା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂତନ ଏବଂ ବିରାଟ ଏକ ଉପଲବ୍ଧିଧାର ଫଳ ଏହିପରି ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଜାହିର କରେ । ମାତ୍ର ଏ ଅବସ୍ଥା ବେଶୀ ସମୟ ରହିବ ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଜାଣିପାରୁଥିଲି ଯେ କାଥାରିନ୍ ନୂତନ ଆଲୋକରେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହୋଇ ଯାଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ସେ ଭୋଗୁଥିବା ସମସ୍ୟାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିଯିବା ପାଇଁ ତାର ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଆସିଯାଇଛି । ତାର ଚେତନାରେ ଯେଉଁ ନୂତନ ଉପଲବ୍ଧିଧାର ଛାପ ପଡ଼ିଛି ତାର ପ୍ରଭାବ ଓ ଲାଭ ସୁଦୂର ପ୍ରସାରୀ । ସେ ଲାଭ ତୁଳନାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପାଉଥିବା ଭୟ ବା ତଦଜନିତ ତ୍ରୁଟିଭାବ, କିଛି ନୁହେଁ । ଅତି ନଗଣ୍ୟ ।

ତାର ଯତ୍ନଶା ଦାୟକ ଓ ଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାର କାରଣ ଅନୁସନ୍ଧାନ ଭିତରେ ମୁଁ ତାର ମ୍ୟୁଜିଅମ ଭିତରେ ଘଟିଥିବା ଘଟଣାଟି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ମିଶ୍ରରାୟ ସତ୍ୟତା ଉପରେ ତାର ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ତାହାର ଉଦୟ ହଠାତ୍ । କେବଳ ସେହି ମ୍ୟୁଜିଅମ ଭିତରେ, ସେହି ପରିବେଶ ତାକୁ ବୋଧହୁଏ କିଛି ପଛକଥା ମନେ ପକାଇଦେଲା । ଏହା ନିସନ୍ଦେହରେ ଏକ ଅପ୍ରାକୃତିକ, ବିସ୍ମୟକର ଘଟଣା । ମାତ୍ର ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଅବସ୍ଥାଦ ସହ ଏହାର କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଅଛି ବୋଲି ମୁଁ ମନେ କରି ନଥିଲି । ମୋର ସମସ୍ତ ଏକାଗ୍ରତା ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଶଙ୍କାଗ୍ରସ୍ତ ମାନସିକତାରେ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ଥିଲା । ମୋର ମନେ ହୋଇଥିଲା ଯେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ତାର ଭୟ, ଶଙ୍କା ଓ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ମୂଳଟି ଖୋଜି ପାଇଲୁଣି, ସେତେବେଳେ ତାର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ଆଉ ତେରି ହେବନାହିଁ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ଦୃଷ୍ଟିଦେବାକୁ ମୋତେ ଅଯଥା ଓ ସମୟର ଅପତୟ ବୋଲି ମନେ ହୋଇଥିଲା । ମାତ୍ର ମୋର ଧାରଣା ଯେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ୍ ତାହା ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୋତେ ବେଶୀ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେଲା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ପରେ ହିଁ କାଥାରିନ୍ ମୋ କ୍ଲିନିକକୁ ଆସି ମୋତେ ଏହି ଦାରୁଣ ସମ୍ବାଦଟି ଦେଲା । ତାର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାରେ କିଛି ବୋଲି କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ । ତାର ଅବସ୍ଥାଦ, ତାର ଶଙ୍କା, ତାର ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ପୂର୍ବପରି ଅଛି । ଏତକ ତାଠାରୁ ଶୁଣି ମୁଁ ଏକଦମ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି । ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ଯଦି ଆମେ ତାର ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନର ରହସ୍ୟ ଜାଣିଗଲୁ ତେବେ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ ନାହିଁ କିପରି ? ଏପରି ତ ହେବା କଥା ନୁହେଁ । ମୋର ସଫଳ ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଏପରି ପରସ୍ପର ବିରୋଧୀ ଘଟଣା ମୋ ପାଇଁ ଏକଦମ ନୂଆ । ମୋର ଖୋଲିତାଡ଼ି ପ୍ରଶ୍ନରେ କାଥାରିନ୍ ସବୁ କିଛି କହିଲା । କହିଲା ନାହିଁ ତ ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଓଜନିଆ

ହାତୁଡ଼ି ପିଟିଦେଲା । ଅନ୍ଧାର ଓ ପାଣିକୁ ତାର ଭୟ । ପିଲ ଗିଳିବାର ଭୟ । ନିଦ ନହେବା, ଅଳ୍ପତ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖିବା ଏସବୁ ଆଗପରି ହିଁ ଅଛି । କିଛି ବୋଲି କିଛି ତାର ଅବସ୍ଥାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ଏହା ଏପରି ଏକ ଜଟିଳ ସମସ୍ୟା ମୋ ପାଇଁ ସୃଷ୍ଟିକଲା ଯାହାକି ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭରୁ ମୁଁ କେବେବି ସମ୍ମୁଖୀନ ହୋଇନଥିଲି ।

ହଠାତ୍ ବିକୁଳା ମାରିବା ପରି ଗୋଟିଏ ଭାବନା ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଖେଳିଗଲା । ମୁଁ ଯାହାକୁ କାଥାରିନ୍‌ର ସମସ୍ୟାର ଉଷ୍ମ ବୋଲି ଧରିନେଇଛି, ତା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କିଛି ବୋଧେ ସେ ବହୁଆଗରୁ ବୋହି ଝଲିଛି କି ? ସେହି ବା ବର୍ଷ ବେଳର ବାପା ସହିତ ଭୟଙ୍କର ଅନୁଭୂତି ପୂର୍ବରୁ ହୁଏତ କିଛି ଘଟିଛି, ଆଉ ସେଇଟା ତା ଚେତନାରେ ସବାର ହୋଇ ବସିରହିଛି । ଏତକ ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଖେଳିବା ମାତ୍ରକେ ମୋତେ ଟିକେ ଉତ୍ସାହ ଲାଗିଲା । ବହୁ ଦୂରରେ କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକଟିଏ ଦେଖିବା ପରି ମନେହେଲା । ତାକୁ ଆହୁରି ପଛକୁ ଫେରାଇ ନେବାକୁ ମୁଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲି ।

(ସମ୍ବୋଧିତ ଅବସ୍ଥାରେ କାଥାରିନ୍ ବହୁତ ରହି ରହି ତା କଥା କହୁଥିବାରୁ ସମସ୍ତ ବର୍ଷନା ମୁଁ ଟିପି ରଖିବାରେ ସମର୍ଥ ହୋଇଛି । କେତେକ ସ୍ଥାନରେ କେବଳ ପୁନରାବୃତ୍ତି ଘଟିଥିବାରୁ ସେ ଗୁଡ଼ିକୁ ମୁଁ ମୋ ଟିପାରୁ ବାଦ୍ ଦେଇଛି । ତଳେ ଯାହା ମୁଁ ଲେଖୁଛି, ବର୍ଷନା କରୁଛି, ତାହା କାଥାରିନ୍‌ର ନିଜର କଥା ବୋଲି ଧରିନିଆଯାଇପାରେ । କୌଣସି ମିଶ୍ରଣ ଫେଡ଼ାଣ ବା ବର୍ଷନାର ଝଡ଼ୁରା ମୋ ପକ୍ଷରୁ କରାଯାଇନାହିଁ ।)

ଧୀରେ ଧୀରେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ପଛକୁ ଫେରାଇ ନେଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ମାତ୍ର ୨ ବର୍ଷର । ମାତ୍ର ସେ କିଛି ବୋଲି କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଯାହା ମୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତା । ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ମାନସିକ ବିକାର ମୋତେ ଏକ ପ୍ରକାର ଅନ୍ଧ କରିଦେଇଥିବାରୁ ମୁଁ ଅଧିକ କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କରି ଆହୁରି ଅତୀତକୁ ଯିବାକୁ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ବର୍ତ୍ତମାନର ଆଶଙ୍କା, ଭୟ, ତ୍ରୁଟିଭାବର ମୂଳ ଖୋଜିବାକୁ ତାକୁ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଁ ପକ୍ଷରୁ ଝଲିଲି । ଏହି କ୍ଷଣରେ କାଥାରିନ୍ ଯାହା କହିଲା, ତାହା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମୁଁ ନିଜେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲି । ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହତବାକ୍ ହୋଇପଡ଼ିଲି ।

“ମୋ ସାମନାରେ ମାର୍ବିଲ ପଥରର ବିରାଟ ଏକ ଧଳା ପ୍ରାସାଦ । ପାହାଚ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ମାର୍ବିଲର ଓ ତଳକୁ ଲମ୍ବି ଆସିଛି । କୋଠା ସାମନାରେ ଲମ୍ବ ଲମ୍ବ ଖୁଣ୍ଟ ଗୁଡ଼ିଏ । କେହି ଲୋକବାକ ଦେଖାପଡୁ ନାହାନ୍ତି । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପାଦତଳକୁ ଲମ୍ବିଥିବା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ମୋ ବାଳ ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ବେଶ୍ ଲମ୍ବା ଅଟ୍ଟା ତଳଯାଏଁ ପଡ଼ିଛି ।”

ଏକଥାରୁ ମୁଁ ବିନ୍ଦୁ ବିସର୍ଗ ଧରି ପାରିଲି ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍‌ର ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ୟା ନେଇ ମୁଁ ବିବ୍ରତ । ସେଥିପାଇଁ ମୁଁ ତାକୁ ସମ୍ବୋଧିତ କରିଛି ଓ ପ୍ରଶ୍ନ କରୁଛି । ମାତ୍ର ଏସବୁ

ଯାହା ସେ କହୁଛି, ତାର ଆଜିକାର ସମସ୍ୟା ସହିତ ସମ୍ପର୍କ କଣ ? ସେ ମୋ ଆଗରେ ଏସବୁ କାହିଁକି, କହୁଛି ଏ ସବୁ ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ପଶିଲା ନାହିଁ ।

“ତୋ ନାଁ କଣ ? ତୁ କେଉଁ ସମୟର କଥା କହୁଛୁ ?” ଆରୋଷ୍ଟା । ମୋ ନାଁ ଆରୋଷ୍ଟା । ମତେ ୧୮ ବର୍ଷ । ସେ ବଡ଼ ଧଳା କୋଠାଘର ସାମନାରେ ଗୋଟିଏ ମାକେଟ ଦେଖୁପାରୁଛି । ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ଝୁଡ଼ି ଗୁଡ଼ିଏ ଥୁଆ ହୋଇଛି । ବିକ୍ରିପାଇଁ ଆସିଥିବା ଜିନିଷ ସେଥିରେ ଅଛି । ସେ ଝୁଡ଼ି ସବୁ କାନ୍ଧରେ ଥୋଇ ପାହାଡ଼ିଆ ରାସ୍ତାରେ ଯିବା ଆସିବା କରାଯାଏ । ଏ ଅଞ୍ଚଳଟି ପାହାଡ଼, ପର୍ବତ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଆମେ ଗୋଟିଏ ଉପତ୍ୟକାରେ ରହିଛୁ । ପାଣି ଅଭାବ ଏଠାରେ । ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କୁଅ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୧୮୬୩ । ଗଛ ପତ୍ର ଏଠାରେ ବେଶୀ ନାହିଁ । ପାଣି ଅଭାବ ସେଥିପାଇଁ ବୋଧେ ଖରାପ ଟାଙ୍ଗର ଭୂମି ।”

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥା ସହ ସଙ୍ଗତି ନଥିବା ଅନେକ କଥା, କାଥାରିନ୍ ଏହିପରି ଗପିୟାଲିଲା ପରେ ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ସମୟ ଧାରାରେ ଆଉ ଟିକେ ଆଗେଇଯିବାକୁ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । “ଖରିପଟେ ବହୁତ ଗଛ । ତା ଭିତର ଦେଇ ପଥୁରିଆ ରାସ୍ତା । ନିଆଁ ଜଳୁଛି । ରୋଷେଇ ହେଉଛି । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପାଉଁଶିଆ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ୨୫ ବର୍ଷ । ମୋର ଗୋଟିଏ ଝିଅ । ତା ନାଁ ହେଉଛି କ୍ଲେସ୍ଟା । ସିଏ ହେଉଛି ରଚେଲା । (ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନରେ ରଚେଲା ହେଉଛି କାଥାରିନ୍‌ର ଝିଆରୀ ଓ ଝିଆରୀ ସହିତ ତାର ସମ୍ପର୍କ ବହୁତ ମଧୁର ।) ଏଠି ବହୁତ ଗରମ ।”

ମୁଁ ଏସବୁ ଶୁଣି ହତଚକିତ ହୋଇଗଲି । ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲେଇ ଦେଲା । ଆଗରୁ ଏପରି ପରିସ୍ଥିତିର ସାମନା ମୁଁ କରିନାହିଁ । କାଥାରିନ୍‌ର କେଶ୍‌ଟି ମୋତେ ବେଶ୍ ଏକ ଦୃଢ଼ରେ ପକାଇ ଦେଲା । ପ୍ରଥମେ ମୋର ମନେ ହେଲା, ଏସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା ତାର କଳ୍ପନା ପ୍ରସ୍ତୁତ । ମାତ୍ର ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଏପରି କାଳ୍ପନିକ ବର୍ଣ୍ଣନା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ବ୍ୟକ୍ତିର ସରା ସେତେବେଳେ ନିଜ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ନଥାଏ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁଗ୍ଧ ଥାଏ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ କାଳ୍ପନିକ କିଛି କହିବା, ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଯାହା ଆସେ ତାହା ସତ୍ୟ । ହୁଏତ ଏ ଜୀବନରେ ନ ହୋଇଥାଇପାରେ । କେଉଁଠି, କେଉଁ ସମୟରେ ତାହା ନିଶ୍ଚୟ ଘଟିଛି ଓ ଅବଚେତନ ମନରେ କେଉଁ କାଳରୁ ତାର ଛାପ ଘୋଡେଇ ହୋଇ ରହିଛି ।

ମୁଁ ଆଗରୁ ଶହ ଶହ ରୋଗୀଙ୍କୁ ସମ୍ମୋହିତ କରି ପରୀକ୍ଷା କରିଛି ଓ କାଥାରିନ୍ ପରି କେଶ୍‌ଟିଏ ସାମନା କରିବା ପରି ମୋର ସ୍ମରଣରେ ଆସୁନାହିଁ । ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ୟାର ମୂଳଟି ଅତୀତର ବିସ୍ମୃତି ଗର୍ଭରୁ ଖୋଜିଛି । ଅଳ୍ପ ବହୁତେ ପାଇଛି ଆଉ ତାକୁ ଆଧାର କରି ଚିକିତ୍ସା କରି ରୋଗୀକୁ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ବିତାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି ।

କାଥାରିନ୍ ଯେ କଞ୍ଚନା କରୁନାହିଁ ତାହା ତାର ଦେଶ କାଳ ପାତ୍ରର ନିଖୁଣ ଓ ସୁସ୍ଥ ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ବୁଝି ହେଉଛି । ସର୍ବୋପରି ତାର ସେ ଜୀବନର ଝିଅ ଆଜି ଜୀବନରେ ତାର ଝିଆରୀ ରଚେଇ । ଏ ସବୁ କେବଳ କଞ୍ଚନା ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କେଉଁଠି ଗୋଟାଏ ଏ ସବୁ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କର ସୂତା ଖିଅଟିଏ ରହୁଛି । ସେତକ ମୋତେ ଖୋଜିବାକୁ ହେବ । ମୋର ସବୁ ଦୃଢ଼ ବିପ୍ଳୟକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଦେଇ ତାକୁ ଜୀବନରେ ଆଉ ଟିକେ ସମୟରେ ଆଗେଇ ଆସିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ଆଶା, ହୁଏତ ଏ ଜୀବନର ଘଟଣାରୁ ଆଜି ପାଇଁ ସୁରାକ୍ କିଛି ମିଳି ପାରିବ ।

“ବଡ଼ ବଡ଼ ଲହରୀ ମାଡ଼ି ଆସୁଛି । ବରଫ ପରି ଥଣ୍ଡା । ଗଛ ସବୁ ଉପୁଡ଼ି ପଡ଼ି ପାଣିର ସୁଅରେ ଭାସିଯାଉଛି । ଋଷିଆକୁ ଅନ୍ଧାର । ମୋତେ କିଛି ଦେଖା ଯାଉନାହିଁ । ପାଣିର ତୋଡ଼ରେ ମୋ ଗୋଡ଼ ମୁଁ ଭୁଲ୍ ଉପରେ ସ୍ଥିର ରଖି ପାରୁନାହିଁ । ଝିଅଟି ଅନ୍ଧରା କାନ୍ଦୁଛି । ତାକୁ ମୁଁ ଛାତିରେ ଜାକି ଧରିଛି । ପାଣି କ୍ରମେ ବଡ଼ି ବଡ଼ି ଉଠିଛି । ମୋ ନାକ ପାଟିରେ ଆସି ପାଣି ପଶିଲାଣି । ମୋ ନିଶ୍ବାସ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି । ଲୁଣିଆ ପାଣି । ମୁଁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ବୁଡ଼ି ଯାଉଛି । ଗୋଡ଼ ଆଉ ଦୃଢ଼ ରଖିପାରୁନାହିଁ । ସ୍ରୋତର ମାଡ଼ରେ ମୋ ଗୋଡ଼ ଖସିଗଲା ଆଉ ମୋ ଝିଅ ସୁଅରେ ଭାସିଗଲା ।”

ଏତକ କହିଦେଇ କାଥାରିନ୍ ଧଳାଁ ଫେରିଲା ପରି ହେଲା । ସତେ ଯେପରି ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଣି ତାର ନାକ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଛି ଓ ସେ ନିଶ୍ବାସ ପ୍ରଶ୍ବାସ ନେଇ ପାରୁନାହିଁ । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ସେ ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାକୁ ଫେରିଲା । ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ଏ ଜୀବନର ଅଧ୍ୟାୟ ଶେଷ ହେଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସୁସ୍ଥ ।

ଏସବୁ ମୋତେ ହତବୟ କରିଦେଲାଣି । ଏ ସବୁ କଣ ଘଟୁଛି । ତା ମାନେ ପୁର୍ନଜନ୍ମ ସତ୍ୟ । ମୋର ଏତେ ଦିନର ଅନୁଭୂତି ମୋତେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଜସାରା ଦେଉଥିଲା ଯେ କାଥାରିନ୍ କିଛି ବୋଲି କିଛି ମିଛ ବା ମନଗଢ଼ା କଥା କହୁନାହିଁ । ଏସବୁରେ କିଛି କଞ୍ଚନା, ଫେଡ଼ାଣ, ମିଶାଣ, ଯୋଡ଼ାଯୋଡ଼ି ନାହିଁ । ଚଳିତ ଜୀବନରେ ତାର ଭାବଜଙ୍ଗା, ଉଲିଚଳଣ, ଇତ୍ୟାଦି ଠାରୁ ସେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିବା ବେଳର ଭାବଜଙ୍ଗା, ଭାଷା, ଉଚ୍ଚାରଣ, ବିଷୟବସ୍ତୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପୃଥକ । ସେ ଯେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବନକୁ ଫେରିଯାଇ ତାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି ଓ ସେ ସବୁ ତାର ଅନୁଭବ ଓ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ କଥା ତାହା ମୁଁ ନିଜେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରୁଛି । ମୋ ଯାଗାରେ ଆଉ ଯେ ବି ଚିକିତ୍ସକ ଥିଲେ ସେ ଏହାହିଁ ନିଷ୍ପତ୍ତିରେ ପହଞ୍ଚିବ ।

ମାନସିକ ବିକୃତି କି ? ଏ ସମେତ ମୋ ମନରେ ଉକ୍ତି ମାରିବା ପରେ, ସମସ୍ତ ଆନୁସଙ୍ଗିକ ବ୍ୟାପାର ବିଭରକୁ ନେଇ ଦେଖିଲି ତାହା ନୁହେଁ । କାରଣ କାଥାରିନ୍ କୌଣସି ପ୍ରକାର ମାନସିକ ବିକୃତି, ଅପ୍ରାକୃତିକ ମାନସିକ ବିକ୍ରାନ୍ତି ତାର କେବେ ଆସିନି ।

ସେ ନିଜେ ଜଣେ ଅଭିନେତ୍ରୀ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଏ ସବୁ ଅଭିନୟ କଳାପରି ମନରୁ ଫାରି ଅତ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍ୱାସନାୟ ଭାବେ ଅବକାଳା କ୍ରମେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଯିବ । ସେ ତ୍ରଗ ଖାଏନି । ସାମାନ୍ୟ ପରିମାଣରେ ହାଲକା ମଦ ମାତ୍ର ଅରେ ଅଧେ ନିଏ । କୌଣସି ସ୍ୱାସ୍ଥବିକ ଦୁର୍ବଳତା ଜନିତ ମତିଭ୍ରମ ତାର ହେବାର ଜଣାନାହିଁ । ହୁଏତ ଏଥିରୁ କୌଣସି ଗୋଟିଏ ଥିଲେ ମୁଁ ତାରି ଦୃଢ଼ ଦେଇ କାଥାରିନ୍‌ର ଆଜିର ବର୍ଣ୍ଣନାକୁ ସେହି ଦୁର୍ବଳତାର ପ୍ରତିଫଳନ ବୋଲି ଆଖ୍ୟା ଦେଇ ନିଜକୁ ବୁଝାଇ ପାରିଥାଆନ୍ତି । ମାତ୍ର ଯେହେତୁ ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଛି, ଯେହେତୁ ସମ୍ପୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ କାଥାରିନ୍‌ର ହାବଭାବ, ଭାଷା, ବର୍ଣ୍ଣନା ମୁଁ ସିଧା ସଳଖ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିଛି, ତେଣୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମର ସମ୍ଭାବନା ମୋ ମନ ଭିତରକୁ ପଶିଆସିଛି । କାଥାରିନ୍‌ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମକୁ ଝଲିଯାଇ ଆଜିର ଅସଂଗତିର ଉସ ବତାଇ ପାରୁଛି, ତେବେ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାର ନୃତ୍ୟ ଜୀବନ ଗ୍ରହଣ ହିଁ ସତ୍ୟ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ଦୃଢ଼ ହେଉଛି । ମୋର ଶିକ୍ଷା ଦାକ୍ଷୀୟତା ଏ ସବୁରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ପଛପଡ଼ୁଥିଲା, ତେବେ ବି ମୋର ଅବଚେତନ ମନ ଭିତରୁ କିଏ ମୋତେ କହୁଥିଲା, କାଥାରିନ୍‌ ହିଁ ଠିକ୍ କହୁଛି ।

ଏ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ କ୍ଷଣିକ ଭିତରେ ଖେଳିଯାଇ ମତେ ଅସ୍ଥିର କରିପକାଉଥାଏ । ମୋର ଏତେ ଦିନର ଶିକ୍ଷା ଦିକ୍ଷା ଉପରେ ନିର୍ମିତ ବିଶ୍ୱାସ ଗୁଣ୍ଡୁଡ଼ି ପଡ଼ୁଥାଏ । ମାତ୍ର ତାକୁ ସ୍ୱାକାର କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ହେଉଥାଏ । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ଝଲୁ ରଖି ତା ପର କଣ ଘଟିଲା, କାଥାରିନ୍‌କୁ ପଚାରିଲି । ମୋ ନିଜର କଣ୍ଠ ସ୍ୱର ମୋତେ ନିଜକୁ କିପରି ଅନିଷ୍ଠିତ ଓ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ଶୁଣାଗଲା ।

“ଆଉ କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରୁଛୁ କି ?”

“ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଳାଧଡ଼ି ଥିବା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ଯାଗାଏ ଯାଗାଏ ରଙ୍ଗ ଛାଡ଼ି ଯାଇ ଫିକା ଦିଶୁଛି । ମୋର କଳାବାଳ ପିଠିଯାଏଁ ଲମ୍ବିଛି । ମୁଁ ସ୍ନେହରେ ଅଛି । ମୋ ନା ଲୁଚାସା । ମୋତେ ୫୬ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ମୁଁ ନାଚୁଛି । ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ନାଚୁଛନ୍ତି ।”

କିଛି ସମୟ ବିଶ୍ରାମ ନେବା ପରେ...

“ମୁଁ ରୋଗରେ ପଡ଼ିଛି । ମତେ ସାଂଘାତିକ ଜର ହୋଇଛି । ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଲ ବୋହି ଯାଉଛି । ଝରିପଡେ ଦେଖୁଛି ବହୁତ ଲୋକ ଏହି ରୋଗରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ଲୋକ ମରି ମଧ୍ୟ ଯାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମାନେ ରୋଗର କାରଣ ଜାଣି ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଏ ରୋଗଟି ପାଣିରୁ, ଖରାପ ପାଣି ବ୍ୟବହାରରୁ ଆସିଛି ।” ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଟିକିଏ ଆଗେଇ ନେଲି । “ ମୋ ଜର ଭଲ ହୋଇଗଲାଣି । ମାତ୍ର ବହୁତ ଦୁର୍ବଳ ଲାଗୁଛି । ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧୁଛି । ଓଜନିଆ ଲାଗୁଛି ।”

ତିକିଏ ସମୟ ତୁମ୍ଭ ରହି ସେ ଲଜା ପାଇଲା ପରି ସ୍ୱରରେ ମତେ ଗୋଟିଏ କଥା କହିଲା, ଯାହା ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲୁଚାଇଥିଲା ।

ମୁଁ (ଲୁଚିଯା) ଗୋଟିଏ ବାରାଂଗନା ।

ଅତୀତ ଜୀବନର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାର ବୋଧ ଅବଚେତନ ମନକୁ ମଧ୍ୟ କିପରି ଆକ୍ରାନ୍ତ କରିପାରେ ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରି ମୋତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗିଲା । ସନ୍ତୋଷିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ଚେତନାର ଏକ କ୍ଷୁଦ୍ର ଅଂଶ କାଥାରିନ୍‌ର କାମ କରୁଛି । ମୂଲ୍ୟବୋଧର ନିକିତିରେ ଆପଣା କର୍ମକୁ ସେ ଚଉଳି ପାରୁଛି । ଭଲରୁ ମନ୍ଦ ବାଛି ପାରୁଛି । ମନ୍ଦ କାମ ପାଇଁ ଲଜିତ ହେଉଛି । ଅତୀତ ଜୀବନର କର୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଶେଷ ହେଉନାହିଁ । ଚେତନାର କେଉଁ ଏକ ଅଂଶରେ ଛାପ ରଖି ଦେଇ ଯାଇଛି । ଏ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଯେଉଁ ନୂତନ ଦିଗବଳୟର ସୂଚନା ଦେଉଥିଲା, ତାର ବ୍ୟାପକତା ମୁଁ ଅନୁମାନ କରୁଥିଲି । କେବଳ- ଅନୁମାନ କରିପାରୁଥିଲି ମାତ୍ର । ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ପହଞ୍ଚିବା ସେତେବେଳେ ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନଥିଲା ।

କାଥାରିନ୍ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନର ଝିଆରୀକୁ ଅତୀତ ଜୀବନରେ ସମ୍ପର୍କିତ ଥିଲା ତିହି ପାରିଲା । ପୂର୍ବ ଜୀବନରେ ସେ ତାର ଝିଅ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ପର୍କ ସେମାନଙ୍କର ବେଶ୍ ଆତ୍ମରାଜ ଓ ମଧୁର ଥିଲା । ଅତୀତର ସେ ଆତ୍ମିୟତା ଏ ଜୀବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ଗଢ଼ି ଆସିଛି ଯଦିଓ କେବଳ କିଛିଟା ସ୍ଥାନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି । ମୋତେ ଏସବୁ ବଡ଼ ବିଚିତ୍ର ମନେ ହେଉଥିଲା । ମାତ୍ର ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଏ ସବୁ ସ୍ୱତଃ ଖେଳି ବୁଲୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ମୋ ମନକୁ ଆସିଲା ଯେ ମୋର କାଥାରିନ୍ ସହ ଅତୀତ ଜୀବନରେ କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା କି । ଆମେ ପରସ୍ପରର ଜୀବନ ପରିଧି ଭିତରେ ଥିଲୁ କି ? ଏପରି ଏକ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋ ମନକୁ ଆସି ମୋତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ କୌତୁହଳୀ କରିପକାଇଲା । ମୁଁ ତାକୁ ପଚାରିଲି ମଧ୍ୟ । କାଥାରିନ୍ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ତିଳେ ମାତ୍ର ଡେରି କଲା ନାହିଁ । ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଉତ୍ତରରେ କହିଲା “ଆପଣ ମୋର ଶିକ୍ଷକ । ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ଆସନରେ ବସି, ଗୋଟିଏ ବହିରୁ କିଛି ପଢ଼ି ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆପଣ ବୁଦ୍ଧ, ଆପଣଙ୍କ ବାଳ ଗୁଡ଼ିକ ଧଳା ହୋଇଯାଇଛି । ଧଳା ଲମ୍ବା ପୋଷାକଟିଏ ମଧ୍ୟ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ସୁନେଲି ଜରିକାମର ପଟି ମଧ୍ୟ ଲାଗିଛି । ଆପଣଙ୍କ ନାମ ‘ଡାଃଟ୍‌ଜିନିସ୍’ । ଆପଣ ଆମକୁ ଗଣିତ, ଜ୍ୟାମିତି ଇତ୍ୟାଦି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ମୁଁ ନିଜେ କିଛି ବୁଝିପାରୁନି । ମସିହାଟି ବୋଧେ ଖ୍ରୀ.ପୂ ୧୫୬୮ ହେବ ।”

କାଥାରିନ୍ ଏ ଯେଉଁ ମସିହାଟି କହିଲା, ସେଇଟି ଗ୍ରୀକ୍ ଦାର୍ଶନିକ ଡାଃଟ୍‌ଜିନିସ୍‌ଙ୍କ ଜନ୍ମର ୧୨୦୦ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର ସମୟ । ମାତ୍ର ଏ ନା ତି ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ନାମ ହୋଇଥିବାରୁ, ସେ ସମୟରେ ହୁଏତ ଡାଃଟ୍‌ଜିନିସ୍ ନାମରେ କେହି ଗଣିତ ଶିକ୍ଷକ ଥାଇ ପାରନ୍ତି, ଯାହାଙ୍କ କଥା କାଥାରିନ୍ କହୁଛି ।

ପ୍ରଥମ ବୈଠକୀ ସରିଲା । ମୁଁ ତ ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ହତବାକ୍ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ମାତ୍ର ପରବର୍ତ୍ତେ ବୈଠକୀ ଯେ ମୋ ପାଇଁ ଅଧିକ ବିସ୍ମୟକର ଓ ଚମକପ୍ରଦ ହେବ, ତାହା ମୁଁ ସେତେବେଳେ ବୁଝିପାରିନଥିଲି ।

କାଥାରିନ୍ ତ ଉଲିଗଲା । ମାତ୍ର ମୋତେ ଅଛିଷ୍ଟା ଚିନ୍ତାରେ ଘାରିହେବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇଗଲା । ଯାହାସବୁ ସେ କହି ଯାଇଛି, ସେ ସବୁକୁ ମନ ଭିତରୁ ବାହାର କରିଦେଇ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଦୈନିକ କାର୍ଯ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଲା ନାହିଁ । ସାଧାରଣ ଅବସ୍ଥାରେ ଯଦି ଗୋଟିଏ ରୋଗୀ ମୁଁ ପରୀକ୍ଷା କରେ, ପ୍ରାୟତଃ ତାର ସମସ୍ୟା ନେଇ ମୁଁ ବହୁତ ସମୟ ଚିନ୍ତିତ ରହେ । ଆଉ କାଥାରିନ୍ ତ ସାଧାରଣ ଘଟଣା ନୁହେଁ । ଅସାଧାରଣ ଶରତି ମଧ୍ୟ ତାର ବର୍ଷନାର ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ମୋର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସଭାକୁ ଆବୋରି ନେବା ପରି ତାର ବର୍ଷନା, ତାର ଅନୁଭୂତି । ମୃତ୍ୟୁପରର ଜୀବନ, ଶରୀର ବ୍ୟତିରେକ ସଭା, ଚେତନା, ପୂର୍ନଜନ୍ମ, ଏସବୁ ନେଇ ମୋର ସେପରି କିଛି ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ, ବରଂ ଏଗୁଡ଼ାକ ମୋତେ ଅବାସ୍ତବ କଳ୍ପନା, ମାନସିକ ବିକୃତିର ପ୍ରତିଫଳନ ବୋଲି ମନେ ହୁଏ । ହୁଏତ କ୍ରମାଗତ ମାନସିକ ବିଷାଦ ଜନିତ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭୋଗିଭୋଗି କାଥାରିନ୍ ମନରେ ଏହି ପ୍ରକାର କିଛି ଉଚ୍ଚତ ଭାବନା ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି, ଓ ତାର ଅଜ୍ଞାତରେ ତାର ଅବଚେତନ ସଭାକୁ ଆବୋରି ନେଇଛି । ଯାହା କାଥାରିନ୍ କହିଗଲା, ତାକୁ ପ୍ରମାଣ କରିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଏ ସନ୍ଦେହ ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ ସହିତ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ ମୋ ଭିତରୁ ଉଠୁଥାଏ । ଅବାସ୍ତବ ବୋଲି ଏ ସବୁକୁ ଆଡେଇ ଦିଅନାହିଁ । ତୋର ଜ୍ଞାନର ପରିସୀମା ବାହାରେ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ, ବିଦ୍ୟା ଘଟଣା ଥାଇପାରେ । ଏ ସମ୍ଭାବନାକୁ ଆଖିବୁଜି ଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ତୁ ଯାହା ଜାଣିନାହୁଁ ତା ଏ ଜଗତରେ ନାହିଁ, ଏହା ଏକ ସ୍ପଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନୁହେଁ । ବରଂ ଗୋଟାଏ ଖୋଲା ମନନେଇ କାଥାରିନ୍‌କୁ ପରୀକ୍ଷା କର । ଦେଖ ଭବିଷ୍ୟତରେ କଣ ଘଟୁଛି । ହୁଏତ ଏପରି କିଛି ଜ୍ଞାନର ନୂତନ ଦିଗ୍‌ବଳୟ ଥାଇପାରେ ଯାହା ଆଜିର ବିଜ୍ଞାନକୁ ଜଣାନାହିଁ । ଏପରି ଘଟଣା କଣ ନୂତନ ଉଦ୍ଭାବନ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆଜି ଘଟୁନାହିଁ ?

ମୁଁ ଆଗେଇବି, କାଥାରିନ୍ କୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବି । ତାର ଅବଚେତନ ମନରୁ ଅଧିକ ତଥ୍ୟ ନେବି, ଜ୍ଞାନର ନୂତନ ଦିଗ୍‌ବଳୟର ସନ୍ଧାନ ନେବି । ଏପରି ଏକ ଦୃଢ଼ତା ମୋ ମନରେ କ୍ରମେ ଜମାଟ ବାନ୍ଧିଲା । ଏ ଅନୁଭୂତିର ପ୍ରଭାବ କାଥାରିନ୍ ଉପରେ କିପରି କାମ କରୁଛି ତା ମଧ୍ୟ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହିପରି ଚିନ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟାଏ ସପ୍ତାହ ପରେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଆସିବା ପାଇଁ ସମୟ ଦେଲି ।

(୩)

କଥା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସପ୍ତାହ ବିତିଯାଇଛି । ମୋର ନିଜ ଭିତରେ ଝଲୁଥିବା, ସଂଘର୍ଷ ଓ ଅସ୍ଥିରତାରୁ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତି ପାଇ ପାରିନାହିଁ । ହଠାତ୍ ଦିନେ ସକାଳୁ କାଥାରିନ୍ ମୋ କିନିକରେ ଆସି ହାଜର । କାଥାରିନ୍‌କୁ ଦେଖି ଦେଇ ମୁଁ ଟିକିଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲି । କିଛିଟା ପରିବର୍ତ୍ତନ ତା ଠାରେ ମୁଁ ଆଶା କରୁଥିଲି । ମାତ୍ର ଯେତେବୃତ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟକଲି ତାହା ମୋର ଆଶାର ଅତିରିକ୍ତ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ଓ ଆକର୍ଷଣୀୟ ଦେଖାଯାଉଛି । ଏକ ନରମ, କମନୀୟ ଆସ୍ତରଣ ତାହା ଦେହ ମୁହଁରେ ଲେପି ହୋଇଯିବାପରି ଜଣାଯାଉଛି । ତା ମୁହଁରେ ଆଉ ପୂର୍ବ ନିରାଶା ଓ ବିଷାଦର ଛାପ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର କଥା ଓ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଉତ୍ସାହ ଓ ଜୀବନୀଶକ୍ତି ବାରି ହୋଇପଡୁଛି । ମୁଁହଁଟିରୁ କଳାମେଘର ଛାଇ ହଟି ଯାଇଛି ଓ ସେ ଗୋଟିଏ ସଜଡଟକା ଫୁଲ ପରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଆକର୍ଷଣ କରିପାରୁଛି । ତା ସହିତ ଆଲୋଚନା କଲି । ତାଠାରୁ ଜାଣିଲି ଯେ ପାଣି ପ୍ରତି ତାର ଯେଉଁ ଡର ଥିଲା, ପାଣିରେ ବୁଡ଼ିଯିବ ବୋଲି ଯେଉଁ ଭୟ ତା ମନରେ ବସା ବାନ୍ଧିଥିଲା, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ନାହିଁ । ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇପଡ଼ିବା ଆଶଂକାରେ ସେ ବିନା କାରଣରେ ଭୟପାଇ କଳାକାଠ ପଡ଼ିଯାଉଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନ୍ତତଃ ବହୁପରିମାଣରେ ଏ ମାନସିକତାରୁ ସେ ମୁକ୍ତି ପାଇଛି । ଆଗରୁ ତାକୁ ଭଲରେ ନିଦ ହୁଏ ନାହିଁ । ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନମାନେ ଆସି ଧସେଇ ପଶନ୍ତି । ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଯାଏ । ଗମ୍ ଗମ୍ ଝାଲି ବୋହିଯାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ କେତେଦିନ ଧରି ସେ ଅବସ୍ଥା ଆଉ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତରେ ଭଲ ନିଦଟିଏ ଶୋଇପାରୁଛି । ଗତଥର ସମ୍ମୋହନ ସମୟରେ ଅତୀତ ଜୀବନର ବର୍ଣ୍ଣନା ତାର ମନେ ଅଛି ବୋଲି କାଥାରିନ୍ କହିଲା । ମାତ୍ର ସମସ୍ତ ଘଟଣାକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ୍ କରି କାର୍ଯ୍ୟକାରଣ ଧାରାରେ ଗୋଟିଏ କ୍ରମରେ ଗୁଡ଼ିବା ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲା ।

ସେ ଯେଉଁ ଶିକ୍ଷା ପାଇଛି, ଯେଉଁ ପରିବେଶରେ ବଢ଼ିଛି, ଯେଉଁ ପରିବେଶ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ଝରିପଟେ ରହିଛି ସେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଜଗତ । ସେଠାରେ ଆତ୍ମାର ଅପ୍ରତିହତ ଯାତ୍ରା, ଜୀବନପରେ ଜୀବନ ଏସବୁ ଧାରଣା ଏକ ଉତ୍ତର ପରିକଳ୍ପନା ବୋଲି ମନେ

କରାଯାଏ । ଏସବୁ ଉପରେ ତାର ତିଳେ ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ କେବେ ନଥିଲା । ମାତ୍ର ସନ୍ତୋଷନ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେଉଁ ସମୟକୁ ସେ ଫେରିଗଲା, ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିଜକୁ ଦେଖିଲା, ସେ ସବୁକୁ ଅସ୍ୱାକାର କରିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ । ସେ ସମୟର ସ୍ଥିତି, ସେ ଭେଟି ଥିବା ମଣିଷ, ସାମନା କରିଥିବା ଘଟଣା, ପରିସ୍ଥିତି ସବୁକିଛି ତା ଭିତରେ ଲେପି ହୋଇଯାଇଛି । ତାର ଅନ୍ତରଭିତରୁ ସ୍ୱତଃ, ବିନା ପ୍ରଚେଷ୍ଟାରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର ଆସୁଛି, ଏସବୁ ମିଥ୍ୟାନୁହେଁ, ଏସବୁ ସତ । ମାତ୍ର ମନ ତଥାପି ମାନୁନାହିଁ । ତଥାପି ଦୃଢ଼ ଘାରି ଦେଉଛି । ଏ ଜୀବନର ଶିକ୍ଷା ଦାକ୍ଷୀର ସୌଧ ଭିତରେ ଅତୀତ ଜୀବନର ଘଟଣାକୁ ସେ ସଜାଜ ରଖିପାରୁନାହିଁ । ସବୁ ଖାପଛଡ଼ା ହୋଇଯାଉଛି ।

ଏ ସପ୍ତାହଟି ଯାକ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ହସପିଟାଲ ଯାଇ ନାହିଁ । କୌଣସି ରୋଗୀ ଦେଖିନାହିଁ । ଏଥିପାଇଁ ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିପାରି ନାହିଁ । ପାଖ କରିବା ପରେ ମୁଁ କଲମିଆ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଯେତେବେଳେ ଟ୍ରେନିଂ ନେଲି, ତୁଳନାତ୍ମକ ଧର୍ମ ମୋର ପାଠ୍ୟକ୍ରମର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଥିଲା । ବାଲବେଳରେ ପୁର୍ନଜନ୍ମର ବି ଉଲ୍ଲେଖ ଅଛି । ଖ୍ରୀ.ପୂ. ୩୨୫ ରେ ରୋମ ସମ୍ରାଟ ଓ ତାଙ୍କ ମା ଏ ସବୁକୁ ଗୁଲିଖଟି ଗପ ବୋଲି କହି ବାଲବେଳରୁ ସେ ଅଂଶତକ ବାଦ ଦେବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଇଥିଲେ । ମନେହୁଏ ଚର୍ଚ୍ଚର କ୍ଷମତାରେ ଆଜି ନ ଆଣିବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସମ୍ରାଟ ଏପରି କରିଥିଲେ । ସାଧାରଣ ଜନତା ତାର ମୁକ୍ତି ପାଇଁ, ଭଲମନ୍ଦ ପାଇଁ, ଚର୍ଚ୍ଚ ବ୍ୟତିରେକ ଅନ୍ୟ କାହା ଦିଗରେ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କରୁ ତାହା ସେ ଚାହୁଁନଥିଲେ । ଚର୍ଚ୍ଚ ଉପରେ ଜନତାର ଅଖଣ୍ଡ ବିଶ୍ୱାସ ଅବଚଳିତ ରହିବା ଥିଲା ହୁଏତ ତାଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଓ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ପୁର୍ନଜନ୍ମ, ଅତୀତ ଜୀବନ, ଏସବୁ ଉପରେ ଚିନ୍ତା କଲେ କାଳେ ସାଧାରଣ ଜନତା ଚର୍ଚ୍ଚର ଅମାପ ଶକ୍ତି ଉପରୁ ଆସୁା ହରାଜବ, ସେଥିପାଇଁ ବାଲବେଳରୁ ଏସବୁ ବାଦ୍ ଦେବାର ବ୍ୟବସ୍ଥା ହୋଇଥିଲା । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ କେତେକ ଚର୍ଚ୍ଚର ଫାଦର ପୁର୍ନଜନ୍ମକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲେ ଓ ସେହି ଧାରଣା କିଛି ମାତ୍ରାରେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାମାଜିକ ପରିସରରେ ହେଉପକ୍ରେ ବଞ୍ଚି ରହିଛି ।

ମୋ ନିଜ କଥା ପଛରିଲେ ମୁଁ ଦୃଢ଼ଭାବରେ କହିବି ଯେ ଏସବୁ ଉପରେ ମୋର କଦ୍ଦିନକାଳେ ତିଳେମାତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ ନଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁପରେ ଆଉ ଜୀବନ ଅଛି, ଶରୀର ବାଦ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସତ୍ତା ଅଛି ଯାହାର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ, ଆଜିର ଏ ମଣିଷଟି ଏଠି ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଆଉ କେତୋଟି ଜୀବନ ବିତାଇ ସାରିଛି, ଏସବୁ ଧାରଣା ପ୍ରତି ମୋର ସାମାନ୍ୟତମ ଆସ୍ଥା ନାହିଁ । ବରଂ ‘ନଥିଲା’ ବୋଲି କହିବା ଅଧିକ ଯୁକ୍ତି ଯୁକ୍ତ ହେବ । ଟ୍ରେନିଂ ସମୟରେ ପଢ଼ିଥିବା ‘ତୁଳନାତ୍ମକ ଧର୍ମ’ ରେ ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ କିଛି ପଢ଼ିଥିଲି । ମୃତ୍ୟୁପରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶ ରହେ । ଏହିପରି କିଛି ବର୍ଣ୍ଣନା ସେଥିରେ ଥିଲା । ମାତ୍ର ଏସବୁକୁ ମୁଁ

ସେତେବେଳେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଇ ବିଚାର କରିନାହିଁ । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ମୋ ପାଇଁ ଆଦୌ ବିଶ୍ୱାସ ଯୋଗ୍ୟ ନଥିଲା ।

ମୁଁ ମୋର ପିତାମାତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ସନ୍ତାନ । ଝରିଜଣକ ଭିତରେ ମୁଁ ବଡ଼ । ଆମ ୪ ଜଣଙ୍କର ଜନ୍ମର ବ୍ୟବଧାନ ମାବର୍ଣ୍ଣ କରି । ନିଉଜର୍ସିର ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ସହର ମୋର ଜନ୍ମସ୍ଥାନ । ମୋର ବାପା ମା ଜହୁଡ଼ା । ବାପା ଅତିମାତ୍ରାରେ ଧର୍ମପରାୟଣ । ଘର କଥାରେ ସାମାନ୍ୟ ଭାବରେ ମଧ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ପୁରାନ୍ତି ନାହିଁ । ଘରେ କିଛି ଅଣାନ୍ତି ଦେଖାଦେଲେ, କିଛି ପାଟିଦୁଣ୍ଡ ହେଲେ ସେ ବହୁତ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ନ୍ତି । ନିଜକୁ ଏ ସବୁରୁ ଦୂରେଇ ନେଇ ଆପଣା କୋଠରୀ ଭିତରେ ବସିଥାନ୍ତି ବସିଯାଆନ୍ତି । ମୋତେ ଏ ସବୁ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ପଡ଼େ । ଦୁଇପକ୍ଷଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଶୁଣି ତାର ସମାଧାନର ସୂତ୍ର ବାହାର କରେ । ପିଲାଦିନୁ ଏହିପରି ଦାୟିତ୍ୱ ସବୁ ମୋ କାନ୍ଧ ଉପରେ ପଡ଼ିଆସିଛି । ଜୀବନର ପ୍ରକୃତ ସମସ୍ୟା ନେଇ କିଶୋର ବୟସର ଏ ଅନୁଭୂତି, ଉପଲବ୍ଧି, ମୋତେ ଜଣେ ସଫଳ ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚିକିତ୍ସକ ହେବାରେ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରିଛି । ମାତ୍ର ପଛକୁ ବୁଲି ଚାହିଁଲେ ମୁଁ ଦେଖିପାରେ ମୁଁ କେବେବି ପିଲା ନଥିଲି । ଚପଳତା ମୋ ପାଖରେ ନଥିଲା । ଯେଉଁ ବୟସରେ ହସଖୁସୀ ମଉଜ ମଣ୍ଡିରେ ସମୟ କାଟିବା କଥା, ସେତେବେଳେ କାନ୍ଧରେ ଦାୟାଦର ବୋଝ ମୁଁ ବୋହି ଝଲିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ବିଭିନ୍ନ ପକ୍ଷ ମଧ୍ୟରେ ଉପଯୁକ୍ତ ବୁଝାମଣା ରଖାଇବାର ଦାୟାଦ୍ୱ ମୋତେ ପିଲାବେଳୁ ପରିପକ୍ୱ କରିପକାଇଲା । ମୋର ଯୁବକ ଅବସ୍ଥା ଆସିବା ବେଳକୁ ମୁଁ ଅତିମାତ୍ରାରେ ଦାୟାଦ୍ୱାନ, ଗମ୍ଭୀର ଯୁବକ ରୂପେ ବାହାରିଲି ।

ମୋ ମା ଗୋଟିଏ ଅଦ୍ଭୁତ ମହିଳା, ଅତି ମାତ୍ରାରେ ସରଳ । କିଛିଟା ବୋକା ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ବାପାଙ୍କ ପରି ଏତେ ଚିନ୍ତା, ଏତେ ଭାବନା ତା ମୁଣ୍ଡରେ ନଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କ ପ୍ରତି ତାର ଉଲ୍ଲାସ ପ୍ରେମ । ସମୟ ଅସମୟ, ଛୋଟ ବଡ଼ ଏସବୁ ବାଛି ବିଚାର କିଛି ତାର ନଥାଏ । ସମସ୍ତେ ତାର ଉଷ୍ମତା ସ୍ୱେଦର ପାତ୍ର । ଆମ ଭାଇ ଭଉଣୀଙ୍କୁ ମନେଇବାକୁ ତା ପାଖରେ ଥାଏ ଅଦ୍ଭୁତ କୌଶଳ । ସ୍ୱର୍ଗ, ନର୍କ, ପାପ, ପୁଣ୍ୟ, ଭଗବାନ, ସଜ୍ଜାତନ ଏସବୁକୁ ସେ ଠିକ୍ ସମୟରେ ଠିକ୍ ମାପରେ ଉପଯୋଗ କରି ତା ପିଲାମାନଙ୍କ ମନରେ ତା ଗଭିରା ମୁତାବକ ଭୟ, ପ୍ରେମ, ସାହସ ସୃଷ୍ଟି କରି ସେମାନଙ୍କୁ ବାଗରେ ପକାଇଦିଏ । ମାତ୍ର ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟଯେ ଆମେ ପିଲାମାନେ ବାପାଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ମାଙ୍କ ଉପରେ ବେଶୀ ନିର୍ଭରଶୀଳ ।

ମୋ ବାପା ବୃଦ୍ଧିରେ ଜଣେ ଫଟୋଗ୍ରାଫର । ସାଧାରଣ ଫଟୋଗ୍ରାଫର ନୁହନ୍ତି । ବୈଷୟିକ ଫଟୋଗ୍ରାଫର । ତାଙ୍କର କାମ କଲ କାରଖାନା ଏସବୁର ଫଟୋକୁ ନେଇ ।

ଭଲ ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ଆମର ଅଭାବ କିଛି ନଥିଲା । ଖାଇବା ପିନ୍ଧିବାର ଅଭାବ
ଆମେ କେବେ ଅନୁଭବ କରିନାହିଁ । ମାତ୍ର ଆମ ପାଖରେ ଟଙ୍କା ବେଶୀ ନଥିଲା ।
ବାପାଙ୍କର ସଞ୍ଚୟ ପ୍ରାୟ ନଥିଲା । ଆମେ ୬ ଜଣ ଗୋଟିଏ ୨ ବର୍ଷରଥା ଘରେ ବଡ଼
କଷ୍ଟରେ ଗୋଟି ହୋଇ ରହୁଥିଲୁ ।

ସେଇ ଦୁଇ ବର୍ଷରଥା ଘରେ ସବୁବେଳେ ପାଟିଦୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଯିଲା ଲାଗିଥାଏ ।
ନିଶ୍ୱାସ ଗୁଡ଼ି ହେବା ପରି ଲାଗେ । ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ଚମକାର ରାସ୍ତା
ମୁଁ ବାଛି ନେଲି । ବହି । ବହି ପଢ଼ାରେ ମୁଁ ବୁଡ଼ିଯାଏ । ବାହାରର ପାଟିଦୁଷ୍ଟ ମୋ
କାନରେ ପଶେ ନାହିଁ । ଝରିପଟର ନିମ୍ବବର୍ଗ ପରିବେଶରୁ ମୁଁ ମୁକ୍ତି ଚାହୁଁଥିଲି । ଏକଥା
ମଧ୍ୟ ସେହି ପିଲାଦିନୁ ମୁଁ ବୁଝି ଯାଇଥିଲି ଯେ ଯଦି କେହି ମୋତେ ଏ ଉପାଦାନ ଅଞ୍ଚଳର
କ୍ଷୁଦ୍ର ସହରର ବିଷାଦମୟ ପରିବେଶରୁ ବଞ୍ଚାଇ ଉତ୍କଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣକୁ ନେଇପାରିବ, ସେ
ହେଉଛି ବହି । ସେଥିପାଇଁ ପିଲାଟି ଦିନୁ ମୁଁ ପାଠ ମନବେଳେ ପଢ଼ିଛି । ଶ୍ରେଣୀରେ ସବୁବେଳେ
ପ୍ରଥମ ବା ଦ୍ୱିତୀୟ ହୋଇଛି ।

ସମୟ କ୍ରମେ ଆଖି ଆଗରେ ରାସ୍ତା ସବୁ ଖୋଲିଯିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । କଲମିଆ
ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ଲୋଭନୀୟ ବୃତ୍ତି ମିଳିଲା । ସେଠାରେ ରସାୟନ ଶାସ୍ତ୍ରରେ ଅନର୍ସ ପାଇ
ଉପାଧିପ୍ରାପ୍ତ ହେଲି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାଫଲ୍ୟ ପାଇଲି । ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବିଜ୍ଞାନ ପଢ଼ିବାକୁ
ମନସ୍ଥ କଲି । ଏ ନିଷ୍ପତ୍ତି ପଛରେ ମୋର ପିଲାଦିନର ଅନୁଭୂତି କିଛିଟା କାମ କରିଛି
ବୋଲି କହିଲେ ଭୁଲ ହେବନାହିଁ । ବିଜ୍ଞାନ ନେଇ ମୋର ସବୁବେଳେଆଗ୍ରହ । ସବୁ
ବନ୍ଦଦ୍ୱାର ଖୋଲିବାର ଝଟି, ସବୁ ଅନ୍ଧାର ଦୂର କରିବାର ମସାଲ କେବଳ ବିଜ୍ଞାନ ଭିତରେ
ଅଛି ବୋଲି ମୋର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା । ତା ସହିତ ମନୁଷ୍ୟର ‘ମନ’ ଓ ମସ୍ତିଷ୍କ ନେଇ ମୋର
କୌତୁହଳ କମ୍ ନୁହେଁ । ମୋର ତ ମନେହୁଏ ମସ୍ତିଷ୍କ ହେଉଛି ଗୋଟିଏ ବାରୁଦ ଗଦା ।
କେଉଁ ନିୟମ କେଉଁ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ସେ ଶକ୍ତିର ଉତ୍ସ କାମ କରୁଛି, ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି, ତାହା
ଆଜି ମଧ୍ୟ ଏକ ପ୍ରହେଳିକା । ଏ ପ୍ରହେଳିକା ମୋତେ ସବୁବେଳେ ବିସ୍ମିତ କରିଛି ।
ମୋତେ ଆକର୍ଷିତ କରି ଆଉ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଖୋରାକ ଯୋଗାଇଛି । ଏହି କାରଣରୁ ମୁଁ
ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଚିକିତ୍ସାପ୍ରତି ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କଲି । ଆଉ ଗୋଟିଏ କାରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି । ଅନ୍ୟ
ମାନଙ୍କର ଦୁଃଖ, ସମସ୍ୟା ଶୁଣି କିଛି ସାହାଯ୍ୟ କରିବାରେ, ସମାଧାନ କରିବାରେ ମୋର
ଆଗ୍ରହ । ମୋର ମନେହେଲା ସାଧାରଣ ଲୋକଙ୍କ ସହ ମିଶିବାର, ତାଙ୍କ ସମସ୍ୟାର
ସମୁଦ୍ଧାନ ହୋଇ ସମାଧାନ କରିବାର ବାଟ ବାହାର କରିବା ପାଇଁ ଏ ଶିକ୍ଷା ମୋତେ,
ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ମୋର ଆକାଂକ୍ଷା ସଫଳ ହେବ । ଇଆ ଭିତରେ ମୋର କାରୋଲ
ସହ ପରିଚୟ ହେଲା । ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଛୁଟୀରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ହୋଟେଲ୍‌ରେ କାମ କରୁଥିଲି ।

କାରୋଲ୍ ସେ ହୋଟେଲରେ ରହୁଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ହିଁ ପରସ୍ପରର ସାନିଧ୍ୟ ଆମକୁ ଅପୂର୍ବ ଆନନ୍ଦ ଦେଲା । ଆମର ମନେହେଲା, ଆମେ ନୂଆକରି ମିଶୁନାହୁଁ । ଆମର ସମ୍ପର୍କ ବହୁଦିନର । ପରସ୍ପରର ସାନିଧ୍ୟ ଆମକୁ ଏକାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ, ଆନ୍ତରିକ ତଥା ପରିପୁରକ ମନେହେଲା ।

ଆମର ଦେଖା ସାକ୍ଷାତ, ଚିଠିପତ୍ର କିଛିଦିନ ଝଲିଲା । ମୁଁ କଲମିଆରେ ଥିବାବେଳେ ହିଁ କାରୋଲ୍‌କୁ ବିବାହ କରିଛି । ସବୁକିଛି ନିଜେ ଚାହିଁବା ମୁତାବକ୍ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଝଲୁଥିଲା । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଅତ୍ୟନ୍ତ ପରିତୃପ୍ତ ଜୀବନ କଟାଉଥିଲି । ଜୀବନ, ମରଣ, ଅବତାର, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଏସବୁକୁ ନେଇ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଇବା ବୋଧେ ଯୁବକ ମାନଙ୍କର ଦୈନିକ ସୂତାରେ ନଥାଏ । ଆଉ ସହଜେତ ମୁଁ ମୋର ନୂତନ ସଂସାର, ନୂତନ ଜୀବନ ନେଇ ମସଗୁଲ ଥିଲି । ଏସବୁ ପାଇଁ ମୋର ଚିନ୍ତା ନଥିଲା କି ସମୟ ମଧ୍ୟ ନଥିଲା । ସବୁପରେ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ମୁଁ କେବଳ ବିଜ୍ଞାନ ପଢୁନଥିଲି । ନିଜକୁ ଗୋଟିଏ ବୈଜ୍ଞାନିକ ହିସାବରେ ଗଢୁଥିଲି । ବିନା ଯୁକ୍ତିରେ କିଛି ମାନିନେବାକୁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲି । ପ୍ରମାଣ କାହିଁ? ଏ ମନୋବୃତ୍ତି ମୋତେ ଶାସନ କରୁଥିଲା । ନିଜକୁ ଘଟଣାର ବାହାରେ ରଖି, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରପେକ୍ଷ ଭାବରେ କାରଣ ଖୋଜି ବାହାର କରିବା ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଥିଲା ଓ ସେହି ରାସ୍ତାରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଝଲୁଥିଲି ।

କଲମିଆ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରୁ ପଢ଼ାଶେଷକରି ମୁଁ ଯେଲ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଆସିଲି । ସେଠାରେ ମୋର ବୈଜ୍ଞାନିକ ମନୋବୃତ୍ତି ଅନୁକୂଳ ବାତାବରଣରେ ଅଧିକ ପରିପୁଷ୍ଟ ହେଲା । ଗବେଷଣା ପରେ ଯେଉଁ ସନ୍ଦର୍ଭଟି ପ୍ରକାଶ କଲି ତାର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଥିଲା ମସିଷ... ଓ ତାର ଉପକ୍ଷର ।

ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଚିକିତ୍ସା କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଧାରା ସୃଷ୍ଟି ହେବାର ସମୟ ଏଇଟା । କେବଳ ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ ନୁହେଁ, ବୈଜ୍ଞାନିକ ପଦ୍ଧତି ଓ ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସାକୁ ମିଶାଇ ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଚିକିତ୍ସା ପଦ୍ଧତି ସୃଷ୍ଟି ହେଉଥାଏ । ମାନସିକ ରୋଗ କେବଳ କେତୋଟି ପିଲ୍ ଗିଲି ଭଳି କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଢାଞ୍ଚାରେ ନପକାଇ ପ୍ରତିଟି କେସକୁ ଅଲଗା ବିକ୍ଷର କରିବାକୁ ହେବ । ତାର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ଖୋଲତାଡ଼ କରି ତାର ମାନସିକ ଅଭାବ, ବିକାରର କାରଣ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ସର୍ବୋପରି ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସା ପ୍ରଣାଳୀ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ଯନ୍ତ୍ରପାତି ସାହାଯ୍ୟରେ ତାର ଶାରୀରିକ ଅଭାବ ବା ବିକୃତି କିପରି ଭାବରେ ତାର ମାନସିକ ଅଭାବ ବା ବିକୃତିକୁ ପ୍ରଭାବିତ କରୁଛି ତା ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏ ତିନୋଟି ଯାକର ଉପଯୁକ୍ତ ସଂଯୁକ୍ତନରେ ହିଁ ମାନସିକ ରୋଗର ସଫଳ ଚିକିତ୍ସା ହୋଇପାରିବ । ସେ ସମୟରେ ଏହି ଧାରଣା ହିଁ ଦାନା ବାନ୍ଧୁଥିଲା । ମୁଁ

ଏହି ଥିଏରିର ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ପୃଷ୍ଠପୋଷକ ହୋଇଗଲି । ମୋର ତ ପିଲାଦିନୁ ଏ ଦିଗରେ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା, ତେଣୁ ମୋତେ ସଫଳତା ମିଳିବାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲା ନାହିଁ, ସିଧାସଳଖ ଚିକିତ୍ସା ଓ ଗବେଷଣା ବ୍ୟତୀତ, ବିଭିନ୍ନ ସେମିନାରରେ ନିବନ୍ଧ ପଢ଼ିବା, ବିଭିନ୍ନ ପତ୍ର ପତ୍ରିକାରେ ଲେଖିବା ମୋର ଜାରି ରହିଥାଏ । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବହୁତ କମ୍ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ମୁଁ ଏ ଦିଗରେ ସଫଳତା ପାଇଲି ଓ କିଛିଟା ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଅର୍ଜନ କଲି । ମନ ଓ ମଣ୍ଡିଷକୁ ନେଇ ମୋର ଗବେଷଣା । ମନ ଓ ମଣ୍ଡିଷକୁ ମିଶାଇ ମୋର ଚିକିତ୍ସା । ଏ ଦିଗରେ ମୋର ନିଜସ୍ବ ଧାରାରୁ ମୁଁ ତିଳେ ବି ଘୁଞ୍ଚିବାକୁ ନାରାଜ । ସେ ଦିଗରୁ ମୁଁ ନହୋତବନ୍ଧା । ମାତ୍ର ଯେ କୌଣସି ଚିକିତ୍ସକ ପାଇଁ ଅତି ନରମ ହୋଇ ବିଭିନ୍ନ ଧାରାକୁ ଆପଣାଇବା ମଧ୍ୟ ବିପଜ୍ଜନକ । ଏହା ଚିକିତ୍ସକ କୁ କୌଣସି ସିଦ୍ଧାନ୍ତରେ ଉପନୀତ ହେବାରେ ବାଧା ସୃଷ୍ଟି କରିବ ଓ ତଦ୍ବାରା ଚିକିତ୍ସା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଆପଣା ପଦ୍ଧତି, ଆପଣା ଥିଏରି ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆସ୍ଥା ନରହିଲେ ସଠିକ୍ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟ ସମ୍ଭାବନା ଓ ପଦ୍ଧତି ପ୍ରତି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଖୁବୁଜି ଦେବା, ଏକ ଦିଗଦର୍ଶୀ ହେବା ହୁଏତ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ନିଜର ପଦ୍ଧତିକୁ ତ୍ୟାଗକରି ଅନ୍ୟ ଧାରାରେ ପରୀକ୍ଷାମୂଳକ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ଆଦୌଠିକ୍ ନୁହେଁ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ ମୁଁ ଅନ୍ୟ ଥିଏରୀକୁ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା, ତାର ପ୍ରାମାଣିକତା ପରଖୁ ଥିଲି । ତାକୁ କାଟି କୁଟି ତାର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ବାହାର କରୁଥିଲି । ମୋର ପରିପୁଷ୍ଟ ବିଶ୍ବାସ ଓ ପଦ୍ଧତି ସହ ତାହା କିପରି ଖାପ ଖାଇଛି ତାହା ପରଖୁ ଥିଲି । ମାତ୍ର ମୋ ପଦ୍ଧତିରେ ମୁଁ ଦୃଢ଼ଥିଲି ଓ ସେଥିରୁ ପାଦେ ବି ନଘୁଞ୍ଚି ମୁଁ ରୋଗୀ ମାନଙ୍କର ଚିକିତ୍ସା କରୁଥିଲି ଏବଂ ସେଥିରେ ଯଥେଷ୍ଟ ସାଫଲ୍ୟ ପାଇଥିଲି । ଅନ୍ୟ ଚିକିତ୍ସକମାନେ ମୋତେ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ, ମୋ ରାସ୍ତାରେ ଯିବାକୁ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ।

ଏ ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା, ଗବେଷଣା ଇତ୍ୟାଦି ସତ୍ତ୍ବେ କାଥାରିନ୍‌ର ସମ୍ମୋହନ ଆଉ ଅନୁଭୂତି ବର୍ଷନା ଯେଉଁ ପରିସ୍ଥିତି ସୃଷ୍ଟିକଲା, ତାର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାପାଇଁ ମୁଁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନଥିଲି । ମୋର ମାନସିକ ସମ୍ବୁଦ୍ଧି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ବିପର୍ଯ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିବା ପରି ମୋତେ ବୋଧ ହେଲା । କାଥାରିନ୍‌ର କଥାକୁ ଅବିଶ୍ବାସ କରିବାର ନୁହେଁ କାରଣ ମୁଁ ନିଜେ ତାର ସାକ୍ଷୀ । ଏଣେ ତାର ବର୍ଷନା ଯଦି ଗ୍ରହଣ କରୁଥାଏ, ଏତେ ଦିନ ଧରି ଗଢ଼ି ଉଠିଥିବା ମୋର ବିଶ୍ବାସର ଅଙ୍ଗାଳିକା, ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମାଟିରେ ମିଶିଯାଉଛି । ନା ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌ର ବର୍ଷନାକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ପାରୁଥାଏ, ନା ମୋର ଏତେଦିନର ବିଶ୍ବାସ, ସିଦ୍ଧାନ୍ତରୁ ମୁକୁଳି ନୂତନ ସତ୍ୟକୁ ଆପଣେଇ ପାରୁଥାଏ । ମୋର ମନେହେଉଥାଏ ମନ ଓ ମଣ୍ଡିଷକୁ ନେଇ ଆମର ପାଠ ପଢ଼ିରେ ଆହୁରି ବହୁତ ପୃଷ୍ଠା ଲୁଚି ରହିଛି । ଯାହାର ଟେର ଆମେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପାଇ ପାରିନାହୁଁ ।

କାଥାରିନ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ଆଖିରେ କାଥାରିନ୍ ନୁହେଁ । ସେ ହେଉଛି ଆରୋଷ୍ଟା ।
ଯୁବତୀ କନ୍ୟା, ଯିଏ କି ଏ ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୧୮୬୩ ରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା ।
ନା, ବରଂ ଅଧିକ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ହେବ, ଯଦି କୁହାଯାଏ ଆରୋଷ୍ଟା ହେଉଛି କାଥାରିନ୍ ।
ଖ୍ରୀଷ୍ଟପୂର୍ବ ୧୮୬୩ର ଡିସେମ୍ବର ବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ନୂତନ ସଂସ୍କରଣ ।

ଏ ଘଟଣା ପରେ ମୁଁ ମନେ କରୁଥିଲି ଯେ କାଥାରିନ୍ ସମ୍ମୋହନ ପାଇଁ ଆଉ
ରାଜି ନହୋଇପାରେ । ମୋର ଆଶଂକାକୁ ଭୁଲ୍ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ କରି ସେ କେବଳ
ରାଜିହେଲା, ତା ନୁହେଁ ବରଂ ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇଲା ଓ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟ ଭିତରେ ସମ୍ମୋହିତ
ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଗଲା ।

“ମୁଁ ପାଣିଭିତରକୁ ଫୁଲ ପୋପାଡୁଛି । ଗୋଟାଏ ଉଷବ ପାଳିତ ହେଉଛି ।
ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଗୋଛାଏ ବାଳ । ଯତ୍ନରେ ବନ୍ଧା ଯାଇଛି । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ
ପିନ୍ଧିଛି । ସେଥିରେ ସୁନାଜରାର ଧଡ଼ିକାମ ହୋଇଛି । ଗୋଡ଼ରେ ମୋର ଚକମକିଆ
ଦାମିକା ଯୋତା । କିଏ ଜଣେ ମରିଯାଇଛି । ହଁ ଏଇଟା ରାଜପ୍ରାସାଦ । ରାଜବଂଶରୁ
କିଏ ମରିଛି । ରାଣୀମା ମରିଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ରାଜପ୍ରାସାଦରେ କାମ କରୁଛି । ରୋଷେଇ
କରିବା ମୋ ଦାୟାଦ୍ୱ ।

ଆମର ଏଠାରେ ମୃତଶରୀରକୁ ଲୁଣ ପାଣିରେ ବୁଡ଼ାଇ ରଖାଯାଏ । ପ୍ରାୟ ୩୦
ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏପରି ରହେ । ତାପରେ ଶରୀରର ବିଭିନ୍ନ ଅଂଶକୁ ଅଲଗା କରିଦିଆଯାଏ ।
ମୋ ନାକରେ ଲୁଣରେ ବୁଡ଼ାଯାଇଥିବା ଶବ ଗନ୍ଧ ବାଜୁଛି ।”

ଏ ବର୍ଷନା ତାର ଆରୋଷ୍ଟା ଜୀବନର କଥା । ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଆଉ ଟିକେ
ତାକୁ ଆଗେଇ ନେଲି । ସେହି ଆରୋଷ୍ଟା ଜୀବନର ଆଉ ଏକ ସମୟର ବର୍ଷନା ସେ
କରୁଥାଏ । ଏଠାରେ ସେ ମୃତ ଶରୀରକୁ ପ୍ରଥା ଅନୁସାରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବା ଦାୟାଦ୍ୱରେ
ରହିଛି । “ଆଉ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀରେ ମୃତ ଶରୀର ଗୁଡ଼ିକ ରଚ୍ଛିତ କରି ରଖାଯାଇଛି ।
ଶବଗୁଡ଼ିକୁ ଆମେ କନାରେ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖୁଛୁ । ଆମ୍ଭା ଅମର । ସମୟ ଆସିଲେ ସେ ପୁରୁଣା
ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ । ଏ ଜନ୍ମର ଭଲମନ୍ଦ ଡେଇଁ
ସେ ଆଉଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚତର ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ ।”

ଏତକ ଶୁଣି ମୁଁ ଜାଣିଲି, କାଥାରିନ୍ ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଯାହା କହୁଛି,
ତାହାଆମ ସତ୍ୟତାର ଶିକ୍ଷା ନୁହେଁ, ଆମକୁ ସେ ବିଚାର ଶିଖାଯାଇନାହିଁ । ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ
ମିଶରାୟ ସତ୍ୟତାର ।

ଏ ଜୀବନ ଆରୋଷ୍ଟାର ଶେଷ ହେଲା । ଟିକେ ବିଶ୍ରାମ ନେଇ ଆଉ ଗୋଟିଏ
ପଇ ଜୀବନକୁ ସେ ଫେରିଗଲା ।

“ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଗୁମ୍ଫା, ବରଫ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଯାଇଛି । ଅତି କଦର୍ଯ୍ୟ, ଅପରିଷ୍କାର ଯାଗା ।” ସେହି ସନ୍ତୋଷନ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ବହୁତ ଅସ୍ଥିର ଓ ବିଚଳିତ ମନେହେଲା । ସତେ ଯେପରି ସେ ଅପରିଷ୍କାର ପରିବେଶ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଉପଲବ୍ଧୀରେ ଆସୁଛି । “ମୋର ବହୁତ କୁସିତ ତେହେରା । ମୋର ବେଶ୍ ପୋଷାକ ମଧ୍ୟ ଅତି କଦର୍ଯ୍ୟ । ମୋ ଦେହରୁ ଗୋଟାଏ ଗନ୍ଧ ଆସୁଛି ।” ସେ ଜୀବନରେ ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ଜାଣିବାର ନଥିଲା । ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ତାର କହିବାର ନଥିଲା । ଅବଲୀଳା କ୍ରମେ ସାମାନ୍ୟ ବିଶ୍ରାମ ପରେ କାଥାରିନ୍, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବନରେ ପ୍ରବେଶ କଲା ।

“କୋଠାଘର ସବୁ ଦେଖି ପାରୁଛି । ଗୋଟିଏ ଶଗଡ଼ ଦେଖୁଛି । ତାର ଚକ ଗୁଡ଼ିକ ମନେ ହେଉଛି ପଥର ତିଆରି । ସେଥିରେ ନଡ଼ା ନଦା ହୋଇଛି । ମୋ ମୁଣ୍ଡର ବାଳ କହରା । ଗୋଟିଏ ରିବନରେ ବାଳତକ ମୁଁ ବାନ୍ଧିଛି । ମୋ ବାପା ସେଠାରେ ଅଛନ୍ତି । ମୋତେ ଗେହ୍ଲା କରୁଛନ୍ତି । ମୋର ବାପା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଏତଦୁଆଡ଼ । (ଏତଦୁଆଡ଼ ହେଉଛନ୍ତି ଶିଶୁରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ, ଯିଏ କାଥାରିନ୍‌କୁ ବାଧ୍ୟ କରି ମୋ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ ଓ କାଥାରିନ୍, ଚିକିତ୍ସା ସମ୍ପର୍କରେ ମୋତେ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଭାବରେ ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ ।) ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ଘେର ସମତଳ ଯାଗାରେ ଆମର ଘର । ଋଷିପଟେ ପ୍ରଚୁର ଫଳଗଛ । ଆମ ଅଗଣାରେ କିଛି ଲୋକ ଗୁଣ୍ଡ ହୋଇଛନ୍ତି । କାଗଜରେ କଣସବୁ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ନେଇ ପାଠାଗାରରେ ଗୁଣୁଛନ୍ତି । ମସିହା ମନେହେଉଛି ଖ୍ରୀ.ପୂ ୧୫୩୬ । ମୋର ବାପାଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି ପର୍ସିଭା ।”

କାଥାରିନ୍ ଯେଉଁ ମସିହାଟି କହିଲେ ଠିକ୍ କହିଲା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ଯେ ଗତ ସପ୍ତାହରେ ଯେଉଁ ଜୀବନର କଥା ସେ କହୁଥିଲା, ଏକାଟି ସେହି ସମୟର । ସେହି ଜୀବନ କାଳରେ ଆଉ କିଛି ସମୟ ଆଗକୁ ତାକୁ ନେଇଗଲି ।

“ମୋ ବାପା ମୋ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ତୁମେ (ମୋତେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି) ମଧ୍ୟ ବାପାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛ । ପାଣି ପାଗ ଋଷ ବାସ ବିଷୟରେ କଥା ହେଉଛି । ମନେହେଉଛି ତୁମେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ଆଗରୁ ଜାଣିଛ । ବେଶ୍ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଛ । ମୋ ବାପା ମୋତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମପରି ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ଲୋକର ଉପଦେଶ ମୁଁ ମାନି ଚଳିବା ଉଚିତ୍ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ଏହା ମୋତେ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ବୋଲି ବାପା କହୁଛନ୍ତି ।” କାଥାରିନ୍‌କୁ ସମୟ ସୁଅରେ ଆଉ ଟିକେ ଆଗେଇ ନେଲି । “ମୋ ବାପା ଗୋଟିଏ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଘରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଅତି ବୃଦ୍ଧ । ରୋଗଗ୍ରସ୍ତ । ମୁଁ ପାଖରେ ବସିଛି । କଣ କରିବି କିଛି ବୁଝିପାରୁନାହିଁ ।” ଟିକିଏ ବିରତି ପରେ ସେ ତାର ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାକୁ ଝଲିଗଲା । “ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୃଦ୍ଧା । ବଳ ପାଉନି । ଅତି ଦୁର୍ବଳ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ଭଲରେ

କଥା କହିବାକୁ ମଧ୍ୟ ବଳ ପାଇନାହିଁ । ମୋ ଝିଅ ମୋ ବିଛଣା ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଛି । ମୋ ସ୍ବାମୀ ଆଗରୁ ଝଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ମୋର ଝିଅ ଜ୍ୱାଳି ଓ ନାତି ନାତୁଣୀ ମୋ ଝରିପଟେ ଘେରି ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି ।”

କାଥାରିନ୍‌ର ଏ ଜୀବନର ଶେଷ ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ଘଟିଲା । କୌଣସି ଯନ୍ତ୍ରଣା, ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ, ଉତ୍ସାହ ସେ ମୃତ୍ୟୁପୂର୍ବରୁ ଅନୁଭବ କରିନାହିଁ । ସେ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସୁଛି ବୋଲି ପ୍ରକାଶ କଲା । କାଥାରିନ୍ ଠାରୁ ଏତକ ଶୁଣିବାପରେ ଡଃ. ରେମଣ୍ଡ ମୁଡ଼ି ଲେଖିଥିବା ବହିଟି ମୋର ମନକୁ ଆସିଲା । ଡଃ. ରେମଣ୍ଡ ଏ ବହିରେ ସେହିମାନଙ୍କ କଥା ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ନିଶ୍ଚିତ ମୃତ୍ୟୁମୁଖରୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ବଞ୍ଚିବେ ବୋଲି କେହି ଆଶା ରଖିନାହାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ମୃତ୍ୟୁର ଦ୍ବାର ଦେଶରେ । ସେମାନେ ଜୀବନକୁ ଫେରିବା ପରେ ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କହିଛନ୍ତି ତାହା କାଥାରିନ୍‌ର କଥା ସହ ମିଶି ଯାଇଛି । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଯେ ସେମାନେ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସୁଛନ୍ତି । କିଛି ସମୟପରେ କେଉଁ ଏକ ଅଦୃଶ୍ୟ ଶକ୍ତିର ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ ଶରୀର ଭିତରକୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି । ମୃତପ୍ରାୟ ପଡ଼ିଥିବା ଶରୀର ପୁଣି ଜୀବନ ପାଇଛି । ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରିନେଲି ଯେ ଏ ବହିଟି ଖୁବ୍‌ଶୀଘ୍ର ଭଲକରି ଆଉଥରେ ପଢ଼ିବି ।

ମୋ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସତ୍ତ୍ୱେ କାଥାରିନ୍ ମୃତ୍ୟୁପରର ଅବସ୍ଥା ବ୍ୟାପାରରେ ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ମନେପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସି ରହିଛି ଏତିକି କରିପାରିଲା । ତାକୁ ସମ୍ମୋହନରୁ ଫେରେଇ ଆଣିଲି ।

* * * * *

ବର୍ତ୍ତମାନ ପୁର୍ବଜନ୍ମ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଏକରକମ ବ୍ୟାକୁଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ଲାଇବ୍ରେରୀ ଘାଣ୍ଟି ପକାଇଲି । ପୁସ୍ତକ ହେଉ, ନିବନ୍ଧ ହେଉ, ଗବେଷଣା ଥେସିସ୍ ହେଉ ଯାହାକିଛି ଏବିଷୟରେ ହାତକୁ ଆସିଲା, ସବୁ କିଛି ପଢ଼ିପକାଇଲି । ଆୟୋନ୍‌ଷ୍ଟିଭନସନଙ୍କ ବହି କିଛି ମାତ୍ରାରେ ମୋତେ ଆକୃଷ୍ଟ କଲା । ସେ ଜଣେ ମାନସିକ ବ୍ୟାଧୀ ଚିକିତ୍ସକ । ସେ ପ୍ରାୟ ୨୦୦୦ଟି ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରୁ ବିଭିନ୍ନ ସମୟରେ ସଂଗ୍ରହ କରି ଏ ପୁସ୍ତକରେ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ସମସ୍ତ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ପ୍ରାୟ ଛୋଟପିଲାଙ୍କର । ସେମାନେ ନିଜର ପୁର୍ବଜନ୍ମ ବିଷୟ ମନେ ପକାଇ ପାରିଛନ୍ତି ।

ପୁର୍ବ ଜନ୍ମର କେତେକ ଘଟଣା ସେମାନେ ମନେପକାଇ ପାରିଛନ୍ତି । ଦେଶ କାଳ ପାତ୍ର ର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିଛନ୍ତି । କେତେକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏପରି ବିଦେଶୀ ଭାଷା

ସେମାନେ କହିଛନ୍ତି ଯାହା ତାଙ୍କର ଏ ଜନ୍ମରେ ଏ ବୟସରେ ଜାଣିବାର, ଶିଖିବାର ବହୁତ ଦୂରର କଥା, କୌଣସି ସୁଯୋଗ ନାହିଁ । ସବୁ କେଶ୍‌ଗୁଡ଼ିକ ଚିକିତ୍ସା ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ଆୟାତ ନିଜର ମତାମତ/ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି ।

ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବହୁ ବୈଜ୍ଞାନିକଙ୍କର ପୁସ୍ତକ ଓ ସନ୍ଦର୍ଭ ମଧ୍ୟ ପଢ଼ିଲି । ଯେତେ ପଢ଼ିଲି, ଆହୁରି ବେଶୀ ପଢ଼ିବାକୁ ମନତାକିଲା । ଏହି ବ୍ୟାକୁଳତା ମଧ୍ୟରେ ମୋର ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଲା । ମୋର ସମସ୍ତ ବୃତ୍ତିଗତ ସଫଳତା ଓ ପ୍ରସିଦ୍ଧି ସତ୍ତ୍ୱେ ମୁଁ ବେଶୀ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ, ଏ ଧାରଣା ମୋର ଦୃଢ଼ ହେଲା । ମନ ଓ ମଣ୍ଡିଷର ସମସ୍ୟା ମାନଙ୍କର ସଫଳ ସମାଧାନ କରିପାରୁଛି, ମନର ସମସ୍ତ ବିଭାଗକୁ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରୁଛି, ଏ ଯେଉଁ ଅହଂକାର ମୋର ଥିଲା ତାହା କେତେ ତମ୍ପା ମୁଁ ନିଜେ ଜାଣିପାରିଲି । ମନର ଅମାପ ବ୍ୟାପକତା, ଅତଳ ଗଭୀରତା, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚିନ୍ତାରେ ମଧ୍ୟ କଳନା କରିପାରିଲି ନାହିଁ । ବୁଝିବା ତ ଦୂରର କଥା । ଏ ଧାରଣା ଯେତେବେଳେ ମୋର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆସିଲା, ମୁଁ ହତବଳ ହୋଇଗଲି । ଏ ସଂକ୍ରାନ୍ତିରେ ଲାଲକେରାରେ ଥାକ ଥାକ ବହି ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଯେଉଁମାନେ ଏ ପୁସ୍ତକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି, ସନ୍ଦର୍ଭ ଲେଖିଛନ୍ତି, ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ସେମାନଙ୍କ ସମୟର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ଚିକିତ୍ସକ ବା ବୈଜ୍ଞାନିକ । ସମସ୍ତେ ଏକା ଭୁଲ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅଳ୍ପ ବହୁତ ସମସ୍ତେ ପୁର୍ବଜନ୍ମ ବ୍ୟାପାରରେ ଏକମତ । ମୃତ୍ୟୁ ଶେଷ କଥା ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟଏକ ନୂତନ ପରିଚ୍ଛଦର ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ସେମାନେ ଯେଉଁ ପ୍ରାମାଣିକ ତଥ୍ୟ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିଯାଇଛନ୍ତି ସେ ସବୁ ମୃତ୍ୟୁପରର ଜୀବନ-ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ସମର୍ଥନ କରୁଛି । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ମୋ ମନ ଏସବୁକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁନାହିଁ । ବାକେ କଥା କହି ଆଡେଇ ମଧ୍ୟ ଦେଇପାରୁନାହିଁ । ଅବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନାହିଁ । ମାତ୍ର ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ କଷ୍ଟ ହେଉଛି ।

ଏ ଯେଉଁ ନୂତନ ଅନୁଭବ ଆସିଲା, ତାହା ଆମ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ, କାଥାରିନ୍ ଓ ମୋତେ ଅସମ୍ଭବ ପ୍ରକାରେ ପ୍ରଭାବିତ କଲା । ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି କାଥାରିନ୍ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ଜନିତ ଯେଉଁ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଉଥିଲା, ଏ ନୂତନ ଅନୁଭବ ତାକୁ କିଛିଟା ଉପଶମ ଆଣିଦେଲା । କାଳ୍ପନିକ ବିଭିଷାକା ନେଇ ସେ ନିଦ୍ରା ହରାଉଥିଲା । ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଅନୁଭବ ଓ ଉପଲବ୍ଧି ସତ ହେଉ ବା କଳ୍ପନା ହେଉ ତାର ଚେତନାକୁ ପ୍ରଭାବିତ କଲା ଓ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୃଷ୍ଟିନିଦ୍ରା ଶୋଇପାରିଲା । ମୋ ପାଇଁ ଏ ଅନୁଭବ ଜ୍ଞାନର ଏକ ନୂତନ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲା । ଖୋଲାଦ୍ୱାର ଦେଇ ମୁଁ ଏକ ଅମାପ ସମ୍ଭାବନାର ବିସ୍ତାର ଦେଖିପାରିଲି । ଆତ୍ମା ଅକ୍ଷୟ । ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି । ମୃତ୍ୟୁ ଶେଷ କଥା ନୁହେଁ । ପ୍ରଚଳିତ ଶିକ୍ଷା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରି ମୁଁ ଯେଉଁ ସୌଧର୍ମି ନିର୍ମାଣ କରିଥିଲି ଏବଂ ତା ଭିତରେ ବେଶ୍ ସନ୍ତୋଷରେ ଥିଲି, ତାହା ନିମିଷକେ ଭୁସ୍ତୁଡ଼ି ପଡ଼ିଲା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୁକ୍ତାକାଶ ତଳେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ।

ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗରେ ମୋର ବ୍ୟାପକ ବିସ୍ତୃତି, ଅନନ୍ତ ସମ୍ଭାବନା । ଏହି ଉପଲକ୍ଷୀ ମୋର ଆସିଲା । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରପେକ୍ଷ ଓ ନିର୍ଲିପ୍ତ ରହି ଏ ନୂତନ ଅଭ୍ୟୁଦୟକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାପାଇଁ ମୋତେ ମୋତେ ଭାବିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ନାହିଁ । ବରଂ ମୁଁ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଏପରି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଉଲ୍ଲାସିତ ହେଲି ।

ଆଉଥରେ ସମ୍ମୋହନ ବୈଠକୀ ପାଇଁ ସମୟ ଆସିଗଲା । ଆବଶ୍ୟକୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବା ସମୟରେ କାଥାରିନ୍ କିଛିଦିନ ତଳେ ଦେଖିଥିବା ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନର ବୃତ୍ତାନ୍ତ କହିଲା । ପଥରର ଚଟାଣରେ ବିରାଟ ପଶାପାଲି ପରି ଚିହ୍ନ କରାଯାଇଛି । ବିଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗରେ ଘର ଗୁଡ଼ିକ ଚିହ୍ନିତ କରାଯାଇଛି । କେତେକ ଘରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗାତ କରାଯାଇଛି । ଏକ ପ୍ରକାର ଖେଳ ପାଇଁ ଏହାର ଆବଶ୍ୟକତା । ଏହାଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ସେ ମନେପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ତାକୁ ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆଣିବା ସମୟରେ ମୁଁ ମନେମନେ ସ୍ଥିର କରିନେଲି ଯେ ଏହି ସ୍ୱପ୍ନର, ତାର ଅତୀତ ଜୀବନ ସହ କିଛି ସଂଯୋଗ ଅଛି ନା ନାହିଁ, ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରିବି । କାଥାରିନ୍‌କୁ ସେଇ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ଅତୀତକୁ ଫେରିଯାଉ । ଏ ସ୍ୱପ୍ନ ସହିତ କେଉଁ ଜନ୍ମରେ ତାର କିଛି ସଂଯୋଗ, ସମ୍ପର୍କ ଥିଲା କି ନାହିଁ, ମୋତେ କହିବାକୁ ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି ।

“ଦୁର୍ଗପରି ଗୋଟିଏ ଘର ମୋର ସାମନାରେ । ଓସାରିଆ ପାହାଚ ସେ ଦୁର୍ଗପରି ଘର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲମ୍ବିଛି । ଦୂରରେ ସବୁଜ ପାହାଡ଼, ନୀଳ ସାଗର ଦେଖିପାରୁଛି । ମୁଁ ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ପିଲାର ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ମୋ ମୁଣ୍ଡର ବାଳ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର । ସୁନେଲି ରଙ୍ଗର । ମୁଁ ବହୁତ ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ଦୁର୍ଗ ଉପରେ କିଛିଲୋକ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଗୋଟିଏ କିଛି ଖେଳ ଖେଳୁଛନ୍ତି । ପଶାପାଲି ପରି ଚଟାଣ ଉପରେ ଘର କଟାଯାଇଛି । ଘର ଗୁଡ଼ିକ ଗୋଲ ଗୋଲ ହୋଇଛି । ସେଥିରେ ଧାରୁଆ ଛୁରୀ ପରି କିଛି କାଠି ରଖାଯାଉଛି । ସେ କାଠିର ଗୋଟିଏ ମୁଣ୍ଡରେ ବିଭିନ୍ନ ପଶୁପକ୍ଷୀକର ମୁଣ୍ଡ ଖୋଦେଇ ହୋଇଛି । ସେ ଲୋକମାନେ ସେ ଖେଳରେ ମସରୁଲ୍ ଅଛନ୍ତି । ଖେଳଟିର ନା ମୁଁ ଜାଣିନି । ଏ କେଉଁଦେଶ ? ନେଦରଲାଣ୍ଡ ବୋଧହୁଏ । ମସିହା ହେଉଛି ୧୪୭୩ ।”

ସେ ଯେଉଁ ଯାଗାରେ ରହୁଛି ତାର ନାମ କଣ ବୋଲି ପଚାରିଲି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ କଥାବାର୍ତ୍ତାରୁ କେଉଁ ମସିହା ବୋଲି ସେ ଜାଣିପାରୁଛି କି ନାହିଁ ବୋଲି ମଧ୍ୟ ପଚାରିଲି ।

“ମୁଁ ଗୋଟିଏ ସମୁଦ୍ର ବନ୍ଦର ନିକଟରେ ରହୁଛି । ଏଠାରେ ଭୂମି ଗୋଜିଆ ହୋଇ ସମୁଦ୍ର ଭିତରକୁ ପଶିଯାଇଛି । ଦୂରରେ ଦୁର୍ଗ ଦେଖାଯାଉଛି । ଗଛ ଗଛ ଭିତରେ ଛୋଟ କୁଡ଼ିଆଟିଏ । ସୁନ୍ଦର କୁଡ଼ିଆଟିଏ । ମୋ ମା ତା ଭିତରେ ମାଟି ହାଣ୍ଡିରେ କଣ ରାନ୍ଧୁଛି । ମୋ ନା ହେଉଛି କୋହାନ ।” ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ତାର ଅତୀତ ଜୀବନକୁ,

ଅତୀତ ସମୟକୁ ଫେରାଇ ନେଉଥିଲି, ଗୋଟିଏ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନର ସମସ୍ୟା, ନିଦ୍ରାହୀନତା, ଦୁର୍ଦ୍ଦିନ, ଶ୍ୱାସରୁଦ୍ଧତା ଇତ୍ୟାଦିର ମଞ୍ଜି ତାର ଅତୀତ ଜୀବନରେ କେଉଁଠି ପୋତି ହୋଇ ରହିଛି ବୋଲି ମୋର ଦୃଢ଼ ଧାରଣା । ସେଇଟି ଜଣା ପଡ଼ିଗଲେ, ଏ ଜୀବନର ସମସ୍ୟାର ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ । ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଯେଉଁସବୁ ବର୍ଷନା କରୁଛି ମୁଁ ଏକାଗ୍ରତାର ସହ ତାହା ଶୁଣି, ନୋଟ କରି ରଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତା ଉପରେ ଅତି ବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ନଥିଲା । ହୁଏତ ଯାହା ସେ ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ କହୁଛି ତାହା ସତ ହୋଇପାରେ ବା ନପାରେ । ଚେତନାର କେଉଁ ସ୍ତରରେ କେଉଁ ସମୟରେ କେଉଁ ଛାପ ପଡ଼ିଛି ତାହା ସଠିକ୍ ଧରିବା ପ୍ରାୟ ଅସମ୍ଭବ । ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ହୁଏତ ସେ ଛାପ ଗୁଡ଼ିକ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରି ତା ଆଖିଆଗରେ ଭାସି ଚାଲିଛନ୍ତି । ଓ ସେଗୁଡ଼ିକ ସେ ବର୍ଷନା କରିଛନ୍ତି । ହୁଏତ ଏ ସବୁର କିଛି ବୋଲି କିଛି ସତ୍ୟତା ନଥାଇପାରେ । କେବଳ ଅବାସ୍ତବ କଳ୍ପନାର ଦୌତ, ଦିବାସ୍ୱପ୍ନ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ଏହି ଦିବାସ୍ୱପ୍ନ ବେଳେବେଳେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୀବନର ସମସ୍ୟାର ମୂଳଖିଅଟିକୁ ଧରିଥାଏ । ଏହି ମୂଳଟିକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଖୋଜି ପାଇଲେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଯନ୍ତ୍ରଣାକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିଯାଏ ।

ଅନେକ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ବେଶ୍ କିଛି ବର୍ଷ ତଳେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ହୁଏତ ମନେପକାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଅବଚେତନ ମନର କେଉଁ ଏକ ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ଘଟଣାରେ ରଙ୍ଗର ପୁଟା ଦେଇ, ସତ୍ୟଘଟଣା ବୋଲି ବିଚାର କରନ୍ତି । ସେହି କାଳ୍ପନିକ ଘଟଣା ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ କିପରି ବ୍ୟସ୍ତବିବ୍ରତ କରିପକାଉଛି, ତାର ଅଚ୍ଛୁତ ଜଞ୍ଜନା କରନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର କରନ୍ତି । କିଛି ଦିନପରେ ତାହା ଆଉ ଜଞ୍ଜନା ହୋଇ ରହେ ନାହିଁ । ନିଜେ ନିଜର ପ୍ରବଞ୍ଚନାର ଶାକାର ହୋଇ ତାହାକୁ ସତ୍ୟବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଓ ସେଥିରୁ ଅନେକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ପାଆନ୍ତି । ଏ ରୋଗ ଯେପରି ଅଯାଚିତ ଓ ଅଚ୍ଛୁତ, ତାର ଉପଶମ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଚ୍ଛୁତ । ଘଟଣାର ବାସ୍ତବିକତା ବା ସତ୍ୟତା ଅପେକ୍ଷା ରୋଗୀମାନର ବକ୍ତୃତା ଧାରଣା ଏଠାରେ ମୁଖ୍ୟ । ସେଇ ଅବାସ୍ତବ ବା କାଳ୍ପନିକ ଘଟଣାର କାରଣଟି ଖୋଜି, ରୋଗୀ ମନରେ ପୁରାଇଦେବାକୁ ହୁଏ । ତାର ଚେତନା ଯେତେଶୀଘ୍ର ସେ କାରଣଟି ଗ୍ରହଣ କରିଯାଏ, ସେତେ ଶୀଘ୍ର ତାର ବିଶ୍ୱାସ ରୋଗର କାରଣ ଉପରେ ଦୃଢ଼ ହୁଏ, ଓ ତା ସହିତ ଭୋଗୁଥିବା ଯନ୍ତ୍ରଣାର କ୍ରମ ଅବସାନ ଘଟେ । ଏହାକୁ ମନରେ ରଖି, କାଥାରିନର ଅତୀତ ଜୀବନ ବର୍ଷନାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱାସ ନ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ସଂକଟର କାରଣର ସୂଚାଣିଅଟି ତାର ମନର କେଉଁ ଅତଳ ସ୍ତରରେ ସୁପ୍ତ ହୋଇ ରହିଯାଉଛି ବୋଲି ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଥିଲି ଓ ସେ ଖୁଅଟିର ମୂଳଯାଇବାକୁ ତାକୁ ସମ୍ମୋହିତ କରି ଅତୀତ ଜୀବନକୁ ଫେରାଇ ନେଉଥିଲି ।

କାଥାରିନ୍ ଆରମ୍ଭ କଲା...

“ଗୁଡ଼ାଏ ନୌକା । ଅସ୍ତ୍ର ଶସ୍ତ୍ର ବୋଝାଇ ହୋଇଛି । ଆମେମାନେ ଯୁଦ୍ଧପାଇଁ ସଜବାଜ ହୋଇଆସିଛୁ । ଆମେ ଚମତାର ସୈନିକ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛୁ । ଭୁଜ୍ରେ ଶୋଉଛୁ । ବଡ଼ ଅପରିଷ୍କାର ଓ ମଜଲା ଆମର ପୋଷାକ, ଦେହ । ଗୋଟାଏ ଗନ୍ଧ କିପରି ସେଥିରୁ ବାହାରୁଛି । ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଯାଇଛି । ମୋର ସାଥୀ ମାନେ ବିଭିନ୍ନ ଅସ୍ତ୍ର ଧରି ହଣାମରା କରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମ୍ଭ ଚାପ ଠିଆହୋଇଛି । ମୋ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଛୁରୀ ଅଛି । ମାତ୍ର ମୁଁ ସେ ହଣାମରାରେ ଭାଗନେଇ ନାହିଁ । ମତେ ଏସବୁ ଭଲଲାଗେ ନାହିଁ ।” ହଠାତ୍ ସେଇ ସମ୍ବୋଧିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ସେ ଗାଁ ଗାଁ ହେବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ସତେ ଯେପରି କେହି ତାର ତଣ୍ଡି ଚିପି ଧରିଛି, ସେ ନିଶ୍ୱାସ ପ୍ରଶ୍ୱାସ ନେଇ ପାରୁନାହିଁ । ସତେ ଯେପରି ବହୁକଷ୍ଟରେ କ୍ଷୀଣ ନିଶ୍ୱାସ ନେଉଛି, ସେହିପରି ସ୍ୱରରେ ସେ ପ୍ରକାଶ କଲା ଯେ ଜଣେ ଶତ୍ରୁପକ୍ଷର ଯୋଦ୍ଧା ଅତର୍କିତ ଆସି ତାକୁ ପଛପଟୁ କାବୁକରିନେଇ ତା କଣ୍ଠନଳୀଟି ଛୁରୀରେ କାଟିଦେଇଛି । ପ୍ରାଣବାୟୁ ଉଡ଼ିଯିବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ମାରିଥିବା ଲୋକର ମୁହଁ ସେ ଦେଖି ପାରିଛି । “ଜଏ ହେଉଛି ଷୁଆର୍ଟ ।” ସେତେବେଳେ ତାର ଚେହେରା ଅନ୍ୟପ୍ରକାର ଥିଲା । ମାତ୍ର ମୁଁ ସ୍ଥିର ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ସେ ଷୁଆର୍ଟ । ଜୋହାନର ଜୀବନ ମାତ୍ର ୨୧ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଶେଷହେଲା ।

କାଥାରିନ୍, (ଜୋହାନକୁ) ହତ୍ୟା କରାଯିବା ପର ସମୟର କିଛିଟା ବର୍ଷନା କରିପାରିଲା । “ମୁଁ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସୁଛି, ମୋର ତଣ୍ଡିକଟି ଯାଇଥିବା ମୃତ ଶରୀରଟି ତଳେ ପଡ଼ିରହିଛି ।” ଏହିପରି ଅବସ୍ଥାରେ କିଛି ସମୟ ରହିବା ପରେ ଉପରକୁ ଉପରକୁ, ବାଦଲ ଉପରକୁ କ୍ରମେ ଭାସି ଉଠିଗଲା । ତାକୁ ଲାଗିଲା, ଯେପରି କେହିତାକୁ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଟାଣି ନେଇ ଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟିଆ ଉଷ୍ମ ସ୍ଥାନରେ ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ମା ପେଟରେ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଛି ।

କାଥାରିନ୍ ଝପା କଣ୍ଠରେ କହୁଥାଏ । “ମୋତେ ଜନ୍ମ କରିବାରେ ଯେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲେ, ସେ ମୋତେ ଦୁଇହାତରେ ଟେକି ଧରିଛନ୍ତି । ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଧଳା ଓଢ଼ଣୀ ପକାଇଛନ୍ତି । ଧଳା ଟୋପିଟିଏ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ଘରଟି ପଥରରେ ତିଆରି । ବିଚାଟ ଏକ ଘର । ଝରକା ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ ସାଧାରଣ ଘରଠାରୁ ଅଲଗା ଭାବରେ ତିଆରି । ମୋ ମା ମଧ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଅଳ୍ପବୟସ୍କ ଧରଣର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ମତେ ଖରାକୁ ନେଲେ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ଏ ମା ମୋର ସେଇ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ମା ।”

ଗତଥର ସମ୍ବୋଧିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଇଥିଲି ଯେ ଅତୀତ ଜୀବନ ଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ଯେଉଁ ମାନଙ୍କର ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସୁଛି, ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲକରି

ନିରାକ୍ଷର କରୁ । ସେମାନେ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର କାଥାରିନ୍ ଜୀବନରେ ତା ସହ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଅଛନ୍ତି ନା ନାହିଁ, ଯଦି ଅଛନ୍ତି, କେଉଁ ପ୍ରକାର ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ତାହା ପରୀକ୍ଷା କରି କହୁ । ମୋର ଏପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପଛରେ କେବଳ ଯେ କୌତୁହଳ ଥିଲା ତା ନୁହେଁ । ବରଂ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗବେଷକ ତଥା ମନୋବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସ ଓ ସିଦ୍ଧାନ୍ତକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ କିଛି ସୂତ୍ରର ସନ୍ଧାନ ମୋର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ।

ବହୁ ସଂଖ୍ୟକ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀଙ୍କ ମତରେ ମୃତ୍ୟୁପରେ ଆତ୍ମା ନୂତନ ଜନ୍ମ, ନୂତନ ଶରୀର ନେବାବେଳେ ତାର ଗତ ଜୀବନର ସାଙ୍ଗସାଥୀ, ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବ, ଏମାନଙ୍କ କଥା ମଧ୍ୟ ବିଚାରକୁ ନେଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇ ନିରୋଳା କେଉଁଠି ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ସେ ବାଞ୍ଛେ ନାହିଁ । ଏ ଜନ୍ମର ସମ୍ପର୍କ ତା ପଛରେ, ମୃତ୍ୟୁପରେ ମଧ୍ୟ ଗୋଡ଼ାଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କରେ ସେ ଆସିଛି, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ସହ ତାର ସମ୍ପର୍କ ରହିଛି ଆଗପଛ ହୋଇ ସେମାନେ ଗୋଟାଏ ନିଶ୍ଚିତ ପରିସୀମା ମଧ୍ୟରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି, ଓ ପରସ୍ପର ସହ ପୁଣି ଏକ ନୂତନ ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୁଅନ୍ତି । ଯଦିଓ ପୂର୍ବକଥା ସେମାନଙ୍କର କିଛି ବୋଲି କିଛି ମନେ ନଥାଏ ।

କାଥାରିନ୍‌ର ସମ୍ପ୍ଳୋହନ ଅବସ୍ଥାର ବର୍ଷନାରୁ ଯାହା ମୁଁ ବୁଝିଛି, ଏ ସବୁର ମୂଳ କଥାଟି ହେଉଛି କର୍ମଫଳ । ଜୀବନ ପରେ ଜୀବନ ଆସିବ ଏବଂ ନୂତନ ଜୀବନରେ ନୂତନ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି ଉଠିବ । ନୂତନ ସର୍ବ, ନୂତନ ଆକାଂକ୍ଷା, ନୂତନ ଆଶା ନେଇ ଜୀବନ ଓ ସମ୍ପର୍କ ଗଢ଼ି କରିବ । ମାତ୍ର ଏସବୁର ନିର୍ଦ୍ଧାରକ ହେଉଛି କର୍ମ । ଯେହେତୁ କର୍ମର ଫଳ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ, ତାହା ଏ ଜନ୍ମରେ ହୋଇପାରିଲେ ଭଲ । ଯଦି ଏ ଜୀବନକାଳ ସେଥିପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନହେଲା, ତେବେ କର୍ମଫଳ-ଭୋଗ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜନ୍ମପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା ରଖିବ । ଲାଭକ୍ଷତି, ଭଲମନ୍ଦ, ପାପପୁଣ୍ୟର ହିସାବ ନିକାଶ ସାରିବାକୁ ହେବ । ହିସାବ ରୁଚି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ଯେତେ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁପଡେ । ଏହି ଚିରନ୍ତନ ସତ୍ୟ ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବଯେ କର୍ମଫଳରୁ ନିସ୍ତାର ନାହିଁ । ତାହା ଭଲ କର୍ମ ହେଉ ବା ମନ୍ଦକର୍ମ ହେଉ । ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ଆପଣା କର୍ମର ଫଳ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଭୋଗହେବ ହିଁ ହେବ ।

କାଥାରିନ୍‌କୁ ନେଇ ଏ ଯେଉଁ ଘଟଣା ମୋର କୁନିକରେ ଦିନପରେ ଦିନ ଘଟି ଉଠିଛି ତାହା ବହୁ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଅସାଧାରଣ ନିଶ୍ଚୟ । ବାହାର ଦୁନିଆ ଏ ସବୁକୁ ବିଶ୍ୱାସକୁ ନେବ ନାହିଁ, ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । ମୁଁ ନିଜେ ଏସବୁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସନ୍ଦେହ ମୁକ୍ତ ନୁହେଁ । ଗତ ୧୫ ବର୍ଷର ଚିକିତ୍ସକ ଜୀବନରେ, ମୋର ଗବେଷଣାରେ ଅତି କଠୋର ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ସବୁ କରିଛି । ବିନା ପରୀକ୍ଷାରେ କୌଣସି ମତାମତ,

ଘଟଣାକୁ ମୁଁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉନାହିଁ, ଗ୍ରହଣ କରିନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନର କାଥାରିନ୍‌ର ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ସେହି କଠୋରତମ ମାପକାଠିରେ ବିଚାର କରିବାକୁ ମୁଁ ମନେ ମନେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିନେଲି ।

* * * * *

ବର୍ତ୍ତମାନ କାଥାରିନ୍‌ର ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ଅଭୂତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଥିବା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିହେଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ନିଜେ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଏ ପରିବର୍ତ୍ତନର ପ୍ରଭାବ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ତାର ବର୍ତ୍ତମାନ ଷଷ୍ଠ ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ଜାଗ୍ରତ ହେଲାଣି । କେତେକ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସେସବୁ କହିଦେଇପାରୁଛି । ସମ୍ମୋହନ ସମୟରେ ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଁ ପଛରିବା ଆଗରୁ ସଠିକ୍ ଅନୁମାନ କରି ତାର ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲା । ତାର ଏ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ବୋଧ ଜାଗ୍ରତ ହେବାର ହେତୁ କଣ ? ଏହା କେବଳ କାଥାରିନ୍‌ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ନା ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଏସବୁ ସମ୍ଭବ । ଯଦି ତା ହୁଏ ତେବେ ପ୍ରତିଟି ମନୁଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ବାରୁଦ ଗଦା । ଅମାପ ଶକ୍ତିର କେନ୍ଦ୍ର । ଯାହା ସାମନାକୁ ଦେଖାଯାଉଛି ସେସବୁ ପ୍ରାୟ କିଛି ନୁହେଁ । ତାର ମନ ତଳର ଶକ୍ତି, ଯାହା ଉପରେ ଅଳସୁ ମାଡ଼ି ରହିଯାଇଛି ତାର କଳନା କରିବା ଆମ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମୋ ଆଗରେ ଜ୍ଞାନର ଯେଉଁ ନୂତନ ଦିଗନ୍ତ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଥିଲା, ତାର ବ୍ୟାପକତା, ବିସ୍ତାର ତଥା ତାର ଆକର୍ଷଣୀୟ ରଙ୍ଗ ମୁଁ କ୍ରମେ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରୁଥିଲି । ବିସ୍ମିତ ହେଉଥିଲି । ମୋର କ୍ଷୁଦ୍ର ସାମା ଓ ପ୍ରତଳିତ ଶିକ୍ଷାଗତ ଯୋଗ୍ୟତାର ଅପରିପକ୍ୱତା ମୋତେ କିଛି ମାତ୍ରାରେ ଲଜିତ କରୁଥିଲା ।

ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଏଠାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲେ, କାଥାରିନ୍‌ର ମାନସିକ ସ୍ତରର ପରିବର୍ତ୍ତନର ବ୍ୟାପକତା ବୁଝିବା ସମ୍ଭବ ହେବ । ତାର ବାପା, ମା ତା ପାଖକୁ ଆସିଥିଲେ । ତାର ବାପା ଏସବୁ ଶୁଣି ହସରେ ଉଡ଼ାଇ ଦେଲେ । ମୋଟେ ବିଶ୍ୱାସ କଲେ ନାହିଁ । ତାର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇଯାଇଛି ବୋଲି କହିଲେ । କାଥାରିନ୍‌ ଛାଡ଼ିବା ଝିଅ ନୁହେଁ । ସେ ତା ବାପାଙ୍କୁ ଘୋଡ଼ାଦୌଡ଼ ବାଜିକୁ ନେଇଗଲା । ସେ ଯେଉଁ ଟିକେଟ ସବୁ କିଣିଲା, ପ୍ରତିଟି ଟିକେଟ୍‌ର ଘୋଡ଼ାମାନେ ହିଁ ଜିତିଲେ । ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ଘୋଡ଼ା ଟିକେଟ୍‌ ହୋଇଥିଲେ ହୁଏତ ତା ବାପା ଏକଟା କାକତାଳ ନ୍ୟାୟ ବୋଲି ଧରି ନେଇଆଆନ୍ତେ । ମାତ୍ର ଥର ଥର କରି ଯେତେବେଳେ ୭/୮ ଥର ସେ ଜିଣିଲା, ଏହାକୁ ସେ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ବିସ୍ମୟରେ ତାଙ୍କ ଆଖି ବିସ୍ତାରିତ ହୋଇଗଲା । କାଥାରିନ୍‌ ଜିତିଥିଲା ଅନେକ ଟଙ୍କା ଓ ଆସିବା ବାଟରେ କିଛି ଅସହାୟ ଲୋକଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ସେ ସମସ୍ତ ଟଙ୍କା ବାଣ୍ଟି ଦେଲା । ଏପରି କାହିଁକି କରୁଛି ବୋଲି ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତରରେ ସେ ଯାହା କହିଲା, ତାହା ମଧ୍ୟ

ପ୍ରଣିଧାନଯୋଗ୍ୟ । ତାର ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଘଟିଥିବା ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏକ ନମୁନା । “ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଶକ୍ତି ଜାଗ୍ରତ ହୋଇଥିବା ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁଛି । ଶାରୀରିକ ଶକ୍ତି ନୁହେଁ, ଏହା ମୋର ସମଗ୍ର ଚେତନାକୁ ଆଛନ୍ଦୁ କରିଛି । ତାର ଉପସ୍ଥିତି ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି । ସେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଶକ୍ତିଟି ମୋତେ ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା ଘଟିବା ପୂର୍ବରୁ ଦେଖାଇ ଦେଇଛି । ସେହି ଶକ୍ତି ହିଁ ମୋତେ ଚେତାଇ ଦେଉଛି ଯେ ଏ ଶକ୍ତିର ବ୍ୟବହାର କରି ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ବା କ୍ଷୁଦ୍ର ସ୍ୱାର୍ଥ ହାସଲ ମୋତେ ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।”

ଏ ଘଟଣାଟିରେ ସେ ଟିକେ ଭୟ ପାଇଯାଇଛି ବୋଲି ସେ ମତେ କହିଲା । ଭୟ ଏଥିପାଇଁ ଯେ କଣ ଘଟୁଛି କାହିଁକି ଘଟୁଛି ସେ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ । ତାର ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ଭିତରେ ରହୁନାହିଁ । ମନେ ହେଉଛି, ଏସବୁରେ ସେ ଗୋଟିଏ ମାଧ୍ୟମ ମାତ୍ର । ଏହାହିଁ ତାର ଭୟ ପାଇବାର ହେତୁ ।

ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ କାଥାରିନ୍ ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ପଛକୁ ଫେରିଯିବା ପାଇଁ କୌଣସି କୁଣ୍ଠାବୋଧ କରିନାହିଁ । ବରଂ ବେଶ୍ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରିଛି । ଘୋଡ଼ା ଦୌଡ଼ ଘଟଣା ଏବଂ ଆଉ କେତେକ ଘଟଣାରେ ତାର ପୂର୍ବାନୁମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ ଓ ନିର୍ଭୁଲ ବୋଲି ସାବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି । ଏହି ଛୋଟ ବଡ଼ ଘଟଣା ପରଠାରୁ ତାର ଅବଚେତନ ସ୍ତରରେ, ମାନସିକ ପ୍ରକ୍ରିୟାରେ କିଛି ଅଭୂତ, ବରଂ ଅସାଧାରଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିପାରୁଥିଲି । କାଥାରିନ୍ ଏପରି ଏକ ଅସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନର ଅବଳାଳାକ୍ରମେ ପ୍ରାପ୍ତିପରେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଚିନ୍ତାଶୀଳ, ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ଓ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ମୋ ବିଚାରରେ ଏହା ବରଂ ସ୍ୱାଭାବିକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା । ଯେଉଁ ନୂତନ ଦିଗ୍‌ବଳୟର ଅନନ୍ତ ବିସ୍ତାର ତା ଆଗରେ ଖୋଲିଯାଇଛି, ତାହା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିବା ପରେ ନିଜକୁ ତଥା ନିଜର ଶିକ୍ଷା ଦୀକ୍ଷା ଏସବୁ କେତେ କ୍ଷୁଦ୍ର, କେତେ ସୀମାବଦ୍ଧ ଓ କେତେ ଅସହାୟ ତାହା ତାର ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସିଛି । ଏ ବିରାଟ ବେଢ଼ ତାକୁ ନମ୍ର, ଅହଂକାର ଶୂନ୍ୟ ଓ ଗମ୍ଭୀର କରିପକାଇଛି । କାଥାରିନ୍‌ର ଏ ଅସାଧାରଣ ପରିବର୍ତ୍ତନ ତଥା ଶକ୍ତି ମୋତେ ଅତିମାତ୍ରାରେ ଚକିତ କରିଲା ଓ ମୁଁ ଚିନ୍ତା ରାଜ୍ୟରେ ବୁଡ଼ିଗଲି । ମୋର ମନେହେଲା ଯଦି ତାର ଅତିଦ୍ରୁତ ଶକ୍ତି, ପୂର୍ବାନୁମାନ ଏ ଜୀବନ ସହିତ ସମ୍ପର୍କିତ ଘଟଣା ସହିତ ମିଳାଇ ତାହା ସତ୍ୟ ବୋଲି ପ୍ରମାଣିତ ହେଉଛି, ତେବେ ଅତୀତ ଜୀବନ ବ୍ୟାପାର ନେଇ ତାର ବର୍ଣ୍ଣନା, ତାର ବକ୍ତବ୍ୟ କାହିଁକି ସତ୍ୟ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କରାନଯିବ । ଅବଚେତନ ମନର ଉଚ୍ଚତ କଳ୍ପନା, ବହୁସ୍ତର ତଳେ ଝପି ହୋଇ ରହିଥିବା ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଇଚ୍ଛାର ପରିପ୍ରକାଶ କହି କାହିଁକି ଆଡେଇ ଦିଆଯିବ ।

* * * * *

କାଥାରିନ୍ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବନରେ ପ୍ରବେଶ କଲା । ବେଶୀ ଦୂର ଅତୀତ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ମସିହାଟି ସେ ସଠିକ୍ ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ ଜନ୍ମରେ ତାର ନାମ ରହିଛି ଏଲିଜାବେଥ । “ମୁଁ ଟିକିଏ ବଡ଼ ହୋଇଗଲିଣି । ମୋର ଛୋଟ ଭାଇଟିଏ ଆଉ ୨ଟି ଭଉଣୀ । ଖାଇବା ଟେବୁଲ୍ ପାଖରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ବସିଛୁ । ବାପା ମା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ବାପା ହେଉଛନ୍ତି ଏତଉଆର୍ଡ଼ । (ଡଃ. ଏତଆର୍ଡ଼ ଶିଶୁରୋଗ ବିଶେଷଜ୍ଞ, ଯିଏ ବାଧ୍ୟ କରି କାଥାରିନ୍‌କୁ ମୋ ପାଖକୁ ପଠାଇଥିଲେ) । ବାପା, ମା କଳି କରୁଛନ୍ତି । ଖାଦ୍ୟ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଯାଇଛି । ବାପା ସେଥିପାଇଁ ବିରକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ବାପା ମା, ଟିକେ ଟିକେ କଥାରେ ସବୁବେଳେ କଳି ଲାଗନ୍ତି । ବାପା ମାଙ୍କୁ ଝପୁଡ଼ାଟିଏ ପକାଇଲେ । ଖାଇବା ଟେବୁଲରୁ ଉଠିଯାଇ ବାହାରକୁ ଝଲିଗଲେ । ବାପାଙ୍କ କାରବାର ମତେ ମୋଟେ ଭଲ ଲାଗୁନି । ତାଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ଘରେ ଅପଥ୍ୟ ଅଶାନ୍ତି ସୃଷ୍ଟି ହେଉଛି । ସେ ଘରକୁ ନ ଆସିଲେ ଭଲ ।” ଏତକ କହିବା ବେଳକୁ, ଦେଖିବାର କଥା ଯେ ତାର ସ୍ୱର କାଥାରିନ୍‌ର ନଥିଲା । ସେ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ତ୍ରାସ୍ତ୍ର ବୟସ୍କ ଅନୁରୂପ ସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲା ।

ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ବିଷୟ ମୁଁ ପରିଷ୍କାର କରି ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛୁଛି । ଆଗରୁ ଯେତେ ରୋଗୀଙ୍କୁ ମୁଁ ସମ୍ମୋହନ କରାଆରେ ଟିକିସା କରିଛି, ସେ ସବୁ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଗୋଟିଏ ପତ୍ନୀ ଅନୁସରଣ କରିଛି । ପ୍ରଶ୍ନ ସବୁ ଆଗରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିରଖୁଥାଏ । ଧୀରେ ଧୀରେ ମୋ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ଉତ୍ସାହିତ କରିଥାଏ । ସେମାନଙ୍କର ଉତ୍ତର ପ୍ରାୟତଃ ମୋର ପୂର୍ବପ୍ରସ୍ତୁତ ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀରେ କୌଣସି ତତ୍କାଳ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆବଶ୍ୟକ କରେ ନାହିଁ । ଦିନ ମାସ ବର୍ଷର ଅତଳ ଗହ୍ୱରରୁ ସୂତିର ଖୁଅ ଖୋଜି ଖୋଜି ସେମାନେ ଯେଉଁ ଉତ୍ତର ଦିଅନ୍ତି, ସେଥିରେ ଲୁଚି ରହିଥିବା ଇଚ୍ଛାତକୁ ମୁଁ ଠାବ କରିପାରେ, ତାର ଅର୍ଥ ବାହାର କରି ରୋଗୀର ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ୟା ସମାଧାନରେ ତାହା ବ୍ୟବହାର କରେ । ପ୍ରାୟତଃ ଶତକଡ଼ା ଶହେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର ଏହି ପତ୍ନୀ ସଫଳକାମ ହୋଇଛି ।

ମାତ୍ର କାଥାରିନ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଏ ସବୁ କିଛି କାମ ଦେଲା ନାହିଁ । ମୁଁ କେବଳ ତାକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବା କାମ କରିଛି । ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ପଛରିବା ଦରକାର ହୋଇନାହିଁ । ତାହା ସେ ଆଗରୁ ଅନୁମାନ କରି ଉତ୍ତର ଦେଇଛି । ଯେହେତୁ ତାର ଉତ୍ତର ଗୁଡ଼ିକ ଅସାଧାରଣ, ତେଣୁ କୌଣସି ପୂର୍ବ ପରିକଳ୍ପିତ ପ୍ରଶ୍ନାବଳୀ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଗେଇବା କାଥାରିନ୍ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭବ ହୋଇନାହିଁ । ଆଉ ସବୁଠାରୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟଜନକ କଥା ହେଲା ଯେ, ସେ ସମ୍ମୋହିତ ଅବସ୍ଥାରେ ମୋ ମନ ପଡ଼ିପାରେ ଓ ତାର ଉତ୍ତର ଦିଏ । ତାର ଅସାଧାରଣ ଉତ୍ତର ଶୁଣିବା ଭିତରେ ମୋ ମନ ଭିତରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିମାରେ । ପାଟି ଖୋଜି କହିବା ଦରକାର ପଡ଼ିନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ମୋ ମନକୁ ପଡ଼ିପାରେ । ମୋ ମନ ଭିତରେ ଉଠି ମାରୁଥିବା

ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଇଦିଏ । ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅସାଧାରଣତା ତା ଠାରେ ମୁଁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛି ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ଅନ୍ୟ ରୋଗୀମାନଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ସମୟରୁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସମୟକୁ, ଗୋଟିଏ ଜୀବନରୁ ଆଉ ଗୋଟାଏ, ଆଉ ଗୋଟାଏ କାହିଁକି, କେତେଟା ଜୀବନ ପଛକୁ ବା ଆଗକୁ ଡେଇଁ ଯିବାରେ କାଥାରିନ୍‌କୁ ଗୋଟାଏ ମିନିଟ୍ ସମୟ ମଧ୍ୟ ଲାଗେ ନାହିଁ । ମହାକାଳର କାନ୍ଧରେ ବସି ଅବଳାଳା କ୍ରମେ ସେ ଜୀବନ ପରେ ଜୀବନ ଡେଇଁ ଚାଲିଯାଏ ।

କାଥାରିନ୍ ପ୍ରତି ମୁଁ ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇଲି । “ମୁଁ ବିବାହ କରିଛି । ମୋର ସ୍ବାମୀଟି ସୁନ୍ଦର । ମାତ୍ର ତାକୁ ଆଗରୁ କେଉଁଠି ଦେଖିଲା ପରି ମନେ ହେଉନାହିଁ । (ତାର ଅର୍ଥ କାଥାରିନ୍‌ର ଏ ଜୀବନରେ ସମ୍ପର୍କ ଥିବା କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେ ନୁହନ୍ତି) । ଆମର ହୁଆ ପିଲା ନାହାନ୍ତି । ମୋର ସ୍ବାମୀଟି ବହୁତ ଭଲ । ମୋତେ ବହୁତ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ଆମେ ପରସ୍ପର ସାନିଧ୍ୟରେ ବେଶ୍ ଭଲରେ ଅଛୁ ।” ମନେ ହେଉଛି ସେ ତାର ବାପା ମାଙ୍କ ଘରର ଶ୍ବାସ ରୁଦ୍ଧ ପରିବେଶରୁ ମୁକୁଳି ଯାଇ ବେଶ୍ ଶାନ୍ତିରେ ଅଛି । “ତୁ କେଉଁ ଅଞ୍ଚଳରେ ଅଛୁ ?” ତାକୁ ପଚାରିଲି ।

“ମନେ ହେଉଛି ଏଇଟି ବେନିଂଟନ”, କାଥାରିନ୍ ଫୁସ ଫୁସ କରି କହିଲା “ବଡ଼ ବଡ଼ ବହି ସୁନ୍ଦର ମଲାଟ ଗୁଡ଼ିଆ ହୋଇଛି । ଏ ଗୁଡ଼ିକ ବାଇବେଲ, ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷର ଦେଖିପାରୁଛି । ଗାଏଲିକ ଅକ୍ଷର” । ଏଠାରେ ଦୁଇଭାରିଟି ଶବ୍ଦ ସେ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା । ମୋତେ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଦୁର୍ବୋଧ୍ୟ ମନେହେଲା । ମୁଁ ସେପରି ଶବ୍ଦ / ଭାଷା କେବେ ଶୁଣିଥିବା ମନେ ହେଲା ନାହିଁ । ହୁଏତ ଗାଏଲିକ ଭାଷାର ଶବ୍ଦ ହୋଇଥିବ । ମୋତେ ଜଣା ନାହିଁ । “ଆମେ ଯେଉଁଠାରେ ରହୁଛୁ ସମୁଦ୍ର ସେଠାରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ । ଆମର ଫାର୍ମ ମୁଁ ଦେଖି ପାରୁଛି । ଗୁଷ୍ପୁରୀ, ମେଣ୍ଟା ଚରୁଛନ୍ତି ।” ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ଆଉ ଟିକେ ଆଗକୁ ଯାଇ ସେ କହିଲା “ଆମର ଦୁଇଟି ପୁଅ । ବଡ଼ଟି ବିବାହ କରୁଛି । ଆମେ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଉଛୁ । ଚର୍ଚ୍ଚଟି ପଥରରେ ତିଆରି ।” ଏତିକି କହିବା ପରେ ସେ କିଛି କଷ୍ଟପାଇବା ପରି ଶବ୍ଦ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲା ଓ ମୁଣ୍ଡଟି ବାମ ହାତରେ ଚିପି ଧରିଲା । “ମୁଁ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯିବାବେଳେ, ପାହାଚ ଚଢ଼ିବା ସମୟରେ ଝୁଣ୍ଟି ପଡ଼ିଲି । ମୋ ମୁଣ୍ଡଟି ପଥର ପାହାଚରେ ପିଟି ହୋଇଗଲା । ବଡ଼ କଷ୍ଟ ହେଲା ।” ସେ ଜୀବନରେ ଆଉ ବିଶେଷ କିଛି ଘଟିବା ପରି ଜଣାଗଲା ନାହିଁ । ବୃଦ୍ଧାବସ୍ଥାରେ ପରିବାର ସ୍ବଳନ ତାକୁ ଘେରି ରହିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ସେ ସ୍ବାଭାବିକ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତାର ଆତ୍ମା ଏକିକାବେଥର ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସି ରହିଲା । ଏପରି ଏକ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାର ବର୍ଣ୍ଣନା ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ ଶେଷରେ ଆଗରୁ କରିଥିଲା ।

“ଗୋଟିଏ ଜୀବନର ଶେଷ ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମର ଆରମ୍ଭର ମଧ୍ୟକାଳୀନ ସମୟ ହେଉଛି ବିଶ୍ରାମର ସମୟ । ଗୋଟିଏ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ମୁଁ ଦେଖିପାରୁଛି । ଏ ଆଲୋକଟି ଅତି ଆକର୍ଷଣୀୟ । ମୋତେ ସେ ଆଲୋକରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି ।” ବର୍ତ୍ତମାନ ତା ସ୍ୱରରେ ଗାନ୍ଧୀୟ ଫୁଟି ଉଠିଲା । ବିନା ଦ୍ୱିଧା, ବିନା ଅସ୍ଥିରତା, କିଛିଟା ପ୍ରଭୁତ୍ୱର ଛାପ, ଥିବା ସ୍ୱରରେ ସେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା । “ଆମର କାମ ହେଉଛି ଶିକ୍ଷା ଦେବା । କ୍ରମେ ସବୁ ଦିଗରୁ ଇଶ୍ୱର-ଅନୁରୂପ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ । ଏହା କେବଳ ଜ୍ଞାନର ବିକାଶ ଦ୍ୱାରା ସମ୍ଭବ । ମାତ୍ର ଆମେ ଜାଣୁନା ଯେ ଆମେ କେତେ କମ୍ ଜାଣିଛୁ । କହିବାକୁ ଗଲେ ଆମେ କିଛି ବୋଲି କିଛି ଜାଣି ନାହୁଁ । ତୁମ ଠାରୁ ମୋର ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାର ଅଛି । ତୁମେ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଛି ମୋତେ କିଛି ଶିଖାଇବାକୁ । ମୋର ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାର ଅଛି । ତୁମେ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଛି ମୋତେ କିଛି ଶିଖାଇବାକୁ । ମୋତେ ବହୁତ କିଛି ଶିଖିବାକୁ ହେବ । ଯେତେବେଳେ ଶିକ୍ଷା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିବ ସେତେବେଳେ ଆମେ ଇଶ୍ୱର ଅନୁରୂପ ହୋଇ ପାରିବା । ସେତେବେଳେ ଆମେ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରରୁ ବିଶ୍ରାମ ପାଇ ପାରିବା । ଅନ୍ୟକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାର ଦାୟାଦ୍ୱ ଆମେ ସେତେବେଳେ ନେଇ ପାରିବା ।”

କାଥାରିନ୍ ଠାରୁ ଏତକ ଶୁଣିବା ପରେ ମୋ ପାଟିରୁ କଥା ବାହାରିଲା ନାହିଁ । ମୋ ମୁଣ୍ଡ କାମ କଲା ନାହିଁ । ମନେହେଲା, କାଥାରିନ୍ ନୁହେଁ ମୁଁ ହିଁ ରୋଗୀ ମୋର ଉପର ଆବଶ୍ୟକ । ମୃତ୍ୟୁପରର ସମୟ ବା ଦୁଇଟି ଜୀବନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣ ବିଷୟରେ ଏ ଶିକ୍ଷା ଏ ବର୍ଷନା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁଆ । କାଥାରିନ୍ କେଉଁଠୁ ଏସବୁ ଜାଣିଲା ? ତାର ଏ ନୂତନ ଜ୍ଞାନ, ନୂତନ ଆଲୋକର ଉସ୍ତ କଣ ? ମନର କେଉଁ ଗଭୀରତାରୁ, କେଉଁ ଅତଳ ସ୍ତରରୁ ସେ ଏହି ଉପଲବ୍ଧିକୁ ଆଲୋକକୁ ଆଣି ମୋ ଆଗରେ ବର୍ଷନା କରିପାରିଲା । ଏ ସ୍ୱର ମଧ୍ୟ କାଥାରିନ୍‌ର ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱର ନୁହେଁ । ଏ ଭାଷା, ଏ ସ୍ୱର, ବର୍ଷନାର ସ୍ୱାଚ୍ଛନ୍ଦ୍ୟ, କାଥାରିନ୍‌ର ନୁହେଁ । ତାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଅବସ୍ଥା ଠାରୁ ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭିନ୍ନ ।

ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌ର ବକ୍ତବ୍ୟ ତଥା ତାର ଭାଷା, ସ୍ୱର, କହିବାର ଭଙ୍ଗା ଏ ନେଇ ଚିନ୍ତିତ ଥିଲି । କାରଣ ତାହା ତାର ସ୍ୱାଭାବିକ ଉଚ୍ଚାରଣ ଠାରୁଭିନ୍ନ ବୋଲି ମୋତେ ମନେହୋଇଥିଲା । କାଥାରିନ୍ ଏ ନୂତନ ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠୁ ପାଇଲା । କେଉଁ ଜୀବନ, କେଉଁ ଗଭୀରତା ତଳୁ ସେ ଏହାକୁ ଖୋଜି ପାଇଲା ଓ ମୋ ଆଗରେ ପ୍ରକାଶ କଲା । ଏହା ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରୁଥିଲି ଓ କିଛିଟା ବିବ୍ରତ ବୋଧ କରୁଥିଲି । ମାତ୍ର ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଶିନାହିଁ ଯେ ଏହା କାଥାରିନ୍‌ର ସ୍ୱର, ଭାଷା, ଭଙ୍ଗା ବା ବକ୍ତବ୍ୟ ନୁହେଁ । ତା ମାଧ୍ୟମରେ ଆଉ ଜଣେ କେହି ଆମର ସଂସାରକୁ ବାର୍ତ୍ତାଟିଏ ପଠାଉଛି । କାଥାରିନ୍

କେବଳ ଗୋଟିଏ ମାଧ୍ୟମ ଭାବରେ କାମ କରୁଛି । କର୍ତ୍ତା ଆଉ କେହି । ଏ ଜ୍ଞାନ, ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ବ୍ୟାପାରରେ କାଥାରିନ୍‌ର କିଛି କୃତିତ୍ୱ ନାହିଁ । ଏ ଚମତ୍କାରିତା କାଥାରିନ୍‌ର ନୁହେଁ ।

କାଥାରିନ୍ ଏ କର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିପାରିଲା । ସେମାନେ ଶିକ୍ଷକ । ମାଷ୍ଟର । ଉନ୍ନତ ଆତ୍ମା । କ୍ରମାଗତ ଉନ୍ନତ କର୍ମର ଫଳ ସ୍ୱରୂପ ସେମାନେ ଆଜି ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ । କାଥାରିନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ସେମାନେ ମୋ ସହିତ କଥା ହୋଇ କିଛି ଶିକ୍ଷା ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛୁକି । କିଛି ସତ୍ୟପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ଚାହଁଛନ୍ତି । ମାଷ୍ଟର ଯେତେବେଳେ କାଥାରିନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ କହିଛନ୍ତି, ତାର ସ୍ୱର ଅତିମାତ୍ରାରେ ମୋତେ ଆକର୍ଷଣୀୟ ମନେ ହୋଇଛି । ରୁମ୍‌କ ଟାଣି ନେବା ପରି ମୁଁ ଟାଣି ହୋଇ ଯାଇଛି । ଗୋଟିଏ ମୁଗ୍ଧ ଭାବରେ ମଜି ଯାଇଛି । କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ପାରିନାହିଁ । ପଚାରିବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଛି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ କାଥାରିନ୍‌ର ବ୍ୟାପାରଟି ମୋ ଆଗରେ ନୂତନ ଗୋଲକ ଧନ୍ଦା ଠିଆ କରାଇଲା । ଯେଉଁ ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ମାନେ ଆସନ୍ନମୃତ୍ୟୁ ମୁହଁରୁ ଫେରି ଆସିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ଅନୁଭୂତି ସମ୍ପର୍କରେ ତର୍କମା କରି ବହି ଲେଖିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ କାଥାରିନ୍ କିଛି ବୋଲି କିଛି ଜାଣି ନାହିଁ । ଏ ବ୍ୟାପାରରେ ଖଣ୍ଡିତ ହେଲେ ବହି ପଢ଼ିନାହିଁ । ହିନ୍ଦୁ, ବୌଦ୍ଧ ତଥା ତିବ୍ବତୀୟ ମାନଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁପର, ଅବତାର, ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ କୌଣସି ବହି ସେ କେବେ ବି ପଢ଼ିନାହିଁ । ତାହା ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ପ୍ରାୟ ସେହି ପ୍ରକାର । ସତେ ଯେପରି ସେ ସମସ୍ତ ପୁସ୍ତକ, ସେ ପଢ଼ି ସାରିଛି । ତାର ନିର୍ଯ୍ୟାସ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରକାଶ କରୁଛି । ଏହାର ସାମନା କରି ମୋର ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନସିକତା ବୋହଲିଗଲା । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଷ୍କାର ହେଲା ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ହୁଏତ କେବେ କେଉଁଠି ଟିକି ପର୍ଦାରେ ଏ ବିଷୟରେ କିଛି ଦେଖୁଥିବ, ଶୁଣିଥିବ । ମନେ ପକାଇ ପାରୁନାହିଁ । ମାତ୍ର ସମ୍ମୋହନ ସମୟରେ ଅବଚେତନ ସୂଚି ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇ ଯାଉଛି । ମାତ୍ର ଗୋଟାଏ ଜୀବନର ଶେଷ ଓ ନୂତନ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ନେଇ ସେ ଯାହା କହୁଛି ତାହା ଅସାଧାରଣ । ତାହା କେବେ କେଉଁଠାରେ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇନାହିଁ । କୌଣସି ବହି ଏ ବିଷୟରେ ଆମ ପାଠାଗାରରେ ନାହିଁ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କାଥାରିନ୍ ଏ ବିଷୟରେ ଆଗରୁ କିଛି ଦେଖିବା, ଶୁଣିବା ପଢ଼ିବା, ମୋତେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାର ଅବଚେତନ ମନରେ ଏ ନେଇ ସମ୍ୟକ୍ ଧାରଣା ମଧ୍ୟ ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଏ ସମସ୍ତ ଚିନ୍ତା ମୋ ମନ ଭିତରେ ଆଲୋଡ଼ନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଥାଏ । ବିଶ୍ୱାସ ଅବିଶ୍ୱାସ ଭିତରେ ମୁଁ ଚହଲି ଯାଉଥାଏ ।

କାଥାରିନ୍ ସଜ୍ଞାନକୁ ଫେରିବା ପରେ ତାର ଅତୀତ ଜୀବନ ସମ୍ପର୍କରେ ଯାହାସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲା ତାହା ମନେପକାଇ ପାରିଲା । ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ଜୀବନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣ, ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଜନ୍ମରେ ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ ସମୟର ଘଟଣା ଯାହା ସେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲା, ସେ ସବୁ ତାର ମନେ ନାହିଁ । ଗତ ଥରକ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଘଟିଥିଲା । ଏଥରକ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଏକାକିଆ ମୁଁ ଦେଖୁଲି ।

(୪)

“ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଧଳା ରଙ୍ଗର ଘର । ଘର ଆଖପାଖରେ ବହୁତ ଲୋକଙ୍କର ଯିବା ଆସିବା ଲାଗିଛି । କିଏ ଝଲି ଝଲି ଯାଉଛି, ତ କିଏ ଘୋଡ଼ାରେ ଚଢ଼ିଯାଉଛି । ଘରଟି ଗୋଟିଏ ବିରାଟ ଫଳ ବଗିଚା ମଧ୍ୟରେ । ଗଛ ଗୁଡ଼ିକରେ ଫଳ ଫୁଲ ନଦି ହୋଇଛି । ଏ ବଡ଼ ଘର ଠାରୁ ଟିକିଏ ଦୂରରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗୁଡ଼ିଏ ନୁଆଣିଆ ଘର । ଏ ଘର ଗୁଡ଼ିକ କ୍ରୀତ ଦାସଦାସୀ ମାନଙ୍କ ରହିବା ପାଇଁ ।” କାଥାରିନ୍ ତାର ସ୍ୱପ୍ନିଳ ସ୍ୱରରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିଲା ପରି ଏସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିଲା ।

“ଏଇଟା କେଉଁ ଯାଗା ?”

“ଦକ୍ଷିଣାଞ୍ଚଳ ବୋଧହୁଏ । ଭରଜିନିଆ

ମନେ ହେଉଛି ମସିହା ବୋଧେ ୧୮୭୩ ।”

କାଥାରିନ୍ ଏଠାରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପିଲା । ତାରନାମ ହେଉଛି ଅନି । ଏଇ ବଡ଼ଘରର ବିଭିନ୍ନ କାମରେ ବହୁତ ଲୋକ ନିଯୁକ୍ତ ଅଛନ୍ତି । ଅନି ଖେଳୁଛି । କିଛି ଲୋକ ଶଯ୍ୟା ଅମଳ କରି ସାଜତି ରଖୁଛନ୍ତି । ବଡ଼ ଧଳାଘରର ଗୋଟିଏ ପାଖକୁ ଲମ୍ବା ହୋଇ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଧାଡ଼ି ଘର । ସେଇଟି ରୋଷେଇ ଘର । ସବୁ ଦାସଦାସୀ ମାନେ ସେଇଠି ଖାଆନ୍ତି । ଏସବୁ କାଥାରିନ୍ ବେଶ୍ ସ୍ପଷ୍ଟତାରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ତାର ସ୍ୱର ବଦଳିଗଲା । ଭୟାବ୍ ସ୍ୱରରେ ସେ ଅତି କଷ୍ଟରେ ଉଚ୍ଚାରଣ କଲାପରି କହିଲା ଯେ ରୋଷେଇ ଘରେ ନିଆଁ ଲାଗିଯାଇଛି । ସବୁ ଜଳିଯୋଡ଼ି ପାଉଁଶ ହୋଇଯାଇଛି । ବହୁତ ଦାସ ଦାସୀ ପୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଇଛନ୍ତି । ଏତକ କହିବା ବେଳକୁ କାଥାରିନ୍‌ର ସ୍ୱର ଆଉ ସ୍ୱଷ୍ଟ ଶୁଣାଯାଉନଥାଏ । ବହୁତ କଷ୍ଟପାଇ କାନ୍ଦିବା ପରି ସେ କେବଳ ଧକଉଥାଏ । ନିଜେ ଏ ଜୀବନରେ ଏ ବିପଦକୁ ସାମନା କଲାପରି ବରତାପତ୍ର ପରି ଥରୁଥାଏ ।

ସମୟ ସ୍ରୋତରେ ମୁଁ ତାକୁ ଆଉ ପଢ଼ିବ ବର୍ଷ ଆଗେଇ ନେଲି ।

“ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛି । ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଜଟା ଘରର ଦ୍ୱିତୀୟ ମହଲାରେ ମୁଁ କାମ କରୁଛି । ସେ ଘରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଝରକା । ମୁଁ ଖଣ୍ଡେ କନାଧରି କାନ୍ଦୁ

ଦର୍ପଣକୁ ମାଜି ମୁଜି ସଫା କରୁଛି । ଏଘରର ମାଲିକଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି, ଜୋନ୍‌ସ । ତାକୁ ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁ ନାହିଁ । (ତାର ଅର୍ଥ ଏ ଜନ୍ମରେ କାଥାରିନ୍ ସହ ତାଙ୍କର ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ) ସେ ବହୁତ ଭଲ ଲୋକ । ସେହି ବଡ଼ ଇଟାଘର ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ବନ୍ଧୁରୀଆ ଘରେ ମୁଁ ରହୁଛି । ସେହି ବଡ଼ ଘରର ହତା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ସ୍କୁଲ ଅଛି । ପିଲାମାନେ ପାଠ ପଢ଼ୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ସେପଟକୁ ଯିବାକୁ ମନା କରାହୋଇଛି ।

ମୁଁ ଲହୁଣୀ ତିଆରି କରୁଛି, ମତେ ଭଲ ଲହୁଣୀ ତିଆରି କରି ଆସେ ।” କାଥାରିନ୍ ସେଇ ସମ୍ବୋଧିତ ଅବସ୍ଥାରେ ଧୀରେ ସୁସ୍ଥେ ଲହୁଣୀ ତିଆରି ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଭାଷଣ ଦେଲା । ଲହୁଣୀ କିପରି ତିଆରି ହୁଏ । ଭଲ ଲହୁଣୀ କିପରି ଚିହ୍ନିବ । ଲହୁଣୀ ଖାଇବାର ଉପକାରିତା ତଥା ତା ତିଆରି ଲହୁଣୀ କିପରି ସମସ୍ତେ ପସନ୍ଦ କରୁଛନ୍ତି, ଏସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା । ହୁଏତ ଏ ଜନ୍ମରେ କାଥାରିନ୍ ଲହୁଣୀ ତିଆରି କରିବା ତ ଦୂରର କଥା, ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଶୁଣିଥିବା ମଧ୍ୟ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ତାର କଥାରୁ ମନେ ହେଉଥିଲା, ସେ ଜଣେ ପୋଖର ଲହୁଣୀ ତିଆରି କରିବା ବାଲା ଓ ତାର ଏ ଦିଗରେ ପରୁତା ରହିଛି ।

ମୁଁ ତାକୁ ସମୟରେ ଆଉ ଟିକିଏ ଆଗକୁ ନେଇ ଆସିଲି । “ମୋ ପାଖରେ ଯେଉଁ ଜଣକ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି, ସେ ମୋର ସ୍ବାମୀ ନୁହଁନ୍ତି । ଆମେ ବିବାହ କରିନାହୁଁ ମାତ୍ର ଆମେ ସ୍ବାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ପରି ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ରହୁଛୁ । ଆମେ ସବୁବେଳେ ଏକାଠି ରହୁନାହୁଁ । ମଝିରେ ମଝିରେ ରହୁଛୁ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସେପରି କିଛି ଭଲ ପାଉନାହିଁ । ଆମର ପିଲାପିଲି ନାହାନ୍ତି । ଏ ଜୀବନ କାଳର ବହୁତ କଥା ତାଠାରୁ ଶୁଣିଲି ମାତ୍ର ମୋର ମନ ଆଉ ଏସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନାରେ ନଥିଲା । ମୁଁ ଯେଉଁକଥା ଶୁଣିବା ପାଇଁ ମରିଯାଉଥାଏ ତାହାହେଲା ଦୁଇଟି ଜୀବନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣର କଥା । ଏ ଜୀବନର ଅନ୍ତପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ନେବା ପୂର୍ବର କାହାଣୀ । ଆଉ ଅପେକ୍ଷା ନକରି ତାକୁ ଆହୁରି କିଛିବର୍ଷ ଆଗକୁ ନେଇ ଆସିଲି । ତାର ମୃତ୍ୟୁ ସମୟକୁ ।

“ମୋର ନିଶ୍ବାସ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଉଛି । ଛାତିରେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେଉଛି । ମୋ ଦେହ ମୁଣ୍ଡ ଅଣ୍ଟା ହୋଇଯାଉଛି । ମୁଁ ଶୀତରେ ଥରୁଛି । ମୋ ଋରିପଟେ କିଛି ଲୋକ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛନ୍ତି । ମୋତେ କିଛି ପିଇବାକୁ ଦେଉଛନ୍ତି ।” ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ସେ କହିପାରିଲା ନାହିଁ । ତାର ସେ ଜୀବନକାଳ ଶେଷ ହେଲା ।

ସେଇ ଘର ଭିତରେ ଛାତ ପାଖାପାଖି ତାର ଆତ୍ମାଟି ଭାସୁଥାଏ । ତଳେ ବିଛଣା ଉପରେ ତାର ମୃତ ଦେହ । ୬୦ ବର୍ଷ ବୟସରେ ଜୀବନ ଛାଡ଼ିଥିବା ଗୋଟିଏ ମହିଳାର ଶବ । କାଥାରିନ୍ କାହାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥାଏ । କାହାର ସାହାଯ୍ୟ କାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଆପଣାର ମୃତ ଦେହ ପାଖରେ ତାର ଆତ୍ମା ଭାସିବୁଲୁଥାଏ । “ଗୋଟିଏ

ଉତ୍କଳ ଆଲୋକ ମୁଁ ଦେଖିପାରୁଛି । ମୁଁ ସେ ଆଲୋକ ପ୍ରତି ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ଆଲୋକ କ୍ରମେ ଅଧିକ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତର ହେଉଛି । ମୋତେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛି ।” ହଠାତ୍ କାଥାରିନ୍, ରୁପ୍ ହୋଇଗଲା । କିଛି ସମୟ ବିରତି ପରେ ପୁଣିସେ ପାଟି ଖୋଲିଲା । ସେ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜନ୍ମ ପାଇସାରିଲାଣି । ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବନର କଥା ଆରମ୍ଭ କଲା । ପ୍ରାୟ ୧ ହଜାର ବର୍ଷ ତଳର ଜୀବନର କଥା ।

କାଥାରିନ୍ ତାର ନୂତନ ଜୀବନର ଅନୁଭବ ନିରୁଦ୍‌ବେଗ, ଧାର ସ୍ୱରରେ ପୁସ୍ତକ କଳାପରି ନିମ୍ନ ସ୍ତରରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି ।

“ଋଷିଆରେ ରୋଗ ବ୍ୟାପିଛି । ଲୋକ ପୋକମାଛି ପରି ମରୁଛନ୍ତି । ପ୍ଲେଗ୍ ହୋଇଛି ବୋଧେ । ଗାଈଗୋରୁ ମଧ୍ୟ ମରିଯାଉଛନ୍ତି । ମୋ ବାପା ମଧ୍ୟ ମରିଯାଇଛନ୍ତି । ମୋର ମା ଓ ଭାଇମାନେ ମଧ୍ୟ ଆକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ମୋ ନିଜ ଦେହ ମଧ୍ୟ ଭଲ ନାହିଁ । ଏ ରୋଗ ଖରାପ ପାଣିରୁ ଆସିଛି । ମାତ୍ର ଉପାୟ ନାହିଁ । ସେଇ ପାଣି ହିଁ ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେଉଛି ।”

ଏ ସବୁ ଶୁଣିବା ପରେ ମୋର କ୍ରମେ ହୃଦ୍‌ବୋଧ ହେଲାଣି ଯେ ଜୀବନପରେ ଜୀବନ ଅତିକ୍ରମଣ କରିବା ସହିତ କାଥାରିନ୍ ହୃଦ୍‌ବୋଧ, ଅନୁଭବ ଉପଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବଦଳି ବଦଳି ଉଠିଛି । ତାର ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁ ପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବଦଳିଛି । ଯେତେ ମନ୍ଦୁର ହେଉପକ୍ରେ ଏକ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଧାରା ତାର ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ମାର୍ଜିତ କରାଉଛି, ଅଧିକ ସମ୍ବେଦନଶୀଳ, ବିଚାରବଦ୍ଧ କରାଉଛି । ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନର ଚକର ଗତି ଅତି ଧୀର ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସଂଗଠିତ ହେଉଛି ।

ମୃତ୍ୟୁବ୍ୟାପାର ନେଇ କାଥାରିନ୍‌ର ଅନୁଭବ ପ୍ରାୟ ସବୁ ଜୀବନରେ ସମାନ । ଗୋଟାଏ ଚେତନା ତାର ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଉଠିଯାଉଛି । ସେ ଚେତନାର ଆକୃତି ନଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାହା ଯେ କାଥାରିନ୍‌ର ଚେତନା, ଆତ୍ମା, ତାହା ଜାଣି ହେଉଛି । ମୃତ ଶରୀର, ଯାହା ଦିନେ ତାର ଆଧାର ଥିଲା, ତାହା ପାଖରେ କିଛି ସମୟ ଘୁରି ବୁଲୁଛି । ସେହି ଉତ୍କଳ ଆଲୋକର ଅପେକ୍ଷା ରଖୁଛି । ଆଲୋକ ପ୍ରତି କ୍ରମେ ଆକର୍ଷିତ ହେଉଛି । ଅପେକ୍ଷାର ଅବସାନ ଘଟୁଛି, ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ସେ ନେଉଛି ।

ତାପର ଘଟଣା ଗଣିଣ, ମୃତ ଶରୀରକୁ ନିଆଁରେ ପୋଡ଼ି ଦିଆଗଲା କି, ପୋଡ଼ି ଦିଆଗଲା, କେଉଁ ନୀତି ନିୟମ ପାଳନ କରାଗଲା, ସେ ସବୁ ଗଣିଣ, ଅବାହର । ଯେଉଁ ଚେତନାଟି ମୃତ୍ୟୁ ସମୟରେ ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଉଠିଯାଇଛି, ସେହି ଚେତନା ବା ଆତ୍ମାର ଏସବୁ ମୃତ୍ୟୁପର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ, କଳ କୌଶଳ, ଆଡ଼ମ୍ବର ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ପୁରୁଣା ପୋଷାକଟି ଆମେ ପରିତ୍ୟାଗ କରିବା ପରି ଆତ୍ମା ଏ ଶରୀରଟି ଛାଡ଼ି ଦେଇ

ଝଲିଯାଇଛି । କୌଣସି ଆକର୍ଷଣ, ସମ୍ପର୍କ ତାକୁ ବାଧା ଦେଇ ପାରିନାହିଁ ବା ଅଟକାଇ ପାରିନାହିଁ । ବେତନା ବା ଆତ୍ମା, ତାର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ । ଜନ୍ମ ପରେ ଜନ୍ମ ନେଇସାରି ଶରୀର ପରେ ଶରୀର ତ୍ୟାଗ କରି ସାରି ଆଜି ସେ ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ଉପନୀତ । ହୁଏତ ଆଉ କେତେ ଜନ୍ମ ତାକୁ ନେବାକୁ ହେବ ଆଉ କେତେ ଶରୀର ତାକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ହେବ ।

ଏ ସବୁ ଚିନ୍ତା କରି ସୃଷ୍ଟିର ରହସ୍ୟର ସମ୍ୟକ୍ ପରିଚୟ ପାଇ ମୁଁ ଅଭିଭୂତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି ।

* * * * *

କାଥାରିନ୍ ତାର ନୂତନ ଜୀବନ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେହି ପୁରୁଣା ବର୍ଷନା । କେବଳ ଦେଶ, କାଳ ପାତ୍ର ଭିନ୍ନ । ମାତ୍ର ଏ ଜୀବନ ତାର ବେଶାଦିନ ରହିଲା ନାହିଁ । ତାର ଅଳ୍ପ ବୟସରେ ମୃତ୍ୟୁ ଘଟିଲା । ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ମୃତ୍ୟୁପର ଓ ନୂତନ ଜୀବନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣ ସମ୍ପର୍କରେ ବେଶୀ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଜୀବନର ଶେଷ ବେଳର ଅବସ୍ଥା ପରି ଆତ୍ମାଟି ମୃତଶରୀରର ଆଖପାଖରେ ଭାସି ବୁଲୁଥାଏ । ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥାଏ । କ୍ରମେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ତାକୁ ଆକର୍ଷିତ କରେ । କାହାକୁ, କାହାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥାଏ । ଧୀର ସ୍ୱରରେ ମାତ୍ର ପରିଷ୍କାର ଉଚ୍ଚାରଣରେ କାଥାରିନ୍ କହୁଥାଏ “ସେମାନେ ମୋତେ ବିଭିନ୍ନ ବିଷୟରେ ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ବହୁତ ଦେବତା ଅଛନ୍ତି । ଦେବତା କେଉଁଠି ବାହାରେ ନାହାନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ହିଁ ଦେବତା ବା ଭଗବାନଙ୍କ ସଭା ରହିଛି । ଆମର କର୍ମ ମୁତାବକ, ଦେବତାଙ୍କର ଆଶୀର୍ବାଦରେ ଆମ ଜୀବନ ପରିପୁଷ୍ଟ ହୁଏ । ଆମ ଭିତର ଜଣ୍ଠରାୟ ସଭା ଆମକୁ ଆବୋରି ବସେ । ଏହା କେବଳ ଆମର ଉଚିତ କର୍ମ କରିବାର ଫଳସ୍ୱରୂପ ହିଁ ଘଟେ । କର୍ମ ଉଚିତ୍ ନହେଲେ ଆମ ଭିତରର ଜଣ୍ଠରାୟ ସଭା, ଆମ ଭିତରେ ଥିବା ଦେବତା ପରିପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ନାହିଁ । ଆମ ଜୀବନ ଗତାନୁଗତିକ ଭାବରେ ଶେଷ ହୁଏ । ଆଉ ଗୋଟାଏ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହୁଏ । ଜଣ୍ଠରାୟ ସଭାର ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଉପଲକ୍ଷୀ ହିଁ ଆମର ଜୀବନର ଲକ୍ଷ୍ୟ ।”

କାଥାରିନ୍‌ର ସ୍ୱର, ଭାବଭଙ୍ଗୀ ରୁ ମୋର ପୂର୍ବଥର ମାନଙ୍କର ଅନୁଭୂତିରୁ ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି ଯେ କାଥାରିନ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ନୂତନ ଜନ୍ମ ନେବାପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇନାହିଁ । ଏଥରକ ସେ ଯାହା ସବୁ କହିଲା, ଓ ଯେପରି ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବେ କହିଲା ତାହା ମୋତେ ବିସ୍ମିତ ତଥା ଉଦ୍‌ହାସିତ କରିଲା । ତାର ବର୍ଷନାରେ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତା ତଥା ସ୍ୱରରେ ନିରାସକ୍ତ ଭାବ ଥିଲା । କହିବା ବାହୁଲ୍ୟ ତାର ବର୍ଷନା, ତାର ସ୍ୱର, ତାର ଉଚ୍ଚାରଣ କିଛି ଧାର୍ମିକ

ପ୍ରବଚନ ପରି ମୋର ଅନ୍ତର ଭିତରକୁ ଭେଦିଗଲା । ମାତ୍ର ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ମୁଁ ଜାଣିନଥିଲି ଯେ କେତେବଡ଼ ବିପ୍ଳୟ ମୋ ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ପର ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କାଥାରିନ୍ ଯାହା ବର୍ଷନା କଲା, ତାହା ଶୁଣିବି ବୋଲି ମୁଁ କସ୍ତିନ୍ କାଳେ ଚିତ୍ତା ମଧ୍ୟ କରି ନଥିଲି । ମୋର ଶିକ୍ଷା, ଦାକ୍ଷିଣ୍ୟ, ଧ୍ୟାନ ଧାରଣା, ଜ୍ଞାନ ଗରିମା, ସବୁ ହଜିଗଲା । ମୁଁ ମୁହଁପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲି ।

“ତୁମର ବାପା ଏଇଠି ମୋ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି, ତୁମର ସାନ ପୁଅଟି ମଧ୍ୟ ଏଇଠି ଅଛି । ତୁମର ବାପା ତାଙ୍କର ନାମ ଆକ୍ରମ ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ସେଇ ନାମରେ ଜାଣ ବୋଲି ସେ କହୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତୁମର ଝିଅର ନାମ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କରି ନାମ ଅନୁସାରେ ଦେଇଛ । ତାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ହୃଦରୋଗରେ ହୋଇଥିଲା । ତୁମର ପୁଅର ମଧ୍ୟ ସେଇ ଅବସ୍ଥା । ସେଇ ହୃଦରୋଗ ଜନିତ ମୃତ୍ୟୁ । ତୁମ ପୁଅର ହାର୍ଟଟି ଜନ୍ମରୁ ଓଲଟା ଥିଲା । କୁକୁଡାର ହାର୍ଟପରି । ସେ ତୁମ ପାଇଁ, ବାପା, ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ତ୍ୟାଗ କରିଛି । ତାର ଆତ୍ମା, ଚେତନା ଉନ୍ନତ ସ୍ତରର । ସେ କହୁଛି ଯେ ତୁମକୁ କିଛି ରୁଣ ପରିଶୋଧ କରିବାକୁ ଥିଲା । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଥିଲା । ତୁମ ମନରେ କିଛି ଚେତନା ଜାଗ୍ରତ କରାଇବା ମଧ୍ୟ ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଓ ସେଥିପାଇଁ ତୁମର ପୁଅ ହିସାବରେ ସେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା । ତୁମେ ତୁମ ବାପା ମାଙ୍କ ପାଇଁ ଯାହା କରିପାରି ନଥିଲ, ପୁଅ ପାଇଁ ତାହା କରିଛ ଓ ପିତୃରୁଣ ଶୁଝି ଦେଇଛ । ସେ ମଧ୍ୟ ତୁମକୁ ବତାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ଯେ ଚିକିତ୍ସା, ଔଷଧ ଏସବୁର ପରିସର ବହୁତ ସୀମିତ । ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସୀମାପରେ, ଗୋଟିଏ ସୀମିତ ପରିସର ବାହାରେ ଏସବୁ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇ ନପାରେ । କରିବା ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ । କାରଣ ଏହା ସମସ୍ୟା ସମାଧାନରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ନାହିଁ । ଏସବୁ ଭୌତିକ, ବିଜ୍ଞାନ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା, କଳା କୌଶଳ ବାଦ ଆଉ କିଛି ରହିଛି, ଯାହା ଏସବୁ ଶିକ୍ଷା, ଚିକିତ୍ସା, ଔଷଧ ଇତ୍ୟାଦି ଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ, ବହୁଗୁଣ ପ୍ରଭାବଶାଳୀ । ଏହି ସତ୍ୟ ଉପଲବ୍ଧ କରାଇବା ପାଇଁ, ତୁମ ମୁଣ୍ଡରୁ ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସାର ଭୂତ ଓହ୍ଲାଇ ଦେବାପାଇଁ ସେ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଥିଲା, ତୁମ କୋଳରେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲା ବୋଲି କହୁଛି ।”

କାଥାରିନ୍ ରୁପ୍ ହେଲା । ମୁଁ ତ ଏସବୁ ଶୁଣିବା ଆରମ୍ଭରୁ ରୁପ୍ ହୋଇଯାଇଥିଲି । ବାକ୍ ଶକ୍ତି କେବଳ ନୁହେଁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ହରାଇ ବସିଥିଲି । ମୋର ସେତେବେଳର ଅବସ୍ଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ମୋ ଦେହରେ ଟୋପେ ରକ୍ତ ନଥିଲା । ହାତଗୋଡ଼ ଚଳୁନଥିଲା । ମୁଁ ସ୍ତାଣୁ ପାଲଟି ଯାଇଥିଲି । ଏହା କିପରି ସମ୍ଭବ । ମୋର ମୁଣ୍ଡ କିଛି ବୋଲି କିଛି କାମ କରୁନଥିଲା । ମୋତେ ଲାଗୁଥିଲା ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶୀତଳ ଭଣ୍ଡାର ଭିତରେ ବରଫ ସ୍ତୁପ ସହିତ ବରଫ ଖଣ୍ଡ ହୋଇଯାଇଛି ।

କାଥାରିନ୍ ମୋର ରୋଗୀ । ତା ସହିତ ମୋର ସମ୍ପର୍କ ରୋଗୀ ସହିତ ଚିକିତ୍ସକର ସମ୍ପର୍କ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ତରକୁ ସମ୍ପର୍କ ନେବାକୁ ମୁଁ ସାଧାରଣତଃ ପସନ୍ଦ କରେନି । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ

ମଧ୍ୟ କରିନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ମଧ୍ୟ ତାର ସୀମା ଭିତରେ ସର୍ବଦା ରହିଛି । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଜୀବନର କଥା ଜାଣିବା କାଥାରିନ୍ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମାତ୍ର କାଥାରିନ୍ ଯାହା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲା, ତାହା ତ କେବଳ ମୋର ଜୀବନର ସାଧାରଣ କଥା ନୁହେଁ, ଏହା ମୋର ଓ ମୋ ସ୍ତ୍ରୀର ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା, ଯାହା ଅନ୍ୟମାନେ ଜାଣିବାର କୌଣସି ସମ୍ଭାବନା ହିଁ ନାହିଁ । ମୋ ଅଫିସରରେ କେବଳ ମୋ ପୁଅଝିଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଫଟୋ ପ୍ରେମରେ ବନ୍ଧା ହୋଇ ଥିଆଁ ହୋଇଛି । ସେମାନେ ମୋ ପୁଅ ଝିଅ ବା ସେମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ଇତିହାସ ଏସବୁ ନେଇ ମୁଁ କାଥାରିନ୍ କୁ କେବେ କିଛି କହିନାହିଁ କି, ସେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇ ନାହିଁ । ହୁଏତ ଅନୁମାନ କରିଥାଇପାରେ ।

ମୋ ପୁଅର କାହାଣୀ ମୋ ଜୀବନର ଏକାନ୍ତ ସ୍ପର୍ଶ କାତର ଦୃଶ୍ୟବ ଅଧ୍ୟାୟ । ସେ ଏହି ସଂସାରରେ ମାତ୍ର ୨୩ଟି ଦିନ ରହିଥିଲା । କଥା କହିପାରୁନଥିବା ଛୋଟ ପିଲାଟିଏ ମାତ୍ର ୨୩ଟି ଦିନରେ ମୋର ଓ ମୋ ପତ୍ନୀଙ୍କର ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଓଲଟ ପାଲଟ କରିଦେଲା । ଇଏ ହେଉଛି ୧୯୭୧ ମସିହାର କଥା । ଆମେ ତାକୁ ହସପିଟାଲରୁ ଘରକୁ ଆଣିବାର ୧୦ ଦିନପରେ ତାର ଛାତିରେ, ତାର ନିଶ୍ବାସ ପ୍ରଶ୍ବାସରେ କଷ୍ଟ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଯାବତୀୟ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ଖଲିଲା । ମାତ୍ର ବ୍ୟାପାରଟି ଏତେ ଜଟୀଳ ଥିଲା ଯେ, ତାର ଚିକିତ୍ସା କେଉଁ ପ୍ରଣାଳୀରେ କରାଯିବ ତାହା ତାଙ୍କର ମାନେ ସ୍ଥିର କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ଶିରା ପ୍ରଶିରା ତାର ହୃଦୟକୁ ରକ୍ତ ଓ ଅମ୍ଳଜାନ ଯୋଗାଇବା କଥା, ସେ ଗୁଡ଼ିକ ପ୍ରଥମରୁ ହିଁ ଠିକ୍ କାମ କରୁନଥିଲେ । ବରଂ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଠିକ୍ ଯାଗାରେ ନଥିଲେ । ଫଳ ଏଇଆ ହେଲା ଯେ ପୁଅଟି ମୋର ଠିକ୍ ଭାବରେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଅମ୍ଳଜାନ, ରକ୍ତ ପାଇପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଏହି ଶିରା ପ୍ରଶିରା ଗୁଡ଼ିକ ହାର୍ଟର ଯେଉଁ ପଟେ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇ ଜୀବନ ପ୍ରଦାନ ଓ ପାଳନର ଭୂମିକା ତୁଳାଇବା କଥା ତାହା ନ ହୋଇ ସେଗୁଡ଼ିକ, ପଛପଟେ ଅଛୁଆଁ ତତୁଆଁ ହୋଇ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଥିଲେ । ଏପରି କେଶ୍ ସାଧାରଣତଃ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷରେ ନୁହେଁ, କୋଟିକରେ ମଧ୍ୟ ଏପରି କେଶ୍ ଗୋଟିଏ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ । ସେ ଯାହାହେଉ ତାଙ୍କରମାନେ ଓପନ୍ ହାର୍ଟ ସର୍ଜରୀ ପାଇଁ ନିଷ୍ପରି ନେଲେ । ଅତି ପ୍ରସିଦ୍ଧ ତାଙ୍କର, ବିଶ୍ୱାସୀ ହସପିଟାଲ ସମସ୍ତ ପ୍ରକାର ଔଷଧ ସବୁ ଆତାମକୁ ବଞ୍ଚାଇ ଦେଲା ନାହିଁ । ଆମେ ତ ଦୃଶ୍ୟରେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିଲୁ । ମନେ ହେଲା ଆମର ସୁଖର ସଂସାର ଭୂଇଁରେ ଲୋଟି ଯାଇଛି । ବର୍ଷକ ପରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ହେଲା । କୋର୍ଡାନ । ଆମକୁ କିଛିଟା ସାବୁନା ମିଳିଲା । ମାତ୍ର ‘ଆତାମ୍’ର ସ୍ଥାନ ଆଜିଯାଏଁ ଅପୁରଣୀୟ ହୋଇ ରହିଛି । ତାକୁ ହରାଇବାର କ୍ଷତ ଆଜି ବି କଞ୍ଚା ଅଛି ଓ ରହିଥିବ ମଧ୍ୟ ।

ଆତ୍ମାମର ଦେହାନ୍ତ ସମୟଟା ମୋର ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଗୋଟିଏ ଅସ୍ଥିରତାର ସମୟ । ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ଅଗ୍ରାଧୀକାର ଦେଇ ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସକ ହେବି କି ଏ ବାଟଟି ଛାଡ଼ିଦେଇ ରସାୟନବିଜ୍ଞାନ ତଥା ଶଳ୍ୟ ଚିକିତ୍ସା ଉପରେ ଏକାନ୍ତ ନିର୍ଭର କରୁଥିବା ଚିକିତ୍ସା ଦିଗଟିକୁ ବାଛିବି ଏ ନେଇ ମୁଁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ଥିଲି । ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସାର ଗୋଟିଏ ନୂତନ ଧାରା ସେତେବେଳେ ପ୍ରସାରିତ ହେଉଥାଏ । ରୋଗୀର ମନକୁ ଅଗ୍ରାଧୀକାର ଦେଇ ତାର ମାନସିକ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, ଆତ୍ମାତ, ତଥା ଚେତନାକୁ ବିଶ୍ୱରକୁ ନେଇ ଚିକିତ୍ସା କରିବା ଉପରେ ସେତେବେଳେ କେତେକ ଚିକିତ୍ସକ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉଥିଲେ । ଏ ପ୍ରକାର ଚିକିତ୍ସାରେ ଯେ ଅପରେସନ୍, ଔଷଧ ଏ ସବୁକୁ ବାଦ୍ ଦିଆଯାଉଥିଲା ତା ନୁହେଁ, ବରଂ ରୋଗୀର ମାନସିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ବୁଝିବା ପରେ ମନେ ହେଉଥିଲା, ରୋଗ ସବୁବେଳେ ଶାରୀରିକ ନୁହେଁ । ଅଧିକାଂଶ ଉପଶମ ମାନସିକ ସ୍ଥିରତା ଦ୍ୱାରା ହାସଲ କରିହେବ । ହୁଏତ ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନ ଏ ଦିଗରେ କିଛିଟା ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ମୋତେ ଚିରାଚରିତ ମେଡିସିନ୍ ଡାକ୍ତର ଭାବରେ ଗୋଟିଏ ଭଲ, ଲୋଭନୀୟ ପଦବୀ ମିଳିଥିଲା ମଧ୍ୟ । ମାତ୍ର ମୁଁ ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସା ଛାଡ଼ି ଏ ଦିଗରେ ଯିବିକି ନାହିଁ କିଛି ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଇ ପାରୁନଥିଲି । ସେଇ ଦ୍ୱିଧାଗ୍ରସ୍ତ ସମୟର ଏ ଘଟଣା । ଆତ୍ମାମର ଦେହାନ୍ତ ମୋର ଜୀବନକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରତାପିତ କରିଦେଲା । ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସକ ହେବାପାଇଁ ମୁଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲି, ଓ ସେ ଦିଗରେ ଆଗେଇଲି । ଏ ପ୍ରକାର ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବା ମୂଳରେ ମୋର ଆଧୁନିକ ଚିକିତ୍ସା, ଓ ଔଷଧ ଉପରେ ରାଗ ଓ ଅଭିମାନ ମଧ୍ୟ ଏକ କାରଣ ବୋଲି କହିଲେ ଅତ୍ୟୁକ୍ତି ହେବ ନାହିଁ । ମୋର ମନେ ହେଲା ଏ ଗୁଡ଼ାକ ବେକାର । ଆମେ ଅସାଧ୍ୟ ଗୁରୁତ୍ୱ ଏସବୁ ଉପରେ ଦେଉଛୁ । କାହିଁ କୌଣସି ଔଷଧ ତ ମୋ ପୁଅର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନ, ଚିକିତ୍ସାଶାସ୍ତ୍ରର ଏତେ ଉନ୍ନତି ସତ୍ତ୍ୱେ ଯଦି ମୋର ଛୋଟ ଛୁଆଟିର ଜୀବନ ରକ୍ଷା କରିହେଲା ନାହିଁ, ସେ ଯଦି ଛଟପଟ ହୋଇ ମାତ୍ର ଏ ସଂସାରରେ ୨୩ଟି ଦିନ ରହି ଖୁଲିଗଲା, ତେବେ ଏଥିରେ ଆଉ ସମୟ ନଷ୍ଟ କରି ଲାଭ ନାହିଁ । ଉଆବାହାରେ ଆଉକିଛି ମାଧ୍ୟମ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁଥିରେ ସଫଳ ଚିକିତ୍ସା କରିହେବ । ଜୀବନ ବଞ୍ଚାଇ ହେବ । ସେତେବେଳର ମୋର ଏହି ମାନସିକତା, ରାଗ ଅଭିମାନ ମୋତେ ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସକ ହେବା ପାଇଁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିଥିଲା ।

ମୋ ବାପାଙ୍କୁ ଯେତେବେଳେ ମାତ୍ର ୬୧ ବର୍ଷ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ସାପାତିକ ହାର୍ଟଆଟାକ୍ ହୋଇଥିଲା । ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ବେଶ୍ ଭଲ ରହୁଥିଲା । ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ତାଙ୍କ ବୟସର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ବହୁ ଲୋକଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ସେ ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ ସବଳ ଥିଲେ । ସେପରି କିଛି ବିଶେଷ ରୋଗ ନଥିଲା । ଆତ୍ମାଚର୍ଚ୍ଚି ଆକସ୍ମିକ ଓ ଅତ୍ୟନ୍ତ ତୀବ୍ର ହୋଇଥିଲା ।

ହଠାତ୍ କରି କିଛି ତାଙ୍କର ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ଆଘାତରୁ ସେ ମୁକୁଳି ଗଲେ । ମାତ୍ର ତାଙ୍କ ହୃଦୟସ୍ତର ଉରିପଟେ ଯେଉଁ କ୍ଷତ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଗଲା ତାହା ଆଉ ପୁରଣ ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ ଆଘାତରୁ ମୁକୁଳି ଆଉ ଗାଟି ଦିନ ମାତ୍ର ସେ ବଞ୍ଚିଲେ । ମାତ୍ର ଏ ସବୁ ଘଟଣା କାଥାରିନ୍ ଜାଣିବାର କୌଣସି ବାଟ ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ସହ ସାକ୍ଷାତ ବେଳକୁ ମୋ ବାପା ସଂସାର ଛାଡ଼ି ଉଠି ଯିବାର ପାଖାପାଖି ୧ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ।

ମୋ ବାପା ଜଣେ ଅତିମାତ୍ରାରେ ଧର୍ମଭାରୁ ଲୋକ । ଧର୍ମର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦିଗ ଅପେକ୍ଷା କର୍ମକର୍ମାଣୀ ଦିଗରେ ତାଙ୍କର ବେଶୀ ସମୟ ଯାଏ । ତାଙ୍କର ହିନ୍ଦୁ ନାମ ହେଉଛି ଆକ୍ରମ । ସେ ନିଜେ ଏଇ ହିନ୍ଦୁ ନାଁଟିକୁ ବେଶୀ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଜଂରାଜୀ ନାଁଟି ହେଉଛି ଆଲଭିନ୍ । ମାତ୍ର ଏ ନାଁଟି ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଆଦର ନଥିଲା । ବାପା ସଂସାର ତ୍ୟାଗପରେ ମୋର ଝିଅଟିଏ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲା । ବାପାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ତାର ନାମ ଆମେ ରଖୁଥିଲୁ ଆକ୍ରମ । ବର୍ତ୍ତମାନ ୧୯୮୨ ମସିହାରେ ମୋର ପରୀକ୍ଷାଗାରରେ ମୁଁ ହତବଳ ହୋଇ ବସି ରହିଛି । ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ କିଛି କାରଣ ଆଉ ନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ କେଉଁଠି ଟିକେ ଗଳିଆ ମୁଁ ଅଣ୍ଟାଲି ଖୁଲିଛି, ଯାହାକୁ ମାଧ୍ୟମ କରି କାଥାରିନ୍ କଥାକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିହେବ, ମାତ୍ର ତାହା ସମ୍ଭବ ହେଉନାହିଁ । ମୋ ଜୀବନର ନିତାନ୍ତ ଗୋପନୀୟ ଓ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ କାଥାରିନ୍ ଯେପରି ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିଥିବା ଓ କାନରେ ଶୁଣିଥିବା ପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲା, ସେଥିରେ ମୁଁ କିପରି ମୃତ୍ୟୁପରର ଜୀବନକୁ ସନ୍ଦେହ କରିବି । ମୋର ମନ, ମୋର ଚେତନା ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ନିଜର ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ନାହିଁ । ଏକ ମାନସୋଚର ତରଙ୍ଗ ଭିତରେ ଉବୁଟୁକୁ ହେଉଛି । ଏକ ନୂତନ ଦିଗନ୍ତ ମୋ ଆଗରେ ପ୍ରତିଭାତ ହେଉଛି । ଏକ ନୂତନ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକରେ ମୋର ଅନ୍ତର କ୍ରମେ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେଉଛି । ମୋର ମନ ପ୍ରାଣ ଏକ ଗଭୀର ପ୍ରଶାନ୍ତି ଭିତରେ ବୁଡ଼ିରହିଛି ।

ମୋର ବାପାଙ୍କର ହିନ୍ଦୁ ନାଁ, ମୋର ପୁଅର ଜନ୍ମ ବେଳର ଜଟୀଳତା ଓ ତାର ମୃତ୍ୟୁ । ମୋର ଚିକିତ୍ସିତର ନାମ କରଣ, ମୁଁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଚିକିତ୍ସକ ହେବି କି ରସାୟନ ଦିଗକୁ ଯିବି, ମୋର ଅତୀତରେ ଏ ନେଇ ଅସ୍ଥିରତା ଓ ଦ୍ୱନ୍ଦ୍ୱ, କାଥାରିନ୍ ଯେପରି ପରିଷ୍କାର ନିଜ ଅଜ୍ଞାନିଭେଦବା ପରି ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଗଲା ସେଥିରେ ମୋର ମନେ ହେଲା ଯେ ଏ ଭୌତିକ ସଂସାର ବାହାରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ସଂସାର ରହିଛି । ମାନସୋଚର ରାଜ୍ୟର ସରା କେବଳ କଳ୍ପନା ନୁହେଁ । ଏହା ସତ୍ୟ । ଆମର ଆଜିର ବିଜ୍ଞାନ, ରସାୟନ, ଔଷଧ ଚିକିତ୍ସା ଏସବୁ ଆମର ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନର ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ । ଏହା ନିଷ୍ପିତ । ମାତ୍ର ଏସବୁ ବାହାରେ ଯେଉଁ ବିରାଟ ଜ୍ଞାନର ଭଣ୍ଡାର ରହିଛି, ତାହା ତୁଳନାରେ ଆମର ପ୍ରାପ୍ତଜ୍ଞାନ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ନଗଣ୍ୟ । ଆମେ ଯାହା ଜାଣିଛୁ, ତାହା ତୁଳନାରେ ଆମେ ନ ଜାଣିଥିବା ଜ୍ଞାନ ଅମାପ ।

ଯଦି କାଥାରିନ୍ ଏବୁ ଅବଳାଳାକୁମ୍ଭେ କହିପାରିଲା, ସେ ହୁଏତ ଆଉରି ଅନେକ କଥା କହିପାରିବ । ଆମେ ଆମ ଶିକ୍ଷାର ପ୍ରୟୋଗରୁ ଏ ପ୍ରକାର ଲକ୍ଷ୍ୟସାଧନ କପୁନ୍‌କାଳେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ତେବେ କାଥାରିନ୍ ଯାହା କହିଲା, ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନଦୃଷ୍ଟି ତାର ଅବଳାଳା କୁମ୍ଭେ ଘଟିଲା, ତାର ହେତୁ କଣ ? ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା, ତାକୁ ହାସଲ କରି, ସେ ଦିଗନ୍ତର ସ୍ୱରୂପ ଉପଲବ୍ଧା କରିବା ପାଇଁ କେଉଁ ରାସ୍ତାରେ ଯିବାକୁ ହେବ ? ଏସବୁ ଚିନ୍ତା ମୋ ମନରେ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ପରି ଭାସି ଉଠିଥିଲା । କାଥାରିନ୍ ବିନା ପ୍ରୟାସରେ, କଥାବାର୍ତ୍ତା ଛଳରେ ଯାହା କହିଗଲା, ତାହା ଏକ ଅତି ବିରାଟ ସମ୍ଭାବନା ଦିଗରେ ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଦେଲା । ଆମେ ହୁଏତ ଏ ଦ୍ୱାର ଓ ଦ୍ୱାର ଆରପଟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରତି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅଜ୍ଞ ଥିଲୁ ଓ ପ୍ରାୟ ଅଜ୍ଞ ମଧ୍ୟ । ମାତ୍ର ତାର ସ୍ଥିତିକୁ ଅସ୍ୱାକାର ଆଉ କରାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ନଜାଣିବା ଜିନିଷ ବହୁତ ଅଛି । ଆମେ ଯାହା ଜାଣିଛୁ, ତାହା ନ ଜାଣିଥିବାର ପରିମାଣ ତୁଳନାରେ ବହୁତ କ୍ଷୁଦ୍ର ନଗଣ୍ୟ, ସମୁଦ୍ର ବେଳାଭୂମିର ବ୍ୟାପକତା ସହିତ କ୍ଷୁଦ୍ର କଣିକାଏ ବାଲୁକାର ତୁଳନା ପରି ।

ମୁଁ କାଥାରିନ୍‌କୁ ସେହି ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଶ୍ନ ନକରି ରହିପାରିଲି ନାହିଁ ।

“ତୁ ଏସବୁ ଯାହା କହୁଲୁ; ତୁ ସେ ସବୁ କେଉଁଠାରୁ ଜାଣିଲୁ ? ତତେ ଏସବୁ କିଏ ବତାଇଲା ?”

“ମାଷ୍ଟର ମୋ ପାଖରେ ଅଛନ୍ତି ସେ ମୋତେ କହିଲେ । ଏମାନେ ହେଉଛନ୍ତି, ଉନ୍ନତ ଆତ୍ମା । ସେମାନେ ଜନ୍ମ-ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇସାରିଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟକୁ ବାଟ ଦେଖାଇବା, ଶିଖାଇବା ଏମାନଙ୍କର କାମ । ସେମାନେ ମୋତେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ୮୬ଟି ଜୀବନ ବଞ୍ଚିସାରିଲିଶି ।”

କାଥାରିନ୍ ସ୍ମରକ୍ଷୀଣ ହୋଇ ଆସିଲା । ଆଗପରି ସ୍ଥିର ନରହି ସେ ସାମାନ୍ୟ ହଲଚଳ ହେଲା । ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି ଯେ ସେ ବିଶ୍ରାମ ଚାହୁଁଛି । ମୁଁ ତ ଆଉ ଆଗକୁ ବଢ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲି । ମାତ୍ର କାଥାରିନ୍‌ର କଥା ଶୁଣି ସାରିବା ପରେ ମୋର କାମରେ ଆଉ ଏକାଗ୍ରତା ରହିଲା ନାହିଁ । ମୋର ମନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଚଳିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । କାଥାରିନ୍ କଣ ସତରେ ୮୬ଟି ଜନ୍ମ ନେଇ ସାରିଲାଣି । ଏଠାରେ ଏ ଅବସ୍ଥାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶ, ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ବିଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କ ଗହଣରେ ସେ ୮୫ଟି ଜୀବନ ବିତାଇ ସାରିଲାଣି । ସେ ସବୁ ଜୀବନର ହାପ କମ ବା ବେଶୀ ହେଉପକ୍ରେ ତାର ଚେତନାରେ କଣ ରହିଥିବ । ରହିବା ସମ୍ଭବ ? ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ତାହେଲେ ଏହିପରି ଘଟୁଥିବା ହୁଏତ ମୁଁ ନିଜେ ଶହେଟି ଜନ୍ମ ପରେ ଆଜି ଏଠାରେ ପହଞ୍ଚି ଥାଇପାରେ ।

ଏ ମାଷ୍ଟରମାନେ କିଏ ? ସେମାନେ ତ ଅଶରୀରୀ ଆତ୍ମା । ସେମାନ କିପରି ଆମ ଜୀବନକୁ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଭଗବତ୍ ପ୍ରାପ୍ତିପାଇଁ ଏ ମାଷ୍ଟରମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ,

ତାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ପଥରେ ଯାତ୍ରା କଣ ଅପରିହାର୍ଯ୍ୟ ? ସେମାନେ କଣ ଆମର ଆତ୍ମାର ଶୀର୍ଷ ଆରୋହଣ ଦିଗରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସୋପାନ ? ଏସବୁ ଚିନ୍ତା ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ବିକୁଳା ପରି ଖେଳିଯାଉଥିଲା । ଏ ସବୁକୁ ମୁଁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁନଥିଲି । ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ପାଇଁ ତର ଲାଗୁଥିଲା । ଆମର ଆଧୁନିକ ଶିକ୍ଷା, ଜ୍ଞାନ ଗାରିମା, ବିଜ୍ଞାନ ଓ ଭୌତିକ ଜ୍ଞାନକୁ ଚରମ ଆସନ ଦେଇ ଆସିଛି । ମାତ୍ର ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ କଣ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରୁଛି, କଣ ଶୁଣୁଛି ? ପିଲାଖେଳରେ ଆମେ ମାତ୍ର ମାତିଛୁ । ସୂତାର ଆରମ୍ଭଟି ଆଉ କେଉଁଠି । ଆଉ କାହା ହାତରେ । ମନୁଷ୍ୟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅସହାୟ । ତାର ଜ୍ଞାନର ସୀମା ସରହଦ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସୀମିତ । କୃପ ମଣ୍ଡଳ ପ୍ରକାର ସେ ଅହଂକାର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି । ଏ ଭୌତିକ ଜିନିଷ ବାହାରେ ଆହୁରି, ଆହୁରି ବହୁ ସହସ୍ର ଗୁଣ ଶକ୍ତିମାନ ସତ୍ତା, ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ମୁଁ ଏକ ପ୍ରକାର ମୋ ନିଜ ସହିତ ସଂଗ୍ରାମ କରୁଥିଲି । ମୋର ହୃଦୟ ଭିତରୁ ସ୍ୱରଟିଏ କ୍ରମେ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଆସୁଥିଲା ଯେ, କାଥାରିନ୍‌ର କଥା ବାଉଳତା ନୁହେଁ । ତା ମାଧ୍ୟମରେ ସତ୍ୟ ହିଁ ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି ।

ମୋ ବାପା, ମୋ ପୁଅ ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ସେମାନେ ମୃତ, ସେମାନେ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ଲୁପ୍ତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏହା ମୋର ଆଉ ମନେ ହେଲାନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ମାଧ୍ୟମ ଦେଇ ହେଉପକ୍ରେ ମୋ ସହିତ ସେମାନେ ଭାବ ବିନିମୟ କରିପାରିଲେ । ସେମାନଙ୍କର ଶରୀର ମାଟି ସହିତ ମାଟି ହୋଇଯିବା ପରେ ମଧ୍ୟ ମୋ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିପାରିଲେ । କେତେକ ତଥ୍ୟ କେତେକ ସୂଚନା ମୋ ସହିତ ବାଣ୍ଟି ପାରିଲେ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋ ପୁଅ ଉନ୍ନତରର ସ୍ତରରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ତାର ଆତ୍ମା ଅଧିକ ପରିମାର୍ଜିତ ହୋଇ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇପାରିଛି । ଏହା କାଥାରିନ୍‌ ଠାରୁ ଶୁଣି ମୋ ମନ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଅପତ୍ୟ ସ୍ୱେଦ ଖେଳିଗଲା । କାଥାରିନ୍‌ର କଥା କଣ ସତ୍ୟ ।’ ମୋ କୋଳକୁ ମୋ ପୁଅ ହୋଇ ଆସିବା ପାଇଁ ସେ ରାଜି ହୋଇଥିଲା କଣ କେବଳ ମୋର କର୍ମଫଳ ଭୋଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ? ମୋତେ ଏ ଜୀବନରେ ଉଚିତ୍ ରାସ୍ତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ? ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ପୂରଣ ହେବାପରେ ମାତ୍ର ୨୩ଟି ଦିନ ଏ ସଂସାରରେ ରହି ସେ ଅନ୍ୟଜଗତକୁ ବାହୁଡ଼ିଗଲା । ହେ ଭଗବାନ ମୁଁ ଆଜିପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୋ ପୁଅକୁ ଅକାଳରେ ହରାଇ ଦେଇଛି ବୋଲି ଚିନ୍ତାରେ ଜଳି ଜଳି କେତେ କଷ୍ଟ ନଯାଇଛି । ମାତ୍ର ମୋ ପୁଅ ତ ବଞ୍ଚିଛି । ସେ ଯେଉଁଠି ଥାଉ, ଯେଉଁ ରୂପରେ ଥାଉ ପକ୍ରେ ।

ମୋ ପୁଅର ଆତ୍ମା ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ସ୍ତରର । ତାର ଉପଲବ୍ଧି ଆମଠାରୁ ଅଧିକ ଉନ୍ନତ ସ୍ତରର । ତାର ଚେତନା ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ଏସବୁ କାଥାରିନ୍‌ ଠାରୁ ଶୁଣିବା ପରେ ମୋ ମନ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଅଭୁତ ବାସ୍ତବ୍ୟ ମମତା ଜାଗି

ଉଠିଲା । ମୋ ଆଖିରେ ଲୁହ ଭରିଗଲା । ହେ ଭଗବାନ ମୋ ପୁଅ ମୋ ପାଇଁ କେତେ ବଡ଼ ଦାୟିତ୍ୱ ନେଲା ? କେତେବଡ଼ ତ୍ୟାଗ କଲା ? ମୋ ମନ ପ୍ରାଣ ଏକ ଅବିଶ୍ରାନ୍ତ ଉଲ୍ଲାସର ସ୍ରୋତରେ ବୁଡ଼ିଗଲା । ଏ ଉପଲକ୍ଷୀ ମୋ ମନରେ ଗୋଟାଏ ନିରାସକ୍ତ ଆନନ୍ଦର ଆଲୋକ ଜଳାଇଦେଲା । ମତେ ଆଉ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଏକୁଟିଆ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ଆକାଶ ମାଟି ପବନ ମୋତେ ସବୁ କିଛି ଆପଣାର ଲାଗିଲା । ସବୁରି ଭିତରେ ମୋ ସରା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲି । ମୋର ପୁଅ ମୋର ବାପା, ସମସ୍ତକ ଉପସ୍ଥିତି ମୁଁ ଉପଲକ୍ଷି କରିପାରିଲି ।

ମୋ ଜୀବନ ବଦଳିଗଲା । ମୁଁ ଜାଣିପାରିଲି, ଯେତେ ଇଚ୍ଛାକଲେ, ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ମୋର ପୁରୁଣା ଜୀବନ ଧାରା, ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ଫେରିଯାଇପାରିବି ନାହିଁ । ମୋର ଏ ଯାବତ ସମସ୍ତ ଶିକ୍ଷା, ବିଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧି ବଡ଼ ଅସାର ଓ ସୀମିତ ମନେହେଲା । ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଗୋଟାଏ ସ୍ୱପ୍ନ ପଛରେ ମୁଁ ଦୌଡ଼ୁଥିଲି । ସବୁ କିଛିକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରଣରେ ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା କରି ନିର୍ଯ୍ୟାସରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଧାରାରେ ମୁଁ ନିର୍ଭର କରୁଥିଲି । ସେଥିରେ ବେଶ୍ ଦକ୍ଷତା ମଧ୍ୟ ଅର୍ଜନ କରିଥିଲି । ମୋର ତଥା କଥିତ ଶିକ୍ଷା ସାହାଯ୍ୟରେ ପ୍ରାୟ ବୃତ୍ତିଗତ ଉତ୍କର୍ଷତା ମୋତେ କିଛିଟା ଅହଂକାର ଓ ଗର୍ବ ମଧ୍ୟ ଦେଉଥିଲା । ମୋତେ ଏସବୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବଡ଼ ହାସ୍ୟାସ୍ପଦ, ପିଲାଳିଆମି ମନେହେଲା । ତୁ କଣନେଇ ଗର୍ବ କରୁଛୁ ? କଣ ତୋତେ କଣ ? କଣ ତୁ ବୁଝିଛୁ ଏ ସଂସାରକୁ । ମୋ ହୃଦୟ ଭିତରେ ଏହି ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଣ୍ଡପିଟୁଥିଲେ । ମୋର ଅର୍ଦ୍ଧଦୃଷ୍ଟି ମୋତେ ବତାଇ ସାରିଥିଲା ଯେ କାଥାରିନ୍‌ର ବର୍ତ୍ତନା, ସତ୍ୟ, ବାଞ୍ଛଳତା ନୁହେଁ । ସଂସାର ଆମେ ଯାହା ଦେଖୁଛୁ, ଯାହା ବୁଝୁଛୁ ତା ନୁହେଁ । ଆହୁରି, ଆହୁରି ଅନେକ କିଛି । ଯାହାର ସାମାନ୍ୟ ସୂଚନା ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମର ତଥାକଥିତ ବିଜ୍ଞାନ ଆମକୁ ଦେଇପାରି ନାହିଁ । ମଝିରେ ମଝିରେ ମନ ଭିତରକୁ ସନ୍ଦେହ ପଶିଆସି ମୋତେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ଯେ ନକରିଦେଉଛି ତା ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ତାହା କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ।

ପିଲାଟିଏ ତାର ପୂର୍ବଜନ୍ମର କଥା ମନେପକାଇପାରିବା, ୧୦୦୦ ମାତ୍ରଲ ଦୂରରେ ଥିବା ତାର ପୂର୍ବଜନ୍ମର ଘର/ଗ୍ରାମକୁ ଚିହ୍ନିବା, ପୂର୍ବଜନ୍ମର କେତେକ ବିଶେଷ ଘଟଣା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିବା, ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ସମ୍ପର୍କୀୟକୁ ଚିହ୍ନିପାରିବା, ଏସବୁ ମୋର ଟ୍ରେନିଂ ସମୟରେ ବିଭିନ୍ନ ଗବେଷଣା ନିବନ୍ଧ ତଥା ପୁସ୍ତକରୁ ପଢ଼ିଥିଲି । ସାଧାରଣ ଭାବରେ ସେ ସବୁ ପରୀକ୍ଷା କରିଥିଲି, କଣ କାହିଁକି ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଥିଲି । ମାତ୍ର ସେ ସବୁ ଉପରେ ଅତିବେଶୀ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଉନଥିଲି । ଦେବାକୁ ଉଚିତ୍ ମଧ୍ୟ ମଣି ନଥିଲି । ଯଦିଓ ଏହାର କାରଣ ମୁଁ ବାହାର କରିପାରିନଥିଲି, ମୁଁ ଧରି ନେଇଥିଲି ଯେ ସଂସାରର କିଛି ବ୍ୟତିକ୍ରମ ମଧ୍ୟରୁ ଇଏ ଗୋଟିଏ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ।

ମାତ୍ର କାଥାରିନ୍‌ର ଅନୁଭୂତି, ତାର ବର୍ଣ୍ଣନା ମୋ ମନରେ ନୂତନ ଉପଲବ୍ଧୀ ଆଣିଦେଲା । ମୋର ହୃଦବୋଧ ହେଲା ଯେ ଏସବୁ ବ୍ୟତିକ୍ରମ ନୁହନ୍ତି । ବରଂ ଏଗୁଡ଼ିକ ନିୟମ । ଏହାହିଁ ଆମେ ବୁଝିନପାରି, ଏକ କୃତ୍ରିମ ଉଲ୍ଲାସ ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଲୁ । ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର କ୍ରପ ବାହାରେ ରହିଥିବା ବିପୁଳ ଜ୍ଞାନ ସମ୍ଭାର ବ୍ୟାପାରରେ ଆମର କିଛି ବୋଲି କିଛି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଏ ସମ୍ପର୍କରେ ଆମର ବିଶେଷ ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।

ମୋର ଉଲ୍ଲିଚଳନ, କଥାବାର୍ତ୍ତା, ଚେହେରା ତଥା ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଯେଉଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା ତାହା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ଆକର୍ଷଣ କଲା । କାରଣତଃ ବୁଝି ନପାରିଲେ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ୟମାନେ କିଛି ଗୋଟାଏ ଉତ୍ତମ କଥା ଘଟୁଛି ତାହା ଜାଣିପାରିଲେ । ମୁଁ ପୂର୍ବ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଗମ୍ଭୀର, ପ୍ରଶାନ୍ତ, ନିରୁପଦ୍ରବ ହୋଇପଡ଼ିଲି । ପୂର୍ବରୁ ମୋର ଦୈନନ୍ଦିନ କାର୍ଯ୍ୟପ୍ରଣାଳୀରେ ମୋତେ ନିରନ୍ତର ବୌଦ୍ଧିବାକୁ ହେଉଥିଲା । ଯେତେ କାମକଲେ ମଧ୍ୟ କାମ ସରୁନଥିଲା । ଘଣ୍ଟା କଣ୍ଟା ପରି ଯନ୍ତବତ୍ କାମ କରିବାକୁ ହେଉଥିଲା । ଏହା ସ୍ବାଭାବିକ ଭାବେ ଉତ୍ତେଜନା ସୃଷ୍ଟି କରୁଥିଲା ଓ ସେ ଉତ୍ତେଜନାର ପ୍ରତିଫଳନ ମୋ ମୁହଁ ତଥା ବ୍ୟବହାର, କଥାବାର୍ତ୍ତାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେପରି ହେଲାନାହିଁ । ସେହି କାମ କରିଲି, ବରଂ ତା' ଠାରୁ ଢେର ଅଧିକ କାମ ସେହି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସମୟରେ କରିପାରିଲି । ନିଅର, ଶୃଙ୍ଖଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲି । ମନେହେଲା ମୁଁ ନିଜକୁ ଚାରିପଟୁ ଗୋଟାଇ ନେଉଛି । ମୁଁ ବିକ୍ଷିପ୍ତ ନୁହେଁ । ଜଡ଼ସ୍ତତ ନୁହେଁ । ମୋତେ କାମର ବୋଝ ଆଉ ଭାରି ଲାଗିଲାନାହିଁ । ମନ ଭିତରେ ଏକ ଉଲ୍ଲାସବାବ ସର୍ବଦା ବସାବାନ୍ଧି ରହିଲା । ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରିବାକୁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଲି । କାମ କରିବା ଭିତରେ ଆଗରୁ ଯେପରି ଉଡେଜିତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲି, କାମଟି ଯେପରି ମୋତେ ଆଛନ୍ଦୁ କରି ପକାଉଥିଲା, ଆଉ ସେପରି ହେଲା ନାହିଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିରାସକ୍ତ ରହି ଅଧିକ ଦକ୍ଷତାର ସହ ମୁଁ ଅଧିକ କାମ କରିପାରିଲି । ମୋର ଏହି ନିପୁଣତା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍ଵାରା ବାରି ହୋଇପଡ଼ିଲା । ନିଜକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ନିଜ ଭିତରକୁ ଅନାଇବା ପାଇଁ ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଲି । ଏଥିରୁ ଯେପରି କେହି ଧାରଣା ନକରନ୍ତୁ ଯେ କାମ ପ୍ରତି ଅଜ୍ଞିକାର ବନ୍ଧନରେ କିଛି କମିଆସିଲା, ବା ମୁଁ ନିର୍ବିକାର ହୋଇଗଲି ଓ କାମଟି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବିହୀନ ଭାବେ କରିଲି । ବରଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋ ମଧ୍ୟରେ ଯେଉଁ ପ୍ରଶାନ୍ତ ଲହରୀ ଅହରହ ଖେଳିଲା, ମୋତେ ଯେଉଁ ସ୍ଥିର ଆନନ୍ଦ ମିଳିଲା, ସେଥିରେ ମୋର ଆଶା ଆକାଂକ୍ଷା ତଥା ଉଚ୍ଚର ସୋପାନ ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ପ୍ରେରଣା ମଧ୍ୟ ଆସିଲା । ଅଧିକ ଉଚ୍ଚକୁ ଯିବାର ଆଗ୍ରହ ଆସିଲା । ମାତ୍ର ପୂର୍ବରୁ ଯେପରି ପ୍ରତିଯୋଗୀତା ପାଇଁ ଆଗ୍ରହ ତଥା ଉତ୍ତେଜନା ରହୁଥିଲା, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାହା ରହିଲା ନାହିଁ । ମୋର ଦୃଷ୍ଟି ମୋର ଲକ୍ଷ୍ୟ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୂର ଦିଗବଳୟରେ । ମୋର ମନେହେଲା, ମୋର ଏବୁ

ପ୍ରାପ୍ତିହେବ । ମୋ କାମଟି ମୁଁ ଠିକ୍ କରୁଛି । ମୋତେ ମୋ ଫଳ ନିଶ୍ଚୟ ମିଳିବ । ଆଜି ନହେଲେ କାଲି ମିଳିବ । ମୁଁ ଯେଉଁ ସନ୍ତୋଷ ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡ଼ି ରହିଛି ତାହାର ତୁଳନା କୌଣସି ଭୌତିକ ପ୍ରାପ୍ତି ସହ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା କେବଳ ମୋର ଉପଲକ୍ଷ୍ୟର କଥା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଆଉ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଡରିଲି ନାହିଁ । କଣ ପାଇଁ ଡରିବି । ମୁଁ ଜାଣିଗଲି ମୃତ୍ୟୁ ତ ଆଉ ଶେଷ କଥା ନୁହେଁ । ଆଉ ଗୋଟାଏ ଅଧିକ ସମ୍ଭାବନାମୟ ଜୀବନର ଆରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ଏ ଜୀବନର ଭୁଲ ଭଟକା ସୁଧାରିବା ପାଇଁ ଗୋଟାଏ ସୁଯୋଗ । ଆଗରୁ ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରିବାପାଇଁ ଇଚ୍ଛୁଥିଲି । ମୋ ଯୋଜନା ଅନୁସାରେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଖଟାଇ ସେମାନଙ୍କ ଠାରୁ କାମ ହାସଲ କରୁଥିଲି । ମୋ ମନ ମୁତାବକ କାମ ନହେଲେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲି । ଅଶାନ୍ତ ହେଉଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେ ସବୁ ହେଲା ନାହିଁ । ମୋ ନିଜ କାମରେ ମୁଁ ତନ୍ମୟ ରହିଲି । ମୋ କାମଟି ସୁରୁରୁ ରୂପେ କରିବା ପରେ ଦେଖିଲି, ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ସେମାନଙ୍କ କାମ ଯଥାସାଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । କିଛିଟା ଭୁଲଭାଲ ହୁଏତ କରୁଛନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏ ତୁଟି ମୋତେ ଆଗପରି ଆଉ ଉତ୍ସାହିତ, ବିରକ୍ତ କଲାନାହିଁ । ମନେହେଲା, ଏ ଦୋଷତୁଟା ଅତି ନଗଣ୍ୟ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ବୈଜ୍ଞାନିକ ମାନସିକତା ବିଭିନ୍ନ ସମ୍ଭାବନାକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଜାଗିଲା । କାଥାରିନ୍ ମୋର ପୁଅ, ମୋର ବାପାଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଯାହା କହିଲା, ତାହା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଅସାଧାରଣ । ପ୍ରଚଳିତ ଶିକ୍ଷା, ବିଜ୍ଞାନ ଏ ବ୍ୟାପାରରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅନ୍ଧକାରରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମାନସୋତ୍ତର ତଥା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଗତ ବିଷୟରେ ମୋର ଆଉ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ରହିଲା ନାହିଁ । ଆମେ ଜାଣି ନାହୁଁ ଏହା ସତ୍ୟ । ମାତ୍ର ଆମେ ଯାହା ଜାଣି ନାହୁଁ ତା ନାହିଁ, ଏହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଏହା ଏକ ସାଂଘାତିକ ଭ୍ରମ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ । ଏହି ମାନସୋତ୍ତର, ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରାଜ୍ୟର ବ୍ୟାପ୍ତି କଣ ? ତାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ? ସୋପାନ ପରେ ସୋପାନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଆମ୍ଭା କେଉଁଠି ପହଞ୍ଚିବ ? ଆମ୍ଭାର ଏ ମହାକାଳ ଅତିକ୍ରମଣର ପ୍ରୟାସ କାହା ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ, କେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ? ମୋର ବୈଜ୍ଞାନିକ ମନ ଏ ସବୁର ଉତ୍ତର ପାଇବାକୁ ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥିଲା ।

(୫)

କାଥାରିନର ପରବର୍ତ୍ତ ବୈଠକୀ ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଏକପାଖିଆ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେଲି । ଏଥିପାଇଁ କାଥାରିନ୍ ସହ ପରାମର୍ଶ କରିନାହିଁ । କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରିନାହିଁ । ମୋ ପତ୍ନୀ ଏ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ସମୟରେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିବା ମୁଁ ଇଚ୍ଛୁଲି । ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ହୁଏତ ମୋ ନିଜ ମନ ଭିତରେ ଥିବା ଦୋଷାନ୍ତମାନତାରୁ ଆସିଥିବ । ମୁଁ ଏପରି ଅସାଧାରଣ ଘଟଣାର ଆଉ ଜଣେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷଦର୍ଶୀ, ଆଉଜଣେ ବନ୍ଧୁପୂର୍ଣ୍ଣ ସାକ୍ଷୀ ଖୋଜୁଥିଲି । ହୁଏତ ଏହାଦ୍ୱାରା ମୋର ମାନସିକ ପ୍ରକ୍ରିୟା ଠିକ୍ ବାଟରେ ଗଲିଛି, ମୁଁ ଏ ଅଭାବନାୟ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭାରସାମ୍ୟ ନ ହୋଇ ଉଚିତ୍ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେଇପାରୁଛି, ଏଥିପାଇଁ ମୁଁ ଜଣେ ସାଥୀର ସମର୍ଥନ, ସ୍ୱୀକୃତି ଚାହୁଁଥିଲି । ମୋର ନିଜର ବିଶ୍ୱାସକୁ ଦୃଢ଼ତର କରିବା ପାଇଁ ହୁଏତ ଏପରି ଏକ ସମର୍ଥନର ଆବଶ୍ୟକତା ଥିଲା । ଦ୍ୱିତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତିର ସମର୍ଥନ ମତାମତ ଯେହେତୁ ମୋପାଇଁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଥିଲା, ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ସେ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି ଜଣେ ହୋଇଥିବା ଦରକାର, ଯାହାର ବିଚାର ଉପରେ ମୋର ଆସ୍ଥାଥିବା ଦରକାର, ମୋର ବିଶ୍ୱାସଥିବା ଦରକାର । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ କାରୋଲା ଉପରେ ମୁଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭର କରିପାରିବି । ମାନସିକ ରୋଗୀ ସେବା କ୍ଷେତ୍ରରେ ତାର ତାଲିମ୍ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସବୁଠାରୁ ବଡ଼କଥା ହେଉଛି, ମୁଁ ଇଚ୍ଛୁଥିଲି ଯେ କାଥାରିନ୍ ଯେଉଁ ଅବିଶ୍ୱାସ୍ୟ ବର୍ଣ୍ଣନା କରୁଛି, ମୁଁ ସେ ସବୁ ଠିକ୍ ଶୁଣୁଛି, ଏହା ମୋର ଭ୍ରମ ନୁହେଁ ତାହା କାରୋଲା ଶୁଣୁ ଓ ଏବଂ ମୋତେ ସ୍ୱୀକୃତି ଦେଉ । ଏ ସମର୍ଥନ ସେତେବେଳର ମାନସିକ ଅବସ୍ଥାରେ ମୋର ଅତି ବେଶୀ ଦରକାର ହେଉଥିଲା । କାଥାରିନ୍ ଅତିଶୀଘ୍ର ମନୋହୀନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିଗଲା । ତାର ପୂର୍ବ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଏଣୁ ତେଣୁ ଗପିଲା । ମୁଁ ମାଷର ମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଅଧିକ ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁଥିଲି । ତାକୁ ସେଇଦିଗରେ ମୁଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲି । ସେ ଅତି ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସି ବୁଲୁଛି । ସଠିକ୍ କିଛି ଜାଣିପାରୁନାହିଁ । ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ଦେଖାଯାଉଛି । ମୋତେ କିଛିଟା ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ଉଚ୍ଚତାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ମୋର ସମୟ ଆସିନାହିଁ ।”

“ତୁମର ସମୟ କେତେବେଳେ ଆସିବ ? ତୁମେ ତାହା ଜାଣିବ କିପରି ?”
 “ମାଷ୍ଟର ମୋତେ ଡାକିବେ । ମୁଁ ଚେତନାର ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତର ବିଭିନ୍ନ ଉଚ୍ଚତା ଦେଇ ଗତି
 କରିଛି । ପ୍ରତିଟି ଜୀବନ ଶେଷରେ ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସୋପାନ ଚଢ଼ି ଆଜି
 ଏହି ଉଚ୍ଚତାରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛି । ପ୍ରତିଟି ଜୀବନ ସହିତ ଗୋଟିଏ ସ୍ତର ମୁଁ ଅତିକ୍ରମ
 କରିବାକୁ ସକ୍ଷମ ହୋଇଛି । ଆମର ମାନସିକ ରାଜ୍ୟରେ କି ପ୍ରକାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି,
 ବଞ୍ଚୁଥିବା ଜୀବନ ଆମକୁ କି ପ୍ରକାର ଉପଲବ୍ଧୀ ଦେଇଛି ତାରି ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ
 ଆମେ ଚେତନାର କେଉଁ ଉଚ୍ଚତା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ।”

“ଆମେ ଚେତନାର ସ୍ତରରେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚକୁ ଯିବାପାଇଁ ଆମକୁ କେଉଁ ପ୍ରକାର
 ଶିକ୍ଷା ଜୀବନରୁ ନେବାକୁ ହେବ ? କେଉଁପ୍ରକାର ଉପଲବ୍ଧୀ ଆମକୁ ଏ ଆରୋହଣରେ
 ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ?”

“ଆମେ ଆମ ଜୀବନର ଶିକ୍ଷା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବାଣ୍ଟିବା ଦରକାର । ଆମେ ଅନନ୍ତ
 ଶକ୍ତିର ଆଧାର । ଆମ ଭିତରେ ଅସଂଗ୍ରହ ସମ୍ଭାବନାର ବାଜ ଲୁଚି ରହିଛି । ମାତ୍ର ଏକଥା
 ବହୁତ କମ୍ ଲୋକ ଜାଣନ୍ତି । ବହୁତ କମ୍ ଲୋକଙ୍କର ଏ ଉପଲବ୍ଧୀ ଆସିଛି । ଆମେ
 ଆମର ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନ ଆରୋହଣ କରି
 ଚେତନାର ଉନ୍ନତତର ସ୍ତର ପ୍ରାପ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ଏହା ପ୍ରଥମ ଓ ପ୍ରଧାନ ଆବଶ୍ୟକତା ।
 ଏହାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ଜୀବନର ପରୀକ୍ଷା ବୋଲି ମଧ୍ୟ ଗ୍ରହଣ କରାଯାଇପାରେ । କେହି ଆମକୁ
 ହାତଧରି ଜୀବନସାରା ବାଟ କଢ଼ାଇ ନେବନାହିଁ । ଆମେ ଆମ ନିଜକୁ ସଜାଡ଼ିବାକୁ
 ହେବ । ଆମର ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆମେ ଠିକ୍ ଭାବେ ବୁଝିପାରିବାକୁ ଉଦ୍ୟମ କଲେ
 ଜାଣିପାରିବା ଆମେ ଭୁଲ୍ କଣ କରୁଛୁ । କେଉଁଠି ଆମର କରିବାର କଥା । କେଉଁଠି
 ନକରିବାର କଥା । ଆମେ ଆମ ନିଜର ସାଂସାରିକ ଜୀବନ କାଳ ମଧ୍ୟରେ, ନିଜକୁ ଏ
 ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମ ଭିତରେ ସେ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଆମେ
 କେତେ ଦୂର ସେ ଶକ୍ତିର ଚିହ୍ନଟ କରି କାମରେ ଲଗାଇପାରିବା ତାହା ଅଲଗା କଥା ।
 ଭୁଲ୍ ଆମେ କରୁଛେ । ଭୁଲ୍ ସୁଧାରିବାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆମେ ନିଜ ପାଖରେ ରଖୁଛେ ।
 ନିଜକୁ ଦୃଢ଼ କରି ଠିକ୍ ମାର୍ଗରେ ଗୁଲିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କେବଳ ଆମର । ଆମେ ଆମର
 ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୁତାବକ କାମକଲେ, ଏ ସଂସାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତହେବାପାଇଁ ବେଶୀ
 ଡେରି ଲାଗିବନାହିଁ । ଆମେ ମନେ ରଖିବା ଉଚିତ୍, ଆମ ଭୁଲ୍ କେବଳ ଆମେ ନିଜେ
 ସଜାଡ଼ିପାରିବା ।

ପ୍ରତିଦିନ ଆମେ କରୁଥିବା କର୍ମରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ଭଟକା, ଛୋଟ ହେଉ ବଡ଼
 ରହୁଛି । ଏହା ଆମ ଜ୍ଞାତ ସାରରେ ହେଉ ବା ଅଜ୍ଞାତସାରରେ ହେଉ, ଏହା ଅଳିଆ

ଗଦାପରି ଦିନପରେ ଦିନ ଜମି ରହି ଆମ ଜୀବନକୁ ବିଷାକ୍ତ କରୁଛି । ଆମେ ଯଦି ଆଜି ସେସବୁ ପରିଷ୍କାର ନକରୁ, ସେ ଗଦାକୁମ୍ଭେ ବଢ଼ିବହିଁ ବଢ଼ିବ । ଏକଥା କେହି ମନେ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଅଳିଆ ଆମ ପାଇଁ ଆଉ କେହି ସଫା କରିଦେବ । ତାହା ମଧ୍ୟ କସ୍ତିନକାଳେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆମେ ଜମାଇଥିବା ଅଳିଆ ଆବର୍ଜନା ଆମେ ସଫା କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଏ ଜନ୍ମରେ ଆମେ ଯଦି ତାହା କରି ନପାରିବା, ସେ ରୁଣ ଆମପାଇଁ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଆରମ୍ଭରୁ ବୋଝ ହୋଇ ରହିବ । ଛାଡ଼ି ଦେଇ ପଳାଇଯିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଆବର୍ଜନା ସଫା କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଏ ଜନ୍ମରେ ହେଉ ବା ଆଗାମୀ ଜନ୍ମରେ ହେଉ । ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଯେତେବେଳେ ଆମର ଉପଲବ୍ଧି ଆସିବ ଓ ଆମେ ନିଜକୁ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତାରୁ ମୁକ୍ତ କରିପାରିବା, ସେତେବେଳେ ଯାଇ ଆବର୍ଜନା ସଫା ହେଲାବୋଲି ଜାଣିବା । ଆଉ ସେ ବୋଝ ଆମ ସହିତ ନୂତନ ଜୀବନକୁ ଯାଇ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରିବ ନାହିଁ ।

ଆମେ ସାଧାରଣତଃ ସ୍ୱାଭାବିକ ରୀତିରେ ଆମ ନିଜ ସ୍ତରର ମଣିଷ ଆଡ଼କୁ ଟାଣିହୋଇଯାଉ । ମାତ୍ର ଏହା ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଆମର ମାନସିକ କମ୍ପନ ସହିତ ତାଳ ଦେଇପାରୁନଥିବା ଦୁର୍ବଳ ମଣିଷଟି ପାଇଁ ଆମକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଏ ମନୋବୃତ୍ତି, ଏ ମୁଲ୍ୟବୋଧ, ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନ ଆରୋହଣରେ ଆମକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ।

ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଜ୍ଞାନ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ଓ ବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି । ଆମେ ତାହା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁ ମଧ୍ୟ । ମାତ୍ର ଏହି ଇନ୍ଦ୍ରିୟ ନିର୍ଦ୍ଦେଶିତ ଜ୍ଞାନ ବାହାରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଉଷ୍ମ ରହିଛି । ଅନ୍ତଃଦୃଷ୍ଟି ବା ଅନ୍ତଃଜ୍ଞାନ । ଆମେ ବହୁତ ସମୟରେ ଆମର ଅନ୍ତରାତ୍ମାର ସିନାଲକୁ ବୁଝିପାରୁନା । ତେଣୁ ଠିକ୍ ଭୁଲ୍ ନିର୍ଣ୍ଣୟରେ ବାଟବଣା ହେଉ । ବହୁତ ସମୟରେ ହୃଦୟର ନିର୍ଭୂତ ପ୍ରଦେଶରୁ ଆସୁଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଆମକୁ ସୁହାଉନଥିଲେ ଆମେ ବିଭିନ୍ନ ଯୁକ୍ତି ଦେଇ ସେ ସବୁକୁ ଆଡ଼େଇ ଯାଉ । ସେହିଠାରେ ହିଁ ଆମର ଭୁଲ୍ । ଅନ୍ତଃଜ୍ଞାନ କେବେବି ଭୁଲ୍ କଥା ବତାଏ ନାହିଁ । ଭୁଲ୍ ରାସ୍ତା ଦେଖାଏ ନାହିଁ । ସେହି ନିର୍ଦ୍ଦେଶକୁ ଅନୁସରଣ କରିବାରେ ହିଁ ଆମର ମଙ୍ଗଳ ।

ଆମେ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ ଅତିକ୍ରମ କରି ଏ ସଂସାରରେ ଏକ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଯେତେବେଳେ ନେଉ, ଗୋଟିଏ ସମତଳ, ଗୋଟିଏ ସୋପାନର ଆତ୍ମା ଗୁଡ଼ିକ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଜନ୍ମ ସମୟରେ ସମାନ କ୍ଷମତା, ଶକ୍ତି ସହ ଜନ୍ମ ମିଳେ ନାହିଁ । ଦେଶ, କାଳ, ପାତ୍ର ନେଇ କ୍ଷମତା ଓ ଶକ୍ତିରେ କମ୍ ବେଶୀ ଆସିଥାଏ । ପ୍ରକୃତରେ ଏ କ୍ଷମତା ବା ଶକ୍ତି ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରୁ ସୃଷ୍ଟି । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କର୍ମର ଫଳ । ଏହା ନିର୍ବାଚିତ ସତ୍ୟ ଯେ ମନୁଷ୍ୟ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ଅସମତାର ଆରମ୍ଭ । ଆରମ୍ଭ ଯେଉଁଠାରୁ ହେଉ ଆଗ ହେଉ ପଛହେଉ, ଶେଷରେ ଗୋଟିଏ

ଯାଗାରେ ହିଁ ଆମକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ହେବ । ସେଠାରେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ମିଶିବା । ସେତକ ଦୂରତ୍ୱ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହୁଏତ କାହାକୁ ୧୦୦ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡ଼ିତ ତ କାହାକୁ ୧୦୦୦ ଜନ୍ମ । ଏହାହିଁ ସତ୍ୟ ।”

ମୋର କାଥାରିନର ସମ୍ପର୍କ ଭିତରେ ମୁଁ କେବେ ବି, କାଥାରିନ୍ ଏସବୁ ବିଷୟରେ ଜ୍ଞାନ, ବିଦ୍ୟା ହାସଲ କରିଥିବା ଜାଣିପାରିନାହିଁ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ରାଜ୍ୟ ତଥା ଦର୍ଶନ ବ୍ୟାପାରରେ ତାର ପ୍ରବେଶ କିଛି ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଜୀବନ ମୃତ୍ୟୁକୁ ନେଇ ଏ ଯେଉଁ ଦାର୍ଶନିକ ତତ୍ତ୍ୱ, ତାର ବ୍ୟାଖ୍ୟା ଗୋଟିଏ ଲାବରୋଟାରୀ ସହାୟକ ଶିକ୍ଷା ପରିସର ଭିତରେ ତ କଦାପି ଆସେନାହିଁ । ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ମୁଁ ଠିକ୍ କୁଝିପାରିଲି ଯେ ଏସବୁ ଯାହା ସେ କହୁଛି, ଏସବୁ ତାର କଥାନୁହେଁ । ସେ କେବଳ ମାଧ୍ୟମ । ତା ମାଧ୍ୟମରେ ଏସବୁ ଆଉଜଣେ କହୁଛି । ସେ ଯେଉଁ ଶବ୍ଦର ପ୍ରୟୋଗ କରୁଥିଲା, ଯେଉଁପରି ନିଶ୍ଚିତତାର ସହ ସେ ଏପରି ଏକ ଜଟୀଳ ତତ୍ତ୍ୱର ବ୍ୟାଖ୍ୟା କଲା, ଭାବ ପ୍ରକାଶ କଲା, ସେ ପ୍ରକାର ବୁଦ୍ଧି, ଜ୍ଞାନ ତଥା ପଚୁତା କାଥାରିନ୍‌ର କେବେବି ନଥିଲା ।

“ଯେଉଁମାନେ କୋମାରେ ରହିଥାଆନ୍ତି, ନା ସେମାନେ ମୃତ ନା ସେମାନେ ଜୀବିତ । ସେମାନେ ମଝି ରାସ୍ତାରେ ଅଟକି ରହିଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ନିଷ୍ଠୁରି ନେଇପାରୁନାଆନ୍ତି । ଏ ଜୀବନରେ ରହିବେ ନା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମନେବେ । ଯଦି ସେମାନେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରନ୍ତି ଯେ ପୁରୁଣା ଜୀବନକୁ ଫେରି ଗଲେ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶିଖିବାର କିଛି ନାହିଁ, ତେବେ ସେମାନେ ପୁରୁଣା ଜୀବନର ଦ୍ୱାରବନ୍ଧ ଅତିକ୍ରମ କରି ଶୂନ୍ୟକୁ ଭାସିଆସିବେ ଓ ଅନ୍ୟ ଜନ୍ମପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବେ । ଯଦି ସେମାନେ ମନେ କରନ୍ତି ଯେ ସେମାନଙ୍କର ଅପୂର୍ଣ୍ଣ ଶିକ୍ଷା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ପୁରୁଣା ଶରୀର, ପୁରୁଣା ଜୀବନ ମାଧ୍ୟମରେ ସୁଯୋଗ ରହିଛି, ତେବେ ସେମାନେ ମୃତ ପ୍ରାୟ ଶରୀରକୁ ଫେରିଯିବେ । ଶରୀର ପୁଣି ଜୀବନ ପାଇବ । ମାତ୍ର ଏ ନିଷ୍ଠୁରି, ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏକାନ୍ତ ଭାବେ ସେମାନଙ୍କର । ଏଥିପାଇଁ କେହି ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବ ନାହିଁ ବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବନାହିଁ । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ନିଷ୍ଠୁରି ନେଇ ନାହାନ୍ତି, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କୋମାରେ ରହିବେ । ଦେଖିବାକୁ ଗଲେ ସେମାନଙ୍କର ଚେତନା, ସେମାନଙ୍କର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସରାପାଇଁ ଏହା ଏକପ୍ରକାର ବିଶ୍ରାମ । ଏ ବିଶ୍ରାମ ହିଁ ତାଙ୍କୁ ନିଷ୍ଠୁରି ନେବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରେ ।”

କାଥାରିନ୍ ଏ ଯେଉଁ କଥା କହିଲା ସେ ସବୁ ମୋତେ ଏକ ନୂତନ ଜ୍ଞାନର ସୂଚନା ଦେଲା । ଗୋଟାଏ ନୂତନ ଦିଗ ଆଲୋକିତ କଲା । ତାର କହିବାର ଅର୍ଥ, ଜଣେ କୋମାରେ ରହିଛି କାରଣ ସେ କେଉଁ ବାଟଟି ବାଛିବ ତାହା ସ୍ଥିର କରିପାରୁ

ନାହିଁ । ଯଦି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଓ ଜୀବନ ମାଧ୍ୟମରେ ଆଉ କିଛି ଶିକ୍ଷାପାଇବାର ସୁଯୋଗ ଥାଏ ତେବେ ସେ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଫେରିବ । କୋମାରେ ପଡ଼ିଥିବା ଶରୀରଟି ପୁଣି ଜୀବନ ପାଇବ । ଯଦି ଶିକ୍ଷା ପାଇଁ ଆଉ ସୁଯୋଗ ସମ୍ଭବ ନହୁଏ, ଆତ୍ମା ଆଉ ନଫେରିବାର ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିବ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ସ୍ତରକୁ ଉଲ୍ଲିଯାଇ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜନ୍ମର ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବ । ପୁରୁଣା ଶରୀରଟି ସେଇ କୋମାରୁ ଆଉ ଉଠିବ ନାହିଁ ।

ଆଗରୁ ଏପ୍ରକାର କୋମାରେ ଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପୁଣି ଜୀବନ ପାଇ ଭଲ ହୋଇଉଠନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଭବ ସେମାନେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ମୁଁ ସେସବୁ ପଢ଼ିଛି । ସେ ସମସ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟ ପ୍ରାୟ ଏକାପ୍ରକାର । ସେମାନେ ଶରୀରକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ତ୍ୟାଗ କରିନଥାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଶରୀର ଭିତରେ ନଥାନ୍ତି । ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ମାତ୍ର ଶରୀର ପରିତ୍ୟକ୍ତ ହୋଇନଥାଏ । ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ଅତି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକିତ ଚେତନାର ଉପସ୍ଥିତି ସେମାନେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ସେହି ଅନୁସାରେ ଆସେ ଉପଲବ୍ଧି । କାମ ସରିନାହିଁ । ପୁଣି ଫେରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେମାନେ ମୃତପ୍ରାୟ ପଡ଼ିଥିବା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତି । ପୁଣି ଜୀବନଧାରା କିଛି ଦିନ କିଛି ବର୍ଷ ଗଢ଼ିରଖେ ।

ମୋର ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ମୁଁ ଏପରି କେତେକ ମାନସିକ ରୋଗୀଙ୍କ ସାମନା କରିଛି । ଯେଉଁମାନେ ପ୍ରାୟ ମରୁମରୁ ବଞ୍ଚି ଯାଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟତାବରେ କହିଲେ, ମଶାଣି ପଦାରୁ ଫେରି ଆସିଛନ୍ତି । ଜୀବନ୍ତ ଘଟଣାରଟି ବିଶେଷ ପ୍ରଣିଧାନ ଯୋଗ୍ୟ । ଜୀବନ୍ତ ଜଣେ ସଫଳ ଦକ୍ଷିଣ ଆମେରିକାରେ ବାସ କରିଥିବା ବ୍ୟବସାୟୀ । କାଥାରିନ୍‌ର ଚିକିତ୍ସା ସରିବାର ପ୍ରାୟ ଦୁଇବର୍ଷପରେ ମୋର ଜୀବନ ସହିତ ପରିଚୟ । ୧୯୭୫ ମସିହାରେ କୌଣସି କାମରେ ହଳାସ୍ତ ଯାଇଥିବାବେଳେ, ଗୋଟିଏ ସାଂଘାତିକ ମଟର ସାଜକେଲ୍ ଦୁର୍ଘଟଣାରେ ଅଚେତ ହୋଇ ତଳେ ପଡ଼ିଗଲା । ତାର ବୟସ ସେତେବେଳକୁ ପ୍ରାୟ ୩୦ ବା ସାମାନ୍ୟ ବେଶୀ । ପରେ ସେ ବର୍ଷନା କରି ପାରିଲା ଯେ ସେ ତାର ଅଚେତ୍ ଶରୀରର ଆଖ ପାଖରେ ଭାସୁଥାଏ । ରାସ୍ତାରେ ଶରୀରଟି ଜୀବନ ନଥିବାପରି ପଡ଼ିଥାଏ । ଲୋକଗହଳି ବହୁଥାଏ । ସେ ଏ ସମସ୍ତ ସେଇ ଭାସମାନ ଅବସ୍ଥାରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରି ପାରୁଥାଏ । ଆତ୍ମଲୀନୁ ଆସିଲା । ଡାକ୍ତର ଆସି ପରୀକ୍ଷା କଲେ । ଏ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ଚିକିତ୍ସା ଘଟଣା ସେ ଶୂନ୍ୟରେ ଭାସି ରହି ଦେଖୁପାରୁଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ଦୂରରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣାଭ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକ ଦେଖାଗଲା । ସେ ଆଲୋକ ନିକଟକୁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇଯିବା ବେଳକୁ ଦେଖିଲା ଜଣେ ସନ୍ୟାସୀ ଧୂସର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି, ତା ପାଖରେ ଉପସ୍ଥିତ । ଜୀବନ୍ତ ପୁରୁଣା ଶରୀରକୁ ଫେରିଯିବାକୁ କହିଲେ । ତାର ସମୟ ନୂତନ

ଜନ୍ମପାଇଁ ଆସିନାହିଁ ବୋଲି ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ କହିଲେ । ଆଉ ମଧ୍ୟ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଜାକବ୍ ଜୀବନରେ ଘଟିବାକୁ ଥିବା କିଛି ବିଶେଷ ଘଟଣାମାନ ସମ୍ପର୍କରେ ସୂଚନା ଦେଲେ । କହିବା ଅନାବଶ୍ୟକ ସୂଚନା ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଘଟଣା ଘଟିଗଲିଛି । ସେ ଶରୀରକୁ ଫେରି ଆସିଲା, ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତି ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇ ଉପରେ ନିଜକୁ ଆବିଷ୍କାର କଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଉଁ ସେ ଆପଣାର କ୍ଷତ ଓ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କରିପାରିଲା ।

ଜାକବ୍ ହେଉଛି ଇହୁଦୀ ସମ୍ପ୍ରଦାୟର । ଏ ଘଟଣା ବା ଦୁର୍ଘଟଣା ପରେ ତାର ଜୀବନଯାତ୍ରାରେ ଅସମ୍ଭବ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା । ସେ ଆଗରୁ ଧର୍ମ, ଭଗବାନ, ପ୍ରାର୍ଥନା ଇତ୍ୟାଦି ନେଇ ମୁଣ୍ଡ ଖେଳାଉନଥିଲା । ସେଗୁଡ଼ିକ ସମୟର ଅପଚୟ ବୋଲି ମନେକରି ଆପଣା ବେପାରରେ ବୁଡ଼ି ରହୁଥିଲା । ମାତ୍ର ଏହି ଦୁର୍ଘଟଣା ପରେ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖରୁ ଫେରିବା ପରେ ସେ ହୋଇଗଲା ଗୋଟିଏ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ । ପ୍ରାର୍ଥନା ନିୟମିତ କରିବା, ଧର୍ମ ଆଲୋଚନା ଶୁଣିବା, ସେଥିରେ ଭାଗନେବା ତାର ଏକପ୍ରକାର ଜୀବନର ଅଙ୍ଗ ହୋଇଗଲା । ୧୯୮୦ ମସିହାରେ ସେ ଇସ୍ରାଏଲ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଏହି ଭ୍ରମଣ ତାର ପରିବର୍ତ୍ତିତ ଜୀବନ ଧାରାର ଏକ ପ୍ରତିଫଳନ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରେ । ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା, ଧର୍ମଆଲୋଚନାରେ ଭାଗନେବା, ପ୍ରଭୁଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ କରିବା ଥିଲା ତାର ଏ ଭ୍ରମଣର ମୁଖ୍ୟ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ । ଇସ୍ରାଏଲ ଭ୍ରମଣ ସମୟର ବେତ୍ରନରେ ଥିବା ପୂର୍ବଜମାନଙ୍କର ପବିତ୍ର ଗୁମ୍ଫାକୁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଏଇଟି ଉଭୟ ଇହୁଦୀ ଓ ମୁସଲମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଅତି ପବିତ୍ର ସ୍ଥାନ । ସେଠାରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସମୟରେ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ମସଜିଦ୍ରେ ମୁସଲମାନମାନେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରୁଥିବାର ଦେଖିଲା । ଦୁର୍ଘଟଣା ପରଠାରୁ ତା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବରେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବିଭାବ ବାରି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲା । ସେ ପୂର୍ବଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଉଦାର, ଅଧିକ ସହନଶୀଳ ହୋଇଯାଇଥିଲା । ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ସ୍ନେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ସେ ଦେଖୁଥିଲା । ତାର ଇଚ୍ଛାହେଲା ମସଜିଦ୍ ଭିତରକୁ ଯାଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଓ ସେ ତାହାହିଁ କଲା । ସେ ଯେତେବେଳେ ଅନ୍ୟ ମୁସଲମାନ ମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା ସାରି ଗୁମ୍ଫା ବାହାରକୁ ଆସିଲା, ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ମୁସଲମାନ ଭଦ୍ରଲୋକ ତା ପାଖକୁ ଆସି ଅତି ସ୍ନେହରେ ତା କାନ୍ଧ ଆପୁଡ଼ାଇ ଦେଇ କହିଲେ “ତୁମେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଅଲଗା । ସାଧାରଣତଃ ଇହୁଦୀମାନେ ଆମମାନଙ୍କ ସହ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ ।” ଜାକବ୍‌କୁ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ ଓ କହିଲେ “ତୁମକୁ ସେ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ ଦର୍ଶନ ଦେଇଛନ୍ତି । ସେ କହିଥିବା କଥା ଭୁଲିବ ନାହିଁ । ସେଥିରେ ତୁମର ମଙ୍ଗଳ ।”

ଆଚମ୍ବିତ କଥା, ଜାକବ୍‌ର ସେ ଦିନର ଚେତନାହୀନ ଅବସ୍ଥାର ଅନୁଭୂତି, ପ୍ରାୟ ୫ ବର୍ଷପରେ ଦୁର୍ଘଟଣା ସ୍ଥଳରୁ କେତେ ହଜାର ମାଇଲ ଦୂରରେ ଥିବା ଏହି ମୁସଲମାନ

ଭଦ୍ରଲୋକକୁ ଜଣାଥିଲା । ଆମର ଚିରାଚରିତ ଜ୍ଞାନ, ବିଜ୍ଞାନ ସାହାଯ୍ୟରେ ଏ ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ବିଚାର କରାଯାଇପାରିବ କି ?

* * * *

କାଥାରିନ୍‌ର ମନ୍ତବ୍ୟ ମୋତେ ଚିନ୍ତା ସାଗରରେ ବୁଡ଼ାଇଦେଲା । ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଦିଗହରା ନୌକାପରି ଅତଳ ସାଗରରେ ଭାସିଲି କେବଳ । କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଭୁକୁ ନଥିଲା । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ କାଥାରିନ୍‌ର କଥା ଉପରେ ଭରସାକରିଲେ ଯେଉଁ ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚୁଥିଲି, ସେପରି ଏକ ଉପସଂହାର ନେବାକୁ ମୋତେ ଭୟ ଲାଗୁଥିଲା । କାଥାରିନ୍ କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ସତ୍ୟ ଯେ ଆମେ ଜନ୍ମ କ୍ଷଣରୁ ଏକ ସ୍ତରର ନୋହୁଁ । ଅସମତା ହିଁ ସତ୍ୟ । ଜ୍ଞାନ, ବୁଦ୍ଧି, ବିବେକ ଦକ୍ଷତା, କମ୍‌ବେଶୀ ହୋଇ ଆମଭିତରେ ଜନ୍ମରୁ ହିଁ ରହିଛି । ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଲକ୍ଷ୍ୟ ଗୋଟିଏ । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଶେଷରେ ସେହି ଗୋଟିଏ ବିନ୍ଦୁରେ ମିଳିତ ହେବୁ । ହୁଏତ କିଏ ଆଗ ପହଞ୍ଚିବା କିଏ ହୁଏତ ପଛରେ ପହଞ୍ଚିବ । ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିବା ପାଇଁ ଆମ ପାଇଁ ଶହ ଶହ ଜନ୍ମର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କିଏ କେତୋଟି ଜନ୍ମ ନେଇ ସେ ବିନ୍ଦୁରେ ପହଞ୍ଚିବ, ତାହା ତାର କର୍ମ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ।

ଏ ଜନ୍ମର ଆବର୍ଜନା, ଏ ଜନ୍ମର କୁକର୍ମର ଫଳ ଆମେ ଯଦିଏ ଜନ୍ମରେ ଲିଭାଇ ନପାରୁଛୁ, ତାହା ଆମ ସାଙ୍ଗରେ ବୋଝ ହୋଇ ନୂତନ ଜନ୍ମକୁ ଯାଉଛି । ଆମେ ସେ ବୋଝକୁ କାନ୍ଧରେ ବୋହି ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ କରୁଛୁ । ସେହିପରି ଏ ଜନ୍ମର ଉପଯୁକ୍ତ କର୍ମର ଫଳ ଆମ ପାଇଁ ଉଚ୍ଚତର ଚେତନା ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ ଓ ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନ ଆରୋହଣର ରାସ୍ତା ପରିଷ୍କାର କରିଦେଉଛି । ଏ ଜନ୍ମର ଅର୍ଜିତ ଧର୍ମ, ସାମର୍ଥ୍ୟ, ବିବେକର ସନ୍ଦାନ ଆମର ମୃତ୍ୟୁ ସହିତ ଲୋପ ପାଉନାହିଁ । ଆମ ସହିତ ନୂତନ ଜୀବନକୁ ମଧ୍ୟ ଯାଉଛି ।

ଏହି ସିଦ୍ଧାନ୍ତ, ଏହି ନିଷ୍ପତ୍ତିକୁ ଆଜିର ସମାଜବିଜ୍ଞାନୀ, ରାଜନୀତି ବିଜ୍ଞାନୀ, ମନୋବିଜ୍ଞାନୀ ତଥା ଚିକିତ୍ସକ ମାନେ କିପରି ଗ୍ରହଣ କରିବେ ? ଏ ଚିନ୍ତା ମତେ ଦୋହଳାଇ ଦେଲା । ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଯଦି ସତ୍ୟ ତେବେ ଆଜିର ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ବହୁ ରାଜନୈତିକ ମତବାଦ, ସମାଜତତ୍ତ୍ୱ ତଥା ସାମାଜିକ ଅନୁଷ୍ଠାନ ତାସ ଘରପରି ଭୁସ୍ତୁଡ଼ି ପଡ଼ିବ ନାହିଁ କି ?

ଗତଥର ସମ୍ମୋହନ ସମୟରେ କାଥାରିନ୍ ରବର୍ଟ ବୋଲି ଜଣକ ବିଷୟରେ ମୋତେ କହିଥିଲା । କହିଥିଲା ଯେ ରବର୍ଟ ମୋର ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର କରୁଛି । ମୁଁ କିନ୍ତୁ

ରବର୍ଟର ପରିଚୟ ମୋଟେ ଜାଣିଥିବା ପରି ମନେପକାଇପାରିଲି ନାହିଁ । ତାକୁ ସେଇକଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ପଖରିଲି ।

“ନାଁ ସେ ମୋର ସ୍ତରରେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତେଣୁ ତା ବିଷୟରେ କିଛି ଆଉ କହିପାରିବି ନାହିଁ । କେବଳ ସେ ଝୁଲିଲେ ଆପଣଙ୍କ ସହ ଯୋଗାଯୋଗ କରିବ । ମାତ୍ର ତାର ଆପଣଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଦରକାର ।”

“ମାତ୍ର ମୁଁ ରବର୍ଟକୁ ମୋଟେ ଜାଣେ ନାହିଁ । ତାର ସମସ୍ୟା କଣ ଜାଣିନାହିଁ । ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି କିପରି ?”

“ସେକଥା ମୁଁ କହିପାରିବି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଆପଣ କେବଳ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବେ । ଏହାହିଁ ସନ୍ଦେଶ । ଆଉ ଅଧିକ କିଛି ମୋତେ ଜଣାନହିଁ ।”

କିଛି ସମୟ ତୁମ୍ଭ ରହିବା ପରେ କାଥାରିନ୍ ପାଟି ଖୋଲିଲା ।

“ମୁଁ ଯିବି, ଆଉ ଅଧିକ ସମୟ ଏଠାରେ ରହିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ଆଲୋକ ପାଖକୁ ମୋତେ ପ୍ରଥମେ ଯିବାକୁ ହେବ ।” ସାମାନ୍ୟ ବିରତି ପରେ, ଭୟାର୍, କମ୍ପିତ ସ୍ଵରରେ

“ମୁଁ ଡେରି କରିଦେଲି । ମୋ ପାଲି ଝଲିଗଲା । ଏକା ମୁଁ ନୁହେଁ । ଅନ୍ୟମାନେ ମଧ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି । ପୁଣିଥରେ ବାରି ଆସିବା ଯାଏଁ ମୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ମୋତେ ଏଠାରେ ଭଲ ଲାଗୁନି । ମୋ ବାରି ଆସିଗଲା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯିବି ।”

ତାପରେ ସେ ତୁମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ବୋଧହୁଏ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଜୀବନକୁ ସେ ଝଲିଗଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ ତାର ନୂତନ ଜୀବନ ବିଷୟରେ ପ୍ରଶ୍ନ ପ୍ରଚାରିଲି ।

“ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ ୫ ବର୍ଷ । ମୋର ନାମ କାଥାରିନ୍”

ଜାଣିଲି ସେ ତାର ବର୍ତ୍ତମାନର ଜୀବନରେ ପ୍ରବେଶ କରିଛି ।

“ମୋ ବାପା ବହୁତ ରାଗୀ । ବିଶେଷକରି ମୋ ଉପରେ ସବୁବେଳେ ରାଗୁଛନ୍ତି । ଗରଗର ହେଉଛନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି, ମୁଁ ତାଙ୍କ ଜୀବନକୁ ଆସିବା ଦ୍ଵାରା ତାଙ୍କ ଜୀବନଟା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଇଛି ।”

“ତୁମ ଭାଇଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ରାଗୁଛନ୍ତି ?”

“ହଁ ତା ଉପରେ ବରଂ ବେଶୀ ରାଗୁଛନ୍ତି । କାରଣ ବିବାହ ପୂର୍ବ ସମ୍ପର୍କରୁ ହିଁ ଭାଇର ଜନ୍ମର । ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ଅନୁତପ୍ତ । ଭାଇର ଜନ୍ମପାଇଁ ତାଙ୍କର ଏତେଶାନ୍ତ ଯୋଜନା ନଥିଲା ।”

ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଏପରି ଏକ ତଥ୍ୟ କାଥାରିନ୍କୁ ଚେତନ ଅବସ୍ଥାରେ ମୋଟେ ଜଣାନଥିଲା ।

“ମୋ ଉପରେ ସବୁବେଳେ ରାଗୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ଭଲରେ ଖାଇବା ପିଇବା ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ମୋର ବୋଧେ କିଛି ତୃଟୀ ପୂର୍ବଜନ୍ମରୁ ରହିଛି । ସେଥିପାଇଁ ବୋଧେ ମୋତେ ଏସବୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହେଉଛି ।”

“ତୁମ ବାପାଙ୍କର ଏସବୁ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ହେତୁ ମନେ ହେଉଛି, ତାଙ୍କର ବହୁତ କଥା ଶିଖିବାର ଅଛି ।”

“ହଁ ତାଙ୍କର ବହୁତ କଥା ଶିଖିବାକୁ ଅଛି ଓ ସେ ଶିଖୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ।”

“କଣ ତାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ?”

“ନା, ମୁଁ କହିପାରିବି ନାହିଁ । ଏ ବ୍ୟାପାରଟି ମୋର ଅଜ୍ଞାତ । ମୋ ନିଜ ପାଇଁ ଯାହା ନିତାନ୍ତ ଆବଶ୍ୟକ ତାହା କେବଳ ମୋ ପାଖରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ । ସେତିକି କେବଳ ମୋ ଉପଲବ୍ଧୀକୁ ଆସିବ । ଅନ୍ୟ କାହାର ଶିକ୍ଷା, ଜ୍ଞାନର ଅଭାବ ମୋତେ ଉପଲବ୍ଧ ହେବନାହିଁ । ଜଣେ ସେହିପରି ଶିକ୍ଷାପାଏ ଯଦ୍ୱାରା ସେ ସ୍ୱୟଂ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇପାରିବ । ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କ୍ରମରେ ଏ ଶିକ୍ଷା ଏ ଉପଲବ୍ଧୀ ଜଣକ ପାଖକୁ ଆସେ । ଶିକ୍ଷା କଣ ହେବ, କେଉଁ କ୍ରମରେ ହେବ ସେଇଟା ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଇଁ ପୃଥକ୍ ।”

କିଛି ସମୟ ନୀରବ ରହିବା ପରେ ପୁଣି ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ମୋର ସମୟ ହୋଇଗଲା ମୁଁ ଆଉ ଅପେକ୍ଷା କରିପାରିବି ନାହିଁ ।” ତାକୁ ସମ୍ବୋଧନରୁ ଫେରାଇ ଆଣିଲି । ମାତ୍ର ଚେତନ ଅବସ୍ଥାକୁ ଆସିବା ପରେ ସେ ପ୍ରାୟ ବିଶେଷ କିଛି ମନେ ପକାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ମାତ୍ର ତାର ମୁହଁରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେଉଥିବା ଭାବରୁ ମନେ ହେଉଥିଲା ସତେ ଯେପରି ସେ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ବୋଝ, ଯେଉଁଟା ସେ ବୋହି ବୋହି ଝଲିଥିଲା, ଯାହାର ଓଜନରେ ସେ ଝପି ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା, ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଯାଇଛି । ସେ ବହୁତ ଶାନ୍ତ, ସ୍ଥିର ଓ ଗମ୍ଭୀର ମନେ ହେଉଥିଲା ।

* * * * *

କାଥାରିନ୍ ସହ ପର ବୈଠକଟି ମୋ ପାଇଁ ଅଧିକ ଚିନ୍ତାର ବୋଝନେଇ ଆସିବ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ନଥିଲା । ସମ୍ବୋଧିତ ହୋଇ ସାରିବା ପରେ ସେ ତାର ନୂତନ ଜୀବନ ବିଷୟରେ କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁର୍ବିତ୍ତା ମୁକ୍ତ କିପରି କରିବି, କିପରି ବିନା ଭୟ ଉଲ୍ଲ୍ଲାସରେ ସେ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଜିଇ ପାରିବ, ମୋ ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ

ଏସବୁ ଖେଳି ବୁଲୁଥାଏ । ବିନା ସମୟ ନଷ୍ଟରେ ତାକୁ ସେହିପରି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି “ତୋର ପୂର୍ବ ଜୀବନକୁ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର କରି ଖୋଜ । ଆଜି ତୁ ଭୋଗୁଥିବା ମାନସିକ ଦୁଃଖିତା, ଅଶାନ୍ତି, ଭୟର ମୂଳ କାରଣଟି ତା ଭିତରୁ ବାହାର କର । ତଦ୍‌ବାରା ମୁଁ ତୋର ଏ ଜୀବନକୁ ରୋଗମୁକ୍ତ କରି ତୋତେ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଦେଇ ପାରିବି ।” ଏହିପରି କିଛି ତାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ମୁଁ ଯାଉଥିବା ସମୟରେ କାଥାରିନ୍ ମୋ ମନକୁ ପକିପାରିବା ପରି ନିଜ ଆତ୍ମ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ତୁମେ ଠିକ୍ ବାଟରେ ଯାଉଛ । ଯେଉଁ ପ୍ରକାରେ ମୋତେ ଚିକିତ୍ସା କରୁଛ ତାହାଠାରୁ ଆଉ ଭଲ ଉପାୟ କିଛି ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଗୋଟାଏ କ୍ଷମା ଧାରଣା ତୁମଠାରେ ବସା ବାନ୍ଧିଛି । ତୁମେ ଏସବୁ ମୋପାଇଁ, କେବଳ କାଥାରିନ୍‌ଙ୍କୁ ରୋଗମୁକ୍ତ କରିବାକୁ କରୁଛ ବୋଲି ଭାବିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ତୁମର ଭଲପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । କଥାରି ଭିତରେ ରହିଛି ତୁମ ନିଜର ଉଚ୍ଚତର ଉପଲବ୍ଧିର ମଣି ।”

ଏପରି ଏକ ଧାରଣା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଶିନଥିଲା । ମୁଁ ତାଙ୍କର, କାଥାରିନ୍ ରୋଗୀ । ସେ ରୋଗ ଭୋଗୁଛି । ତାକୁ ରୋଗମୁକ୍ତ କରିବା ମୋର ପରମ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସେହିରୋଗର ନିଦାନ ନିରୂପଣ କରିବା ପାଇଁ ମୋର ଏ ପରିଶ୍ରମ । ମାତ୍ର ସେହି ରୋଗର ନିଦାନ ନିରୂପଣ ଓ ଚିକିତ୍ସା ଭିତରେ ମୋପାଇଁ ମଧ୍ୟ ଶିକ୍ଷାଦାନ ଉଲିଛି ଏ ଧାରଣା ମୋ ମୁଣ୍ଡରେ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପଶିନଥିଲା । ମୋର ଏହି ପ୍ରଚେଷ୍ଟା ଭିତରେ କାଥାରିନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ମାଷ୍ଟରମାନଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ମୋତେ ମିଳିଛି । ସେମାନଙ୍କ ସହ ସଂଯୋଗ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଛି । ମୋତେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ମହାର୍ଦ୍ଦ ଶିକ୍ଷା ସେମାନେ ଦେଇଛନ୍ତି, ଯାହାକି ମୋ ଜୀବନକୁ ବହୁପରିମାଣରେ ବଦଳାଇ ଦେଇଛି । ଏସବୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ମୋ ଭିତରେ ପ୍ରଚୁର ଅନ୍ଧାର, ପ୍ରଚୁର ପ୍ରଶ୍ନ ପୁରୁ ରହିଛି ।

“ଆପଣମାନେ କିଏ ? କଣ ଆପଣଙ୍କର ସ୍ୱରୂପ ? କେଉଁଠି ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥିତି ? ମୋତେ ଚିକିତ୍ସା ବୁଝାଇ କହନ୍ତୁ । ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ଥିତି କଟନା କରିପାରୁନାହିଁ । ମୋର ବହୁତ କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଅଛି । ମୋର ବ୍ୟାକୁଳତା ବଢ଼ିଛି ସିନା କମିନାହିଁ । ବହୁତ କିଛି ଅସମାହିତ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଛି । ମୋତେ ଅନ୍ଧାର ଭିତରେ ବାଟ ମିଳୁନାହିଁ । ମୋତେ ଆଲୋକ ଦେଖାନ୍ତୁ । ବାଟ ବତାନ୍ତୁ ।” ମୋର ନିଷ୍ପତଟ, ଆତୁରତାର ଉତ୍ତରରେ କାଥାରିନ୍‌ଙ୍କ ଠାରୁ ଶାନ୍ତ, ଗମ୍ଭୀର ଆଶ୍ୱାସନାମୟ ସ୍ୱରଭାସି ଆସିଲା ।

“ଠିକ୍ ସମୟରେ ଠିକ୍ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିବ । ବାଟ ଦେଖାଇ ଦିଆଯିବ । ଯେଉଁଥିପାଇଁ ତୁମେ ଏ ସଂସାରକୁ ଆସିଛ, ସେ କାମ ହାସଲପରେ ତୁମେ ଏଠାକୁ ଫେରି

ଆସିବ । ପୁତ୍ର, ତୁମର ବ୍ୟସ୍ତ, ବିବ୍ରତ ହେବାର କୌଣସି କାରଣ ନାହିଁ । ତୁମ ଆଗରେ ଅନେକ ସମୟ ଅଛି ।”

ଏ ଯେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା, ସେଥିରୁ ମୁଁ କଣ ବୁଝିବା ଦରକାର ? ମୋର ପାରମ୍ପରିକ ଶିକ୍ଷା, ଦିକ୍ଷା ଏଥିପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଏ ବାଣୀର ଇତିତ ସ୍ବଦୁରପ୍ରସାରୀ । ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି । ବାରମ୍ବାର ମୃତ୍ୟୁ ଆସୁଛି, ପୁଣିଥରେ ଆମେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ମାଷର ମାନକ ଉପଦେଶ ଓ ନିର୍ବେଶ ମୁତାବକ ଆମେ ଆମର ଜନ୍ମ, ମୃତ୍ୟୁର ସମୟ ଓ ସ୍ଥାନ ମଧ୍ୟ ନିରୂପଣ କରୁଛୁ । ଜୀବନ ଆମର ଦିନ, ମାସ ବର୍ଷରେ ମପାଯାଉନାହିଁ । ଦୟା, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମର ଉପଲବ୍ଧାର ପରିମାଣ ଅନୁଯାୟୀ ମପାଯାଉଛି । ଆମର ଶିକ୍ଷା କଣ ହେଲା, କଣ ଉପଲବ୍ଧୀ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା, ତାହାହିଁ ଆମ ଜୀବନର ମାପକାଠି । ଏସବୁ କ୍ରମେ ମୁଁ ବୁଝିପାରିଲି । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ ରହିରହି ମୋତେ ବିବ୍ରତ କରୁଥାଏ । ମୁଁ ଏ ସଂସାରକୁ କଣ ପାଇଁ ଆସିଛି ? ମୁଁ କଣ ଶିଖିଲି ବା ଶିଖୁଛି ? ମୋଠାରୁ କଣ ଆଶା କରାଯାଉଛି ? ମୋର କଣ କରିବା ଦରକାର ।

ଏହି ଚେତନା, ଏହି ଜ୍ଞାନ ମୁଁ କେବଳ ବୁଝିଗଲି ବୋଲି କହିଲେ ଠିକ୍ ହେବ ନାହିଁ । ଏହା ମୋଠାରେ ଭେଦିଗଲା । ମୋର ସରା ଏହାକୁ ଉପଲବ୍ଧୀ କରିପାରିଲା । ମୋର ସମଗ୍ର ଜୀବନ-ଯାତ୍ରା ପ୍ରଣାଳୀ ବଦଳିଗଲା । ଆଗର ଚିତ୍ତ ବାଞ୍ଛାଲ୍ୟ ରହିଲା ନାହିଁ । ମୋର ଜ୍ଞାନର ଅହଙ୍କାର ରହିଲା ନାହିଁ । ଆଖି ଖୋଲିଲେ ମୋତେ ବହୁଦୂରର ଦୃଶ୍ୟ ପ୍ରତିଭାତ ହେଲା । କେବଳ ଦୂରତା କହିଦେଲେ ଭୁଲ ହେବ । ଏ ଦୂରତାର ମାପ ଫୁଟ ଗଜର ନୁହେଁ । ଏହା ମହାକାଳର ଦୂରତା । ମୋ ଆଖି ଆଗରେ ଯେତେ ଝାପସା ହେଉପଛେ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମାନ୍ତରର ସତ୍ୟ ସର୍ବଦା ଭାସିଲା । କର୍ମର ଫଳରେ ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତର ଆଗ୍ରହ ରହିଲା ନାହିଁ । ମାତ୍ର କର୍ମପ୍ରତି ଅଧିକ ଅଜ୍ଞାକାର ବୋଧ ଆସିଲା । ଏପରି ଏକ ହୃଦବୋଧତା ଆସିଲା ଯେ କର୍ମ ତୁଟି ବିହୀନ ହେଲେ ଉଚିତଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି ନିଶ୍ଚିତ । ସେଥିନେଇ ଆମର ବ୍ୟସ୍ତତା ଅନାବଶ୍ୟକ । ଆଉ ଜଣେ କେହି ନିର୍ଭୁଲ ହାତରେ ସେ ସବୁର ହିସାବ ଜମା ଖାତାରେ ଟିପି ରଖୁଛି । ମୋର ବୃତ୍ତି ପ୍ରତି, ମୋର ଜୀବନ ପ୍ରତି ଏ ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ମୋର ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ବଦଳି ଗଲା । ମୋର ଆପଣାର କ୍ଷୁଦ୍ରତା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲି । ସାମନାର ଅମାପ ବ୍ୟାପ୍ତିର ଗୋଟିଏ କୋଣରେ ମୁଁ କ୍ଷୁଦ୍ରପ୍ରାଣୀଟିଏ । ଆଗରେ ଥିବା ଅସରନ୍ତି ଦୂରତ୍ବ ମୋତେ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ । ଯେହେତୁ ମୋତେ ବାଟଟି ଜଣାପଡ଼ିଯାଇଛି, ସେଥିପାଇଁ ହତାଶ ବୋଧ ମଧ୍ୟ ଆସୁନାହିଁ । ମୋର କର୍ମ ହିଁ ମୋର ବାଟ । ଦୂରତ୍ବ ଅତିକ୍ରମ କରି ସେପଟ ସୀମାରେ ପହଞ୍ଚିବାର ଉପାୟ । ଏକ ନିର୍ଲିପ୍ତ,

ନିରାସକ୍ତ, କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଧ ଦେଇ ମୋର ଜୀବନ ଗଢ଼ି ଉଠିଲା । ଆଗରୁ ଜୋର୍ଡାନ୍ ସହ ଅଧିକ ସମୟ ବିତାଇ ପାରୁନଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦୃଷ୍ଟି ଭଙ୍ଗାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହ, ମୋତେ ବେଶୀ ସମୟ ମିଳିପାରୁଛି ଦେଖିଲି । ମୁଁ ନହେଲେ ଏ କାମଟି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ, ସଂସାର ଭାସିଯିବ, ହସପିଟାଲ ଉଠିବନି, ଏ ଭ୍ରମ ଧାରଣା ଦୂର ହୋଇଗଲା ।

ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପିଲାଙ୍କ ସହ ଘରେ ହସ ଖୁସୀ ହେଉଥିବା ସମୟରେ ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ଅନ୍ୟମନସ୍ ହୋଇପଡ଼େ । ଆମେ କେତୋଟି ଜୀବନ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ବିତାଇ ସାରିଲୁଣି ? ପୂର୍ବ ଜୀବନରେ ଆମର ପରସ୍ପରର ସମ୍ପର୍କ କଣ ଥିଲା ? ଏ ଜନ୍ମରେ ଏ ସମ୍ପର୍କ ଆମେ ନିଜ ଲଙ୍ଗାରେ କଣ ସ୍ୱାକାର କରିଛୁ ?, ଏ ଜୀବନ ସରିବ । ଆମେ ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେଉଥିବୁ । ମିଳିତ ହେଉଥିବୁ । କେବଳ ସମ୍ପର୍କର ପ୍ରକାର, ପରିସୀମା ହୁଏତ ବଦଳୁଥିବ । ଆମର ବୟସର ସୀମା କାହିଁ ? ଆମେ ଅସୀମ । ଆମେ ଅସରନ୍ତି, ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ଏକ ସ୍ରୋତ । ଏ ଅସରନ୍ତି ଯାତ୍ରା ପଥରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲ ଭଟକା ଯାହାକୁ ନେଇ ଆମେ ସମୟ ସମୟରେ ବ୍ୟସ୍ତ ବିବ୍ରତ ହୋଇପଡ଼ୁ ତାର କିଛି ବୋଲି କିଛି ମାନେ ନାହିଁ । ନିତାନ୍ତ ନଗଣ୍ୟ ଏସବୁ । ସ୍ତ୍ରୀ କାରୋଲକୁ ଅନାଇ ମୁଁ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇଯାଏ । ତାର ହାତଟି ଧରିବାବେ, କେତେ କାଳରୁ, କେତେ ଜନ୍ମରୁ ଏ ହାତଟି ହୁଏତ ମୁଁ ତାର ଧରିଛି । ହେ ପ୍ରଭୁ ଆମର ଏ ଅସରନ୍ତି ଯାତ୍ରା ପଥରେ ଆମର ପ୍ରେମ, ସ୍ନେହ ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ସେହିପରି ଅତୁଟ ରହୁ । କାରୋଲର ହାତଟି ମୁଁ ସେହିପରି ଧରିଥାଏ, ଜନ୍ମ ଜନ୍ମନ୍ତର ପାଇଁ ।

ପୁଅ ଜୋର୍ଡାନ୍ ସହ ଖେଳୁଥାଏ । ଭାବୁଥାଏ କେତେ ଯୁଗ ଧରି ଆମେ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଉଠି ଆସିଛେ । କଣ ଥିଲା ବିତିଯାଇଥିବା ଜୀବନରେ ଆମର ସମ୍ପର୍କ, କଣ ଉପଲବ୍ଧୀ ପାଇଁ ଆମେ ଏ ଜୀବନରେ ବାପ ପୁଅର ସମ୍ପର୍କ ନେଇ ଆସିଛୁ ? ପୁଣି କେତେ ଜୀବନ ଆମକୁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଯିବାକୁ ହେବ । ମୋ ଅଜାଣତରେ ମୋର ଦୁଇହାତ ପୁଅକୁ ଜଡ଼ାଇ ଧରେ । ଆଖୁରୁ ଧାର ଧାର ଲୁହ ବୋହିଯାଏ । ଏକ ଅବର୍ଷନାୟ ପ୍ରଶାନ୍ତିରେ ମନ ଭରିଯାଏ ।

* * * * *

ଆଗରୁ ମୋତେ ମନେ ହେଉଥିଲା, ମୋ ହାତରେ ସମୟ ବହୁତ କମ୍ । ବହୁତ କିଛି କରିବାକୁ ଅଛି । ମୋର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମରେ ଗୋଟାଏ ବ୍ୟସ୍ତତା, ତରତର ଭାବ ରହିଥାଏ । ମୁଁ ନିଜେ ତ ଦୌଡ଼ୁଥାଏ, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ମଧ୍ୟ ସେଇଆ ଦାବା କରି ବ୍ୟସ୍ତ କରିପକାଏ ।

ଦିନେ ହଠାତ୍ ଏସବୁ ଦୌଡ଼ିବା, ତରତର ଭାବ, ଠମ୍ ଛୋଇଗଲା । ଗୋଟିଏ ଦିନ ସମ୍ମୋହନ ସମୟରେ, କାଥାରିନ୍ ସହ କଥା ହେବା ବେଳେ ଯେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ମିଳିଲା, ସେଥିରେ ମୋର ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଓଲଟ ପାଲଟ ହୋଇଗଲା ।

“ତୁ କଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛୁ ?” ମୋର ପ୍ରଶ୍ନ ।

“ମୁଁ ଶୁଣୁଛି, ଜଣେ ମୋତେ କିଛି ବତାଇଛନ୍ତି ।”

“ସେ କଣ କହୁଛନ୍ତି, ମୋତେ କୁହ ।”

“ସେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିବାକୁ ହେବ । ସବୁକିଛି ଘୋଡ଼ା ଦୌଡ଼ପରି ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ମଧ୍ୟ ନାହିଁ ।”

କାଥାରିନ୍‌ର ଏ ଉତ୍ତର ପଛରେ ଥିବା ଜଟିତ ମୋ ଭିତରେ ଭେଦିଗଲା । ଏସବୁ ତେବେ ମୋ ପାଇଁ, ମାଷର ବତାଇଥିବା କଥା କାଥାରିନ୍ ପ୍ରକାଶ କରିଛନ୍ତିଆସ ।

“ଧୈର୍ଯ୍ୟ, ପ୍ରତୀକ୍ଷା ଓ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ, ଏ ତିନୋଟି ହେଉଛି ବହୁତ ମୌଳିକ । ଏ ତିନୋଟିର ଉପଯୁକ୍ତ ଉପଲବ୍ଧି ଦରକାର । ଠିକ୍ ସମୟରେ ଠିକ୍ ଜିନିଷ ଘଟିବ । ଜୀବନରେ ସବୁକିଛି ତରତର ହୋଇ, ଦୌଡ଼ିଆପଡ଼ି କରି କରିପକାଇବା ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ତାହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ପରିଶ୍ରମ ମଧ୍ୟ ତାହାର ମଙ୍ଗଳମୟ ନୁହେଁ । ବହୁତ ଲୋକ ରୁଟିନ୍ ତେଜ୍ ଆଗକୁ ଧସେଇ ଯିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । କଣ ସେଥିରୁ ମିଳେ । ଅଧିକ କିଛି ଉପଲବ୍ଧି ସେଥିରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । କୌଣସି ଉପଯୁକ୍ତ ଫଳ ମଧ୍ୟ ସେ ପ୍ରକାର କର୍ମ ପ୍ରଦାନ କରେ ନାହିଁ । ଜୀବନ ତ ଅସରନ୍ତି । ଆମେ ମରୁନାହିଁ, ଆମେ ଜନ୍ମ ନେଉନାହିଁ, କେବଳ ବିଭିନ୍ନ ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଗତି କରୁଛୁ । ଅବସ୍ଥା ଦେଖି, ଆବଶ୍ୟକତା ଦେଖି ପୋଷାକ ବଦଳାଉଛୁ । ସ୍ଥାନ, କାଳ ବଦଳାଉଛୁ । ଏଥି ଅନ୍ତେ ଅଧିକ କିଛି ନୁହେଁ । ତେବେ ଏ ବ୍ୟସ୍ତତାର କଣ ମୂଲ୍ୟ ଅଛି ? ସମୟକୁ ଆମେ ଯେପରି ଦେଖୁଛୁ, ସେପରି ଦୃଷ୍ଟିଭଙ୍ଗୀ ଠିକ୍ ନୁହେଁ, ସେ ଧାରାରେ ବିଚାର ଭ୍ରମ ପୂର୍ଣ୍ଣ । ଶିକ୍ଷା ଓ ଉପଲବ୍ଧିର ପରିମାଣ ଅନୁସାରେ ସମୟକୁ ମାପ । ବହୁତ କିଛିର ଦ୍ଵାର ଆପଣାଛାଏଁ ଖୋଲିଯିବ । ଜୀବନ ତା ବାଟରେ ଗତି କରିଛନ୍ତିବ । ସବୁ ଘଟଣା, କାର୍ଯ୍ୟ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟ ଆସିଲେ ହିଁ ସଫଟିତ ହେବ । ଘଟଣାର ପ୍ରବାହକୁ ଜୋର ଜବରଦସ୍ତ ନିଜ ମନ ମୁତାବକ ପରିଚାଳିତ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ବେଶ୍ କିଛି ସମୟ ତୁମ୍ଭ ରହିବା ପରେ କାଥାରିନ୍ ମୁହଁ ଖୋଲିଲା ।

“ଏ ସବୁ ତୁମପାଇଁ, ସମୟ ଆସିଲେ ସମସ୍ତ ରହସ୍ୟ ତୁମ ପାଖରେ ଖୋଲିଯିବ । ମାତ୍ର ଯାହା ହାତ ପାଆନ୍ତାରେ ଅଛି ଓ ଆସୁଛି ତା ଉପରେ ଚିନ୍ତା କର ଓ ନିଜ ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆଶା ।”

କାଥାରିନ୍ ସହ ମୋର ଏ ବୈଠକୀରୁ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ମୋର ଉପଲବ୍ଧ ହେଉଥିଲା, ସେ ସବୁ ପ୍ରାୟ ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖିଥିଲି । ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ କାରୋଲା ବା ଅତି ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଜଣେ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାହାରି ଆଗରେ ଏକଥା ପ୍ରକାଶ କରିନଥିଲି । ଏ ଜଣେ ଦୁଇଜଣ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ମୁଁ କହିଥିଲି, ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ମୋର ଭରସା ଥିଲା, ସେମାନଙ୍କର ମୋ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ଥିଲା ।

କାଥାରିନ୍ ଜରାଆରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରକଟିତ ହେଉଥିଲା, ଯେଉଁ ସନ୍ଦେଶ ମୋତେ ମିଳୁଥିଲା ତାର ସତ୍ୟତା ଉପରେ ମୋର ତିଳେ ମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ଆଉ ନଥିଲା । ମାତ୍ର ମୋର ସ୍ମୃତି ଶକ୍ତି ଉପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ଭର ନକରି ସେ ସମସ୍ତ କଥୋପକଥନକୁ ଟେପ୍ କରିନେଇଥିଲି । ମାତ୍ର ଅନ୍ୟମାନେ ଏହାକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ନାହିଁ ତାହା ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି । ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପରିହାସ ପାତ୍ର ହେବି । ମୋର ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଆସିବ, ମୋର ସାଫଲ୍ୟରେ କଳାତୀତ ଲାଗିବ, ଏହି ଚିନ୍ତା ମୋତେ କାଥାରିନ୍ ବ୍ୟାପାରଟିକୁ ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ ନକରିବା ପାଇଁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ବାଧ୍ୟ କରିଥିଲା ।

ମାତ୍ର ମୋ ମନ ଭିତରେ ଆଉ ଏ ସନ୍ଦେଶର ସତ୍ୟତା ନେଇ ତିଳେମାତ୍ର ସନ୍ଦେହ ନଥିଲା । ପ୍ରଥମାବସ୍ଥାରେ ମୁଁ ଏହାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁନଥିଲି । ମାନସିକ ବିକୃତି, କଞ୍ଚନାର ଇନ୍ଦ୍ରଜାଲ ବୋଲି ମନେକରୁଥିଲି । ମାତ୍ର ସେ ତ ବହୁଦିନ ତଳର କଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ଏହି ସତ୍ୟକୁ ଗ୍ରହଣ କରିନେଇଛି । ମଝିରେ ମଝିରେ ସେ ଟେପ୍‌କୁ ମୁଁ ବଜାଏ । ପୁରୁଣା କଥା, ସନ୍ଦେଶ ପୁଣି ମୋ ମନରେ ତଟକା ହୋଇଯାଏ । ମୁଁ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ଆଉଟିକେ ଅଧିକ ଶକ୍ତି ପାଏ । ମାତ୍ର ସମସ୍ୟା ହେଉଛି, ମୋର ସହକର୍ମୀମାନେ, ମନୋବିଜ୍ଞାନୀମାନେ, ଚିକିତ୍ସକ ମାନେ କଣ ପାଇଁ ମୋକଥା, ଏ ଟେପ୍‌କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ? ଏ ଯେଉଁ ବିଶ୍ୱାସ ମୋର ଆସିଛି, ତାହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ମୋର ଉପଲବ୍ଧୀ, ମୋର ଅନୁଭବ । ଏହା ଏକାନ୍ତ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ଓ ଆପଣାର । ଘଟିଥିବା ଘଟଣା ଅନ୍ୟକୁ ପାଟିରେ କହିହେବ, ମାତ୍ର ସ୍ୱ ଉପଲବ୍ଧୀ ଓ ଅନୁଭବକୁ ଅନ୍ୟ ସହିତ ବାଣ୍ଟି ହେବ ନାହିଁ । ତୁମ ନିଜର ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟକୁ ସଂକ୍ରମିତ କରିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଅନ୍ତତଃ ମୋ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମୋର ସେ ସାମର୍ଥ୍ୟ ନାହିଁ । ଉପଲବ୍ଧୀ ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ । ତାହା କେବଳ ସମ୍ପୃକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଠାରେ ସୀମିତ । ତାହା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କୁ ଦେଇହେବ ନାହିଁ । ଏହିସବୁ ଚିନ୍ତାକୁ, ମୁଁ ଏସବୁ ସନ୍ଦେଶକୁ ମୋର ଅମୂଲ୍ୟ ସମ୍ପଦ ପରି ନିଜ ଭିତରେ ବନ୍ଦକରି ରଖୁଥିଲି ।

ଏ ସମସ୍ତ ସତ୍ୟ ମୋର ଉପଲବ୍ଧ ହେବା ପରେ ମୋ ଜୀବନ ଅତ୍ୟନ୍ତ ସରଳ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ମୋର ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷ ବଢ଼ିଗଲା । ବୃତ୍ତିଗତ ପରିଶ୍ରମ କେବଳ ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ ବା ପ୍ରଶଂସା ଅର୍ଜନର ମାଧ୍ୟମ ବୋଲି ମନେ ହେଲା ନାହିଁ । ମନେହେଲା ମୁଁ ସତେ ଯେପରି ପୂଜା କରୁଛି । ପ୍ରତ୍ୟାଶା ବିହୀନ ପୂଜା । ସେଥିପାଇଁ ଯେଉଁ ନିର୍ମଳ ମାନସିକତା, ଅଜ୍ଞାକାର ବୋଧ ତାହା ମୋର ଆସିଗଲା ଓ ମୁଁ ମୋ କର୍ମରୁ ଅମାପ ଆତ୍ମ ସନ୍ତୋଷ ପାଇଲି, ଯାହା ମୁଁ ଆଗରୁ ପାଉନଥିଲି । ଆଗରୁ କର୍ମର ଫଳ ଯଦି ମୋର ଆଶା ମୁତାବକ ହେଉଥିଲା, ତେବେ ମୁଁ କିଛିତା ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିଲି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଫଳକୁ ଅପେକ୍ଷା ନକରି କର୍ମ କଲି ଓ କର୍ମରୁ ହିଁ ଅନାବିଳ ଆନନ୍ଦ ପାଇଲି । ମୋ ଭିତରୁ ଅହଂକାର, ଛଳନା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଝଲିଗଲା । ଆମର ଶିକ୍ଷା, ଦାକ୍ଷୀ, ବୃତ୍ତି, ସବୁଭିତରେ ଯେତେ କମ୍, ଯେତେ ଲୁକାୟାତ ହେଉପଛେ ଗୋଟାଏ ଦେଖାଇହେବା ମାନସିକତା ଥାଏ । ଆମେ ପ୍ରାୟ ପଡ଼ୋଶୀକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଆଗକୁ ଯିବାକୁ ସର୍ବଦା ଚାହୁଁ । ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଗୁଡ଼ି ଓ ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ ଆମର ବାହାର ଆବରଣକୁ ବାଗଇ ଓ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବାହାବା ପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା ରଖୁ । ମୋର ସେ ମନୋଭାବ ଝଲିଗଲା । ମୋର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ତାହା ବାରି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେଥିପାଇଁ ଯେ ମୁଁ କିଛି କସରତ୍ କରିଛି ତା ନୁହେଁ, ଏହା ଆପଣାନ୍ଧାଏ ମୋ ଭିତରେ ସଂଘଟିତ ହେଲା । ମୁଁ ଯାହା ସେଇଆ । ଆପଣାକୁ ଜରି କାଗଜରେ ଗୁଡ଼ାଇ, ଭିତରେ ଯାହାଥାଉ ପଛେ, ଉପରକୁ ଚକା ଚକ୍ କରି, ଉପହାର ଯୋଗ୍ୟ କରିବା ମନୋବୃତ୍ତି ପ୍ରତି ଗୋଟାଏ ଘୃଣାତଥା ବିତୃଷ୍ଣା ଆସିଲା । ଜୀବନ ବହୁତ ସରଳ, ଓ ସିଧା ହୋଇଗଲା । କୌଣସି ପ୍ରତିକ୍ଷା, କୌଣସି ପ୍ରତ୍ୟାଶା ରହିଲା ନାହିଁ । ତେଣୁ ଏକ ଉରେଜନାହୀନ ଜୀବନ ମୁଁ ଜିଜ ପାରିଲି ।

କାଥାରିନ୍ ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭଲ ହୋଇଗଲା । ତାର ଦୁର୍ଘଟା, ତାର ଭୟ, ତାର ନିଦ୍ରାହୀନତା ତଥା ସ୍ୱପ୍ନଦୋଷ ସବୁକିଛି ଦୂର ହୋଇଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଗୋଟିଏ ସାଧାରଣ ଜୀବନ ଜିଜବାକୁ ସକ୍ଷମ ହେଲା । ସମୟକ୍ରମେ କାଥାରିନ୍-କାହାଣୀ ବାହାରେ ପ୍ରକାଶ କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ କୁଣ୍ଡା ମୋର ଥିଲା, ତାହା ଝଲିଗଲା । ଏ କୁଣ୍ଡାର କାରଣ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ଅଳିକ, ନଗଣ୍ୟ ମନେହେଲା । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିରୁଦ୍ଧ-ପ୍ରତିକ୍ରିୟା, ମୋ ପ୍ରତି ଉପହାସ, ବୃତ୍ତି ଉପରେ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରଭାବ, ଏସବୁ ଆଶଂକା ପ୍ରତି ମୋର ଗୋଟିଏ ନିରାସକ୍ତ ଭାବ, ଗୋଟାଏ ଉଦାସୀନତା ଆସିଲା । ସତ୍ୟ ପ୍ରତି ଯେଉଁ ଅଜ୍ଞାକାର ବୋଧ ତାହା ଆସି ମୋ ପାଖରେ ଠିଆ ହେଲା । ସତ୍ୟ ହିଁ ସତ୍ୟ । ତାର ପ୍ରକାଶରେ କୌଣସି କୁଣ୍ଡା ରହିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ଦୃଢ଼ତା ଜମାଟ ବାନ୍ଧୁଥିବାର ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିପାରିଲି । ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଏସବୁ ପ୍ରକାଶ କଲି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲି

ଅନ୍ୟମାନେ ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରକାଶ କରିବା ତ ଦୂରର କଥା, ବରଂ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଜାଣିବା ପାଇଁ ମୋ ପାଖେ ଭିତ୍ତ ଜମାଇଲେ । ମୋର ଅନୁଭବକୁ ଲିପିବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ମୋତେ ଉତ୍ସାହିତ କଲେ । ମୋ ମନରେ ଆଗରୁ ଭୟଥିଲା ଯେ କାଥାରିନ୍‌ର କାହାଣୀ ଅନ୍ୟମାନେ ମୋଠାରୁ ଶୁଣିଲେ ମୋର ମାନସିକ ସ୍ଥିରତା ନେଇ ସନ୍ଦେହ ପ୍ରକାଶ କରିପାରନ୍ତି । ଦେଖିଲି ମୋର ଆଶଂକା ଅମୂଳକ । ମୋର ଖୋଲା ଖୋଲି ଆଲୋଚନା ପରେ କେତେଜଣ ସେମାନଙ୍କର ସେହି ପ୍ରକାର କିଛି କିଛି ଅନୁଭବ ଅଛି ବୋଲି କହିବାକୁ ସାହସ କଲେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ପ୍ରତିକୂଳ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାକୁ ଡରି, ସେମାନେ ଚୁପ୍ ରହିଥିଲେ ବୋଲି କହିଲେ ।

ମୁଁ କାମ କରୁଥିବା ହସପିଟାଲର ସଭାପତି ଜଣେ ଅତି ଖ୍ୟାତନାମା, ସଫଳ ଡାକ୍ତର । ଆନ୍ତର୍ଜାତିକ ସ୍ତରରେ ସେ ବାରମ୍ବାର ସମ୍ମାନିତ । ସେ କହିଲେ ଯେ ନିୟମିତ ସେ ତାଙ୍କ ମୃତ ପିତାଙ୍କ ସହ ସ୍ୱପ୍ନରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପିତା ତାଙ୍କୁ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଦେଉଥିବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ପାଳନ ହେତୁ କେତେକ ଆଶୁ ବିପଦରୁ ସେ ରକ୍ଷା ପାଇଯାଇଛନ୍ତି ।

ଆଉଜଣେ ପ୍ରଫେସର ଗୋଟିଏ ଅତି ଜଟୀଳ ଗବେଷଣା ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ । ସମସ୍ତ ବିଚକ୍ଷଣତା ସତ୍ତ୍ୱେ ଗବେଷଣାଟି ମଝିରେ ମଝିରେ ଅରୁଆ ଧରିଯାଏ । ଗଣ୍ଡି ଫିଟାଇବାକୁ ଗଳଦର୍ପଣ ହୁଅନ୍ତି ମାତ୍ର ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ରାତିରେ ସ୍ୱପ୍ନରେ କେହି ଜଣେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି ସୁତୁଟି ବତାଇ ଦିଏ । ଗଣ୍ଡି ଖୋଲିଯାଏ । ବର୍ଷ ବର୍ଷଧରି ଏପରି ଘଟୁଛି । ଏହି ଶୁଭକାଂକ୍ଷୀ ଅଶରୀରିର ସାହାଯ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନରେ ନେଇ ପ୍ରଫେସର ବର୍ତ୍ତମାନ ତାଙ୍କ ଗବେଷଣାର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ।

ଆଉଜଣେ ପ୍ରଫେସରଙ୍କ କଥା ଦେଖାଯାଉ । ତାଙ୍କର ଫୋନ୍ ଯେତେବେଳେ ବାଜେ, ଫୋନ୍ ଉଠାଇବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି, ଫୋନ୍ କାହାପାଖରୁ ଆସିଛି । ଆରପଟେ ଫୋନ୍ କିଏ ଧରିଛି । ଶତକଡ଼ା ଶହେ ଥର ସେ ଏହା ପରୀକ୍ଷା କରି ଠିକ୍ ବୋଲି ଜାଣିଛନ୍ତି ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଅସାଧାରଣ ଘଟଣା ଦେଖାଯାଉ । ଗୋଟିଏ ପ୍ରଖ୍ୟାତ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସା ବିଭାଗର ମୁଖ୍ୟଙ୍କ ପତ୍ନୀ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଉପରେ ଗବେଷଣା କରି ପି.ଏଚ୍.ଡ଼ି ପାଇଁ ଗୋଟିଏ ସନ୍ଦର୍ଭ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥାଆନ୍ତି ।

ଏହି ସନ୍ଦର୍ଭଟି ପରୀକ୍ଷା ନିରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ସେ ଗୋଟିଏ ପରୀକ୍ଷକ ମଣ୍ଡଳୀ ସମ୍ମୁଖରେ ଉପସ୍ଥିତ ହେବାପାଇଁ ରୋମ୍ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । ସେ ରୋମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚି ଦେଖିଲେ ଏ ନଗରୀ ତାଙ୍କୁ ଅଜଣା ମନେ ହେଉନାହିଁ । ରାସ୍ତାଘାଟ ସବୁ ଜଣାଥିଲା ପରି ସେ ଟାକ୍ସିକୁ ବତାଇ ପାରୁଥିଲେ । ରାସ୍ତାର ଏ ମୋଡ଼ଟି ପାର ହେଲେ କେଉଁ ସ୍ଥଳ ପଡ଼ିବ, ଆରପଟେ

ଗଳିରେ ଯେଉଁ ରେଷ୍ଟୋରାଂ ଅଛି ତାର ଖାଇବା କିପରି ଚମତ୍କାର ସେ ସବୁ ଏପରି ଭାବରେ କହିପାରିଲେ, ସେଥିରୁ ଅନ୍ୟମାନେ ଧରିନେଲେ ସେ ରୋମ୍‌ରେ ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ରହିଲେଣି । କିନ୍ତୁ ସତ୍ୟ ହେଉଛି, ରୋମ୍ ତ ରୋମ୍, ଏ ଜନ୍ମରେ ଇଟାଲି ଯିବା ତାଙ୍କର ପ୍ରଥମ ।

ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୁପ୍ ଥିଲେ । ଭୟ ଏଇଥିପାଇଁ, ହୁଏତ ଅନ୍ୟମାନେ ମନେ କରିବେ ଯେ ଭଦ୍ର ଲୋକଙ୍କର ଷ୍ଟ୍ରିଟ୍ ଡିଲା, ମୁଣ୍ଡ ବୋଷ ଅଛି । ବୃତ୍ତିଗତ ଜୀବନରେ ଏହା ଯେଉଁ ଉତ୍ତାଳ ସ୍ପଷ୍ଟି କରିବ ତାକୁଇ ତରି, ଏମାନେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ରୁପ୍ ଥିଲେ ।

ଏମାନେ ସମସ୍ତେ ଆପଣା ଆପଣା କ୍ଷେତ୍ରରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ । ସେମାନଙ୍କର ଏ ଅନୁଭୂତିକୁ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର କିଛି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କର ଅନୁଭବ ମରିଚିକା ନୁହେଁ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସତ୍ୟ । ଏବଂ ଏହା ମଧ୍ୟ ସତ୍ୟ ଯେ ଆମେ ଦେଖୁଥିବା ଦୁନିଆ ବାହାରେ ଆଉ ଗୋଟାଏ ବିରାଟ ବିସ୍ତାର ରହିଛି । ଆମ ନିକଟରେ ସେ ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ଯଦି ବା କିଛି କିଛି ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା ଦୁର୍ଘଟଣା ମାଧ୍ୟମରେ ଆମେ ତାର ଇସାରା ପାଉଛୁ, ସେ ଇସାରାକୁ ବୁଝିବାକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଆମକୁ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରିହାସକୁ ତରି ଆମର ଅନୁଭୂତି ଆମେ ପରସ୍ପର ଭିତରେ ବାଣ୍ଟି ପାରୁନାହୁଁ । ଅଧିକ ଜାଣିବା ପାଇଁ ଖୋଲାଖୋଲି ଚେଷ୍ଟା କରିପାରୁନାହୁଁ । ଏ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ଆମର ପ୍ରଚଳିତ ସାମାଜିକ ବ୍ୟବସ୍ଥା, ଶିକ୍ଷା ବ୍ୟବସ୍ଥା ଦାୟୀ, ଆମର ମନୋବୃତ୍ତିକୁ ସେହି ପ୍ରକାର ଛାଞ୍ଚରେ ପକାଇ ଦିଆଯାଇଛି । ମୁଁ ଏ ସମସ୍ତ ଅନ୍ତର ଭିତରେ ବୁଝିଗଲି, କ୍ରମେ ହାଲୁକା ଅନୁଭବ କଲି ।

ଆଉ ଗୋଟିଏ ଘଟଣା ଘଟିଲା । ଦିନେ ମୋର ୩ ବର୍ଷର ଝିଅ ମୋ ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଆସି, ଗେହ୍ଲାହେଲା ଓ ମୋ ମୁହଁକୁ ତାର କୁନି ହାତରେ ତୋଳି ଧରି କହିଲା “ବାପା ଜାଣିଛ ମୁଁ ପ୍ରାୟ ୪୦ ହଜାର ବର୍ଷଧରି ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇ ଆସୁଛି ।” ତାର ନାଲି ଚୁକୁଚୁକୁ ଓଠକୁ ଅନାଇ ରହି ମୁଁ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲି । କଣ ତାକୁ କହିବି ବୁଝି ପାରିଲି ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍‌କୁ ନେଇ ଯାହାସବୁ ମୁଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କଲିଣି, ତାପରେ କଣ ମୋ ଝିଅର ଏକଥା ନିରୁତା ବାଞ୍ଛନୀତା, ପିଲାଳିଆମୀ କହି ଆଡେଇ ଦେବା ମୋ ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ? ତାର ଦରୋଟି କଥା ମାଧ୍ୟମରେ ମୋ ପାଇଁ ଏହା ଏକ ସନ୍ଦେଶ ନୁହେଁ ତ ?

* * * * *

ଆଉ ଗୋଟିଏ ସମ୍ମୋହନ ବେଳର କଥା ଏଠାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଯୋଗ୍ୟ, ତାର ଟେପ୍ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କରି ରଖିଛି । ଏବେ ମଧ୍ୟ ମଝିରେ ମଝିରେ ମୁଁ ସେସବୁ ଶୁଣେ ।

କାଥାରିନ୍ ତାର କେତୋଟି ପୂର୍ବ ଜନ୍ମକୁ ଫେରିଗଲା ଏବଂ ସେ ଜନ୍ମରେ କଥା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ମାତ୍ର ଦେଖାଗଲା ଯେ ସେ ଜନ୍ମରେ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ ସେପରି କିଛି ତାର ଅନୁଭବରେ ଆସିନାହିଁ । ସେ ଜୀବନ ଶେଷରେ ତାର ଚେତନା, ମାଷରକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ ଯେହେତୁ କାଥାରିନ୍‌ର ରୋଗ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ନାହିଁ, ସେ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ତାର ବିଭିନ୍ନ ଜୀବନ ବର୍ଣ୍ଣନା ନେଇ ମୋର ସେପରି ଆଗ୍ରହ ନାହିଁ । କାରଣ ସେଥିରୁ ମୁଁ ଯାହା ଖୋଜୁଥିଲି ତା ପାଇଁ ସାରିଛି । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ମୃତ୍ୟୁପର ଓ ଜନ୍ମ ପୂର୍ବର, ସେଇ ସନ୍ଧିକ୍ଷଣର କଥା ଜାଣିବାକୁ ଇଚ୍ଛୁଥିଲି । କେଉଁ ନିୟମ ନେଇ ଆତ୍ମା ନୂତନ ଜନ୍ମ ନିଏ । କେଉଁ ମାପକାଠିରେ ତାର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମପାଯାଏ । ଏସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଥିଲା । ମୋ ମନର କଥା ପଢ଼ିବା ପରି କାଥାରିନ୍ ସେହି ବିଷୟରେ ହିଁ କହିଲା ।

“ଏଠାରେ ୭ଟି ସୋପାନ ଉପରକୁ ଉପରକୁ ଲମ୍ବିଛି । ଅନ୍ୟ କଥାରେ କହିଲେ ଚେତନାର ୭ଟି ସ୍ତର ରହିଛି । ଚେତନାର ଉପଲବ୍ଧିକୁ ନେଇ ତାର ସୋପାନ ବା ସ୍ତର ସ୍ଥିରୀକୃତ ହୁଏ । ପ୍ରତି ସ୍ତରରେ ମଧ୍ୟ କେତୋଟି ସୋପାନ ରହିଛି । ସେ ସମସ୍ତ ସୋପାନ ଦେଇ ଆତ୍ମା ବା ଚେତନାକୁ ଗତି କରିବାକୁ ହୁଏ । ତେବେ ଯାହାଁ ସେ ଅନ୍ୟ ସ୍ତରକୁ ଆରୋହଣ କରିପାରିବ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ ଗୋଟିଏ ବିଶେଷ ସୋପାନ ହେଉଛି ସ୍ମୃତି । ଏଠାରେ ଆତ୍ମା କିଛି ସମୟ କଟାଏ । ଏଠାରେ ସେ ତାର ଛାଡ଼ି ଆସିଥିବା ଜୀବନକୁ ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖିବାପରି ଦେଖିଯାଏ । ଯେଉଁମାନେ ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିଛନ୍ତି, ସେମାନେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କର କାହିଁକି, ଅନ୍ୟ ମାନଙ୍କର ଏପରିକି ସମସ୍ତ ସୃଷ୍ଟି, ସଭାର, ବ୍ୟାପକ ରୂପ ଦେଖିପାରନ୍ତି । ମାତ୍ର ନିମ୍ନ ସ୍ତରର ଆତ୍ମା ଏ ସୁଯୋଗ ପାଏ ନାହିଁ । ସେ କେବଳ ନିଜର ପିଛିଲା ଜୀବନର ଚଳଚ୍ଚିତ୍ର ଦେଖେ । ନିରାସକ୍ତ ଭାବେ ବିଗତ ଜୀବନର କର୍ମର ହିସାବ ନିକାଶ କରେ । ରୁଣ କେତେ କରିଛି, କେତେ ଶୁଣିଛି, ହିସାବ କରେ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ରୁଣ ନଶୁଛି ଜଣକର ନିସ୍ତାର ନାହିଁ । ଏ ଜନ୍ମରେ ନ ଶୁଣିଲେ ପର ଜନ୍ମରେ ହେଉ ବା ୭ ଜନ୍ମରେ ହେଉ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ଶୁଣିବ ନାହିଁ, ଏପରି ହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଜୀବନ ପରେ ଜୀବନ ସେ ବୋଝ ପିଠିରେ ନଦି ହୋଇ ଚାଲିଥିବ । ରୁଣ ହୁଏତ ସମାଜର ହୋଇପାରେ, ବନ୍ଧୁର ହୋଇପାରେ, ପ୍ରତିବେଶର ହୋଇପାରେ ବା ଗୁରୁବା ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ହୋଇପାରେ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇଥିବା ସାହାଯ୍ୟ, ଉପକାର ସେ କିପରି ଶୁଣିବ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ତାର । ସେଥିପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସମୟରେ,

ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ଥାନରେ ସେ ଜନ୍ମନେବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବ । ଏ ଉପଲବ୍ଧୀ ତାର ଯେତେ ଶାନ୍ତ ଆସିବ, ସେତେଶାନ୍ତ, ଆତ୍ମା ସଂସାରକୁ ଫେରିବାର ଆୟୋଜନ କରିବ ଓ ଚେତନା ଆଉ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚତର ସ୍ତରକୁ ଆଗେଇ ଯିବ ।

ଏପରି ବି ହୁଏ - ତୁମେ ଏ ସଂସାର ଭିତରେ ରହିଥିବା ବେଳେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୁଣ ଶୁଦ୍ଧିବା ପୂର୍ବରୁ, ଅଗତ୍ୟା ତୁମକୁ ଏ ଜୀବନ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହୋଇଛି । ସେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମକୁ ସେହି ସ୍ଵତ୍ତ୍ଵର ସ୍ତରରେ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ଯେଉଁମାନଙ୍କ ରୁଣ ଅଶୁଦ୍ଧ ରହିଛି, ସେମାନଙ୍କର ଆତ୍ମା ସେ ସ୍ଵତ୍ତ୍ଵର ସ୍ତରକୁ ଆସିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ହେବ । ସେ ଆତ୍ମାଟି ସେ ସ୍ତରରେ ଆସି ପହଞ୍ଚି ଗଲେ ତୁମ ସହିତ ତାର ଯୋଗାଯୋଗ ହେବ ଏବଂ ଦୁଇଟି ଯାକ ଆତ୍ମା ଏ ସଂସାରକୁ ଫେରି ଆସିବେ । ସେ ଆତ୍ମାଟି ଏ ସଂସାରରେ ଜନ୍ମ ନ ନେଲେ ତୁମର କରଜ ଶୁଦ୍ଧିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ତୁମେ ଯେଉଁ ଆତ୍ମାଟିକୁ ରୁଣ ଶୁଦ୍ଧିବାକୁ ବାକୀ ଅଛି, ତାର ଚେତନା ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନ ଆପଣା କର୍ମଫଳରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ସେତେବେଳେ ତୁମସହିତ ଏକା ସମୟରେ ଜନ୍ମନେବା ହୁଏତ ତା ପାଇଁ ସମ୍ଭବ ନହୋଇପାରେ । ସେ କ୍ଷେତ୍ରରେ ତୁମର ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ତୁମ ନିମ୍ନ ବର୍ଗର ଜୀବନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଏପରି କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ, ଯଦ୍ଵାରା ତୁମର ସେ ଉଚ୍ଚତର ଆତ୍ମା ନିକଟରେ ଥିବା ରୁଣର ବୋଝରୁ ତୁମକୁ ମୁକ୍ତି ମିଳିବ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ କେବଳ କର୍ମ, ଉଚିତ୍ କର୍ମ ହିଁ ଆମ ପାଇଁ ମୁକ୍ତିର ବାଟ । ଧନ ସମ୍ପତ୍ତି ବିଦ୍ୟାବୁଦ୍ଧି ଗୋଟାଏ ପଟେ, ତାର ଉପଯୁକ୍ତ ବିନିଯୋଗ କରି ଉପଯୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାହାଯ୍ୟ ପ୍ରଦାନ କରିବା ହିଁ ଉଚିତ୍ କର୍ମ । ଉଚିତ୍ ରାସ୍ତା । କରଜ କରିଥିବା ଆତ୍ମା, ରୁଣ ଦେଇଥିବା ଆତ୍ମା, ପରସ୍ପର ଯୋଗାଯୋଗରେ ସଂସାରକୁ ଫେରିବାକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିସାରିବା ପରେ ଯାଇ, ନୂତନ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ଠାରୁ ଅନୁମତି ମିଳିବ ମାତ୍ର କେଉଁ ସମୟରେ ଜନ୍ମନେବ ସେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ତୁମର । କିପରି ଭାବରେ ରୁଣ ଶୁଦ୍ଧିବ, କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିଲେ ତୁମକୁ ଏ ସୁଯୋଗ ମିଳିବ ସେ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ତୁମର । ତୁମେ ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବାବେଳେ କେବଳ ଠିକ୍ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଘଟଣା ଗୁଡ଼ିକ ତୁମକୁ ଦେଖାଯିବ । ଅନ୍ୟଜନ୍ମ ଗୁଡ଼ିକର ନୁହେଁ । ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଘଟଣାର ପ୍ରତିଫଳନ ଦେଖି ତୁମକୁ ନିଷ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ ।

ଯେଉଁମାନେ ଏ ସଂସାରର ରୁଣ ଶୁଦ୍ଧି ସାରିଲେଣି, ଉଚ୍ଚତର ସୋପାନରେ ଯେଉଁମାନେ ବିଦ୍ୟମାନ, ସେମାନେ ଗୋଟିଏ ଜୀବନ ନୁହେଁ ପିଛିଲା, ଶହ ଶହ ଜୀବନର ବୃତ୍ତାନ୍ତ ଦେଖିପାରନ୍ତି, ଓ ଇଚ୍ଛାକଲେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମାର୍ଗ ଦର୍ଶାଇ ପାରନ୍ତି ।

ସାତଟି ଅବସ୍ଥା ଦେଇ ଆତ୍ମାକୁ ଯିବାକୁ ହୁଏ । ଆତ୍ମାଟିଏ ନୂତନ ଜନ୍ମ ନେବାପୂର୍ବରୁ ସାତଟି ଗାର ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ହୁଏ । ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ହେଉଛି

“ଅବାସ୍ଥାତର” । ଏଠାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୁଏ ଆତ୍ମା କଣ ନେଇ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟକ୍ତିର ଚରିତ୍ରରେ ଗୋଟିଏ ଗୁଣ ବା ଦୋଷର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଥାଏ । ଏହା ପରଧନ କୋଉ ହୋଇପାରେ, ଏହା କୁସ୍ଥିତ କାଳିଦା ହୋଇପାରେ । ଏହା ଅପରାଧ ପ୍ରବଣତା ହୋଇପାରେ, କ୍ରୋଧ, ଈର୍ଷା ବା ପରଶ୍ରୀକାତରତା ହୋଇପାରେ ଅଥବା ସେବା ପ୍ରଦାନ, ଦୟା ପ୍ରବୃତ୍ତି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ । ଏହି ପ୍ରବୃତ୍ତିର ପ୍ରାଧାନ୍ୟକୁ ବହନ କରି ଆତ୍ମା ନୂତନ ଜନ୍ମନିଏ । ତା ସହିତ କର୍ମ ଅନୁଯାୟୀ ତାର ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦୋଷ, ଗୁଣ କିଛି କିଛି ପରିମାଣରେ ମଧ୍ୟ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥାଏ । ମାତ୍ର ଏହି ବିଶେଷ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ଥିବା ତୃଟୀତିକୁ ନୂତନ ଜନ୍ମରେ ଆୟତ କରିବାକୁ ହେବ । ତେବେ ଯାହା ତାର ପୂର୍ବ ଗୁଣ ଶୁଦ୍ଧାପଡ଼ିଲା ବୋଲି ବୁଝାଯିବ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ହୋଇପାରେ ଏ ଜୀବନଟି ସରିଗଲା, ବିଭିନ୍ନ କାରଣରୁ ଆତ୍ମା ତାର ପୂର୍ବ ଜନ୍ମରୁ ସାଙ୍ଗରେ ଆଣିଥିବା ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ ଏ ଜନ୍ମରେ ଆୟତ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ନିଜକୁ ନିସ୍ତାରି ପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଆତ୍ମା ଦୁଇଟି ଯାକ ଜୀବନର ଜମା ହୋଇଯାଇଥିବା ବୋଝକୁ ପିଠିରେ ନଦି ନୂତନ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ କରିବ । ଦୁଇଟି ଯାକ ଜୀବନର ପ୍ରବୃତ୍ତି ତାର ଚରିତ୍ରରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବ । ଏ ଜନ୍ମରେ ତାକୁ ସେ ଦୁଇଟି ଯାକ ତୃଟୀ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ । ପିଲାଟିର ପାଠ ମୁଖସ୍ତ କରିବା ପରି ଏ କଥା । ଆଜି ପଢ଼ାଯାଇଥିବା ପାଠ ନପଢ଼ି କାଳିକୁ ରଖିଲେ ପରିମାଣ ବଢ଼ି ବଢ଼ି ଯିବ ସିନା କମିବ ନାହିଁ । ଜନ୍ମପରେ ଜନ୍ମ ବୋଝ ସେହିପରି ବଢ଼ି ବଢ଼ିଯିବ, ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭାରୀ ହେବ । ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମରେ ଆତ୍ମା ତାର ପୂର୍ବଗୁଣ ଶୁଦ୍ଧି ନପାରିଲେ ପର ଜନ୍ମ ତା ପାଇଁ ଅଧିକ କଷ୍ଟଦାୟକ ହେବ । ବୋଝର ପରିମାଣ ଅଧିକ ହୋଇ ସେ ନିକୃଷ୍ଟର ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବ । ଯଦି ଅପର ପକ୍ଷରେ ପ୍ରବୃତ୍ତିକୁ କରାଯତ କରିପାରେ, ସେଥିରୁ ନିସ୍ତାର ପାଇଥାଏ ତେବେ ତାର ଗୁଣ ଶୁଦ୍ଧି ଦେଇଛି ବୋଲି ଧରାଯିବ ଓ ବିନା ବୋଝରେ ସେ ନୂତନ ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସାଧାରଣତଃ ଆତ୍ମା ଏକ ମହତ୍ତର ଜୀବନ ପାଏ । ଉକ୍ତକ୍ଷର ଜନ୍ମ ପାଏ ।

କେଉଁ ଜନ୍ମନେବ, ତାହା ତୁମର କର୍ମ ହିଁ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରେ । ତୁମେ ସଂସାରରେ ଯେଉଁ ଜନ୍ମ ପାଇଛ ସେଥିପାଇଁ ତୁମେ ନିଜେ ହିଁ ଦାୟୀ । ଅନ୍ୟ କେହି ନୁହେଁ ।”

କାଥାରିନ୍ ଯାହା ସବୁ କହିଲା, ମୁଁ ମନେ କରୁଥିଲି ଯେ ମାଷର ତା ମାଧ୍ୟମରେ ଏକଥା କହୁଛନ୍ତି । ପୂର୍ବରୁ ସେଇ ଜଣେ ମାଷରଙ୍କ ସହ କେତେବାର ଯୋଗାଯୋଗ ମୋର ହୋଇଛି । ଅବଶ୍ୟ କାଥାରିନ୍‌କୁ ମାଧ୍ୟମ କରି । ମାତ୍ର ଏଥରକ ଯାହା କାଥାରିନ୍ କହିଲା, ସେ ପୂର୍ବ ଥରମାନଙ୍କର ମାଷର ନୁହନ୍ତି, ଏବଂ ଏହା କାଥାରିନ୍ ନିଜେ ପ୍ରକାଶ କଲା । ଇଏ ଆଉ ଜଣେ ମହନୀୟ ଆତ୍ମା । ସାଂସାରିକ ବନ୍ଧନ ମୁକ୍ତ, ସାଧକ ଓ

ଯୋଗାମାନଙ୍କ ଆତ୍ମା ଯେଉଁ ସ୍ତରରେ ବିଚରଣ କରନ୍ତି, ଏ ଆତ୍ମାଟି ସେଇ ସ୍ତରରୁ କିଛି ସୋପାନ ତଳେ ଅଛନ୍ତି । ମୁନୀ, ଗୁଣ୍ଡି ମାନଙ୍କ ସୋପାନରେ ପହଞ୍ଚି ପାରିନାହାନ୍ତି । ସେହି ଏ ସମସ୍ତ କଥା ମୋତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବୋଲି କାଥାରିନ୍ କହିଲା । ସେ ଯାହାହେଉ କଥା ତାଙ୍କର ପ୍ରାଞ୍ଜଳ, ସ୍ବସ୍ତ ଓ ତର୍କସିଦ୍ଧି ଏବଂ ସର୍ବୋପରି ବିଶ୍ବାସ ଯୋଗ୍ୟ । ମୁଁ ଚିନ୍ତାରେ ବୁଝିଗଲି । ଯଦି ଆତ୍ମାକୁ ନୂତନ ଜନ୍ମ ଗ୍ରହଣ ପୂର୍ବରୁ ୭ଟି ଅବସ୍ଥା ଭିତର ଦେଇ ଯିବାକୁ ହୁଏ ତେବେ ଅନ୍ୟ ଅବସ୍ଥା, ବା ସୋପାନ ଗୁଡ଼ିକ କଣ ? ସେଠାରେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନିଆଯାଏ ? କେଉଁ ପ୍ରକାର ଶିକ୍ଷା ଆତ୍ମାକୁ ମିଳେ ?

ଏସବୁ ପ୍ରଶ୍ନ ମୋତେ ଅସ୍ଥିର କରିପକାଉଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ଆତ୍ମାର ବିଭିନ୍ନ ଅବସ୍ଥାରୁ ବିଭିନ୍ନ ନିର୍ଣ୍ଣୟ, ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରରେ ଅବସ୍ଥାନ ଓ ବିଗତ ଜୀବନରୁ ଶିକ୍ଷା ଆହରଣ, କାର୍ଯ୍ୟ-କାରଣ ସମ୍ପର୍କ, ଦୋଷଗୁଣର ବିଚାରକୁ ନେଇ ନୂତନ ଜନ୍ମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଏସବୁ ବ୍ୟାପାରରେ ମୋର ଗୋଟାଏ ମୋଟାମୋଟି ହୃଦବୋଧ ହେବା ପରି ଧାରଣା ଆସିଯାଇଥିଲା । ମୃତ୍ୟୁ ପରର ଜୀବନ । ଆତ୍ମାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜଗତରେ ବିଭିନ୍ନ ସ୍ତରକୁ ଆରୋହଣ ଓ ବିଚରଣ ତଥା ସଂସାର ପୃଷ୍ଠରେ ଅବତରଣ ପଛରେ ଥିବା ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ମୁଁ ଠିକ୍ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରିଲି । କାଥାରିନ୍‌ର ବର୍ଣ୍ଣନାରୁ ମୁଁ ଏତିକି ଉପଲବ୍ଧୀ କରିପାରିଲି ଯେ ଆତ୍ମା ଅମର । ଏ ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି, ଏ ଯାତ୍ରା ନିରବଚ୍ଛିନ୍ନ ।

କର୍ମଫଳ ଭୋଗ ଅବଶ୍ୟମାବି । ଏ ଜୀବନର କର୍ମ ଫଳର ବୋଝ ଆରଜନ୍ମକୁ ବୋହି ନେବାକୁ ବେହ । ଏ ଜୀବନର ଉଚିତ୍ କର୍ମ ଆସନ୍ତା ଜୀବନକୁ ମହନୀୟ ଦିଗନ୍ତର ସନ୍ତାନ ଦେବ । ଅନୁଚିତ୍ କର୍ମ କଲୁଷିତ ଜୀବନ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବ । ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହୋଇନାହିଁ, ଯେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମର ଗୁଣ ସୁଝା ହୋଇନାହିଁ, ଏ ଆତ୍ମା ବାରମ୍ବାର ଏ ସଂସାର ପୃଷ୍ଠରେ ଜନ୍ମ ନେଇ ଉଠିଥିବ । ସେ ଜନ୍ମ କେଉଁସ୍ଥାନରେ ହେବ, କେଉଁ ସମୟରେ ହେବ କେଉଁ ଅବସ୍ଥାରେ ହେବ, ସେସବୁ ଗୋଟାଏ ନିୟମ ଦ୍ବାରା ନିର୍ଣ୍ଣିତ । ଏ ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁର ଚକ୍ରବ୍ୟୁହରୁ ମୁକ୍ତି କେବଳ ଉଚିତ୍ କର୍ମ ମାଧ୍ୟମରେ ହୋଇ ପାରିବ । ଜୀବନରେ ଦାନ ଧର୍ମ, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମ, ସାଧୁତା ଏସବୁର ପ୍ରବଳ ମହତ୍ତ୍ବ ରହିଛି । ଦୁର୍ଭଟି ଜୀବନର ସନ୍ଧିକ୍ଷଣରେ ମୃତ୍ୟୁ ଓ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟାନ୍ତରେ ଏ ସବୁର ବିଚାର । ମହାନ ଆତ୍ମାଟିଏ ତାର ସାଂସାରିକ କର୍ମ ଭିତର ଦେଇ ଉଚିତ୍ କର୍ମ କରି, ଦୟା, କ୍ଷମା, ସାଧୁତା, ଦାନ, ଧର୍ମ ଇତ୍ୟାଦି ମହତ୍ତ୍ବର ଗୁଣ ଗୁଡ଼ିକୁ ଯଦି ଆୟତ୍ତ କରିପାରେ ତେବେ ସେହି ଅନୁପାତରେ ସେ ଭଗବାନଙ୍କର ନିକଟତର ହୁଏ ଓ ଶେଷରେ ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ସଂଯୁକ୍ତ ହୋଇଯାଏ । ଜନ୍ମ ମୃତ୍ୟୁ ଚକ୍ରରୁ ଉଦ୍ଧାର ପାଏ । ତାର ଯାତ୍ରା ଶେଷ ହୁଏ । ସେ ନିର୍ବାଣ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଏ ।

ପ୍ରକୃତରେ ଏ ସବୁରୁ ମୋର ପ୍ରଭୃତ ଶିକ୍ଷା ହେଲା, ଜୀବନ କେବଳ ଅର୍ଥ ପଛରେ ଦୌଡ଼ିବା ନୁହେଁ ବା ବୁଦ୍ଧିକୁ ଯାବୁଡ଼ି ଧରି ଆଉସବୁ ଦିଗ ଭୁଲିଯିବା ନୁହେଁ । କେବଳ ଐତିହାସିକ ବିକାଶ ନୁହେଁ ଦୟା, କ୍ଷମା, ପ୍ରେମ, ଧର୍ମ, ଦାନ ଏସବୁର ସ୍ଥାନ ଜୀବନରେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ଜୀବନର ସମସ୍ତ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମତୁଲତା ଆଣି ଆଗେଇବା ହେଉଛି ଉଚିତ୍ କର୍ମ । କୌଣସି ଘଟଣାକୁ ନେଇ ବ୍ୟସ୍ତ, ବିବ୍ରତ ହେବା, ମୋର ଝଲିଗଲା । ମୁଁ ମୃତ୍ୟୁକୁ ଆଉ ଏକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରେ ଦେଖିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲି । ମୃତ୍ୟୁପ୍ରତି ଯେଉଁ ଆଶଙ୍କା ଜଡ଼ିତ ମନୋଭାବ ଥିଲା, ତାହା ଝଲିଗଲା । ମୁଁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲି । ସେମାନଙ୍କ ଉପରେ ଆସ୍ଥା ସ୍ଥାପନ କରିପାରିଲି । ଆଶା ଅନୁରୂପ ପ୍ରାପ୍ତି ନହେଲେ ଉଦ୍‌ବେଗ ହେଲି ନାହିଁ । କ୍ଷମା, ସହାନୁଭୂତି ଅତି ସାବଜାଲ ଭାବରେ ମୋର ଦୈନନ୍ଦିନ କର୍ମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେଲା । ଆମେ ଏକ ଅସରନ୍ତି ଜୀବନ ବିତାଉଛେ । ଆମର ମୃତ୍ୟୁ ନାହିଁ । ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଏ ଜ୍ଞାନ ମୋତେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରିଦେଲା । ମୁଁ ଏକ ଶାନ୍ତିମୟ ନିରୁପଦ୍ରବ ଜୀବନ ବିତାଇପାରିଲି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଅଧିକ କିଛି ଜାଣିବା ପାଇଁ କାଥାରିନ୍‌ଙ୍କୁ ମୁଁ ସେଇ ପୁରୁଣା କଥାକୁ ଫେରାଇ ନେଲି ।

“ଆମ୍ବା ଶରୀର ତ୍ୟାଗପରେ ନୂତନ ଜନ୍ମର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେବା ପାଇଁ ମହାକାଳର କେତୋଟି ଅବସ୍ଥା ଅତିକ୍ରମ କରିବ ?”

“ସାତଟି” । ଛୋଟ ଉତ୍ତରଟିଏ କାଥାରିନ୍‌ ଦେଲା ।

“ତୁମ ସନ୍ଦେଶରୁ ମୁଁ ମାତ୍ର ଦୁଇଟି ଅବସ୍ଥା, ସ୍ମୃତି ଓ ଅବସ୍ଥାନ୍ତର ବିଷୟରେ ଜାଣି ପାରିଲି । ଅନ୍ୟ ଗୁଡ଼ିକ କଣ ? ସେଠାରେ କେଉଁ ପ୍ରକାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଆମ୍ବା ନିଏ ?

“ମୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଏ ଦୁଇଟି ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ଜଣାଅଛି । ସମୟ ଆସିଲେ, ଅନ୍ୟ ଷଟ୍ଟି ଅବସ୍ଥା ବିଷୟରେ ମୋତେ ଜଣାପଡ଼ିଯିବ ।”

“ଆଜି ତୁମଠାରୁ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ଗୁଣ ପରିଶୋଧ, ନୂତନ ଜନ୍ମର ରହସ୍ୟ ତଥା କର୍ମଫଳ ବିଷୟରେ ଜାଣିଲି । ବେଶ୍ ଶିକ୍ଷାଲାଭ ମୋର ହେଲା ।”

କାଥାରିନ୍‌ କେବଳ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା । କିଛି କହିଲା ନାହିଁ । ଜାଣିଲି ପାଖରେ ମାଷରମାନେ ନାହାନ୍ତି । ଝଲିଗଲେଣି । ତାର ଚେତନା ଫେରାଇ ଆଣିଲି ।

(୭)

ଇଆଦିତରେ ବେଶ୍ କିଛି ଦିନ ବିତିଗଲାଣି । କାଥାରିନ୍ ମୋ କ୍ଲିନିକ୍‌ରେ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମେ ପାଦ ପକାଇଲା, ତାହା ପ୍ରାୟ ୪ ବର୍ଷ ପୂର୍ବର ଘଟଣା । ଏ ଋଷିବର୍ଷ ଆମ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ପାଇଁ ଉଲ୍ଲେଖଯୋଗ୍ୟ । ଏହି ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଆମ ପାଇଁ ଆଣି ଦେଇଛି ଅସାଧାରଣ, ଅବିଶ୍ୱାସ୍ୟ ଅନୁଭବ । ଏ ଅନୁଭବ, ଏ ଉପଲବ୍ଧି ଆମ ଉଭୟଙ୍କ ଜୀବନରେ ସୁଦୂର ପ୍ରସାରୀ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛି । କାଥାରିନ୍ ତାର ଦୁସ୍ୱପ୍ନ, ଦୁର୍ଦ୍ଦିବାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇଛି । ପୂର୍ବପରି ତାକୁ ଆଉ ଉତ୍ତେଜନା ମଧ୍ୟରେ ରାତି ଅନିଦ୍ରା ହେବାକୁ ପଡୁନାହିଁ । ପାଣି ଦେଖିଲେ ଡରୁନାହିଁ । ଶ୍ୱାସ ରୁଦ୍ଧର କଞ୍ଚନା କରି ଝାଳ ବୁହାଉ ନାହିଁ । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ପୂର୍ଣ୍ଣ ଜୀବନ ବିତାଉଛି । ତା ପାଇଁ ତାର ବିଗତ ଜନ୍ମ ଗୁଡ଼ିକର କାହାଣୀ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ମାତ୍ର ନୁହେଁ, ଏକାନ୍ତ ସତ୍ୟ । ସେଥିନେଇ ତାର କୌଣସି ମାନସିକ ଦୟ ନାହିଁ । କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ସେ ନିଜେ କିଏ । କିପରି ଆଜିକାର ଜୀବନରେ ପହଞ୍ଚିଛି, ପୁଣି ଇଆପରେ କୁଆଡେ ଯିବ, ଏସବୁ ବୁଝି ପାରିଛି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥିରମନ ଓ ସୁସଞ୍ଚିତ । ତାର ଅନ୍ତର ଭିତରେ ଯେଉଁ ନିଅର ଓ ଉତ୍ତେଜନାହୀନ ଭାବର ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଛି, ସେ ଅବସ୍ଥା ପ୍ରାପ୍ତି ପାଇଁ, ଅନେକ ଆଶ୍ରୟ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି, ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖନ୍ତି, ପରିଶ୍ରମ ଓ ସାଧନା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ମାତ୍ର ସେ ପ୍ରାପ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରାୟ ଆସେ ନାହିଁ । କାଥାରିନ୍ ତା ପାଇଛି ଓ ସୁଖରେ ଅଛି । ସେ ଜାଣିପାରିଛି ଯେ କେବଳ ବହିପଢ଼ି, ବକ୍ସତା ଶୁଣି କେହି ଜ୍ଞାନ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ କେବଳ ଅନୁଭବ ଓ ଉପଲବ୍ଧିରୁ ଆସେ । ଅସ୍ଥି ମଜାଗତ ହେଲେ ଯାଇଁ ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲା ବୋଲି ବୁଝିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତାକୁ କେହି ବତାଇ ନାହିଁ । ସେ ଜାଣିଛି, ଏ ଉପଲବ୍ଧି ତାର ଆସିଛି ।

ମୋ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମଲବ୍ଧି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ମୋର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷବୋଧ, ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ବୃଦ୍ଧି ପାଇଛି । ମୋର ରୋଗୀ, ମୋର ସହକର୍ମୀ ତଥା ମୋର ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ

ପ୍ରତି ମୋର ଦୃଷ୍ଟିକୋଣ ବଦଳିଯାଇଛି । ସେମାନଙ୍କର ମାନସିକତା ମୁଁ ଅଧିକ ସ୍ପଷ୍ଟ ଓ ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ଭାବେ ବୁଝିପାରୁଛି । ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରୁଛି । ମୋର ବିଦ୍ୟାର ଅହଙ୍କାର ଆଉନାହିଁ । ଆଗରୁ ରହସ୍ୟବାଦୀ ଚିକିତ୍ସକ ତଥା ଝଡ଼ାଫୁଙ୍କା, ମନ୍ତ୍ରଯନ୍ତ୍ର ତାତ୍ତ୍ୱର ମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମୋର ଗୋଟାଏ ହେୟଭାବ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖୁଛି, ଏମାନଙ୍କ ପ୍ରତି କିଛିଟା ସହାନୁଭୂତି ମୋ ମନରେ ଆସୁଛି । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏଡ଼ାଇ ଯିବାକୁ ମନତାକୁ ନାହିଁ । ପ୍ରତିଟି ମଣିଷ ଅମାପ ଶକ୍ତିର ଆଧାର । ସେ ଶକ୍ତିର ଅସ୍ତ୍ରାଦୁକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରି କାହାରିକୁ ହତାହାର କରିବାକୁ ମୋର ମନ ଯାଉନାହିଁ । କେଜାଣେ କାହା ଭିତରେ କେଉଁ ଅଗ୍ନିକଣିକାଟିଏ ଲୁକାୟାତ ହୋଇ ରହିଛି । ସମୟ ନେଇ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ବିକଶିତ ହୋଇ ଆଲୋକ ବିତରଣ କରିବ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ନିୟମିତ ଧ୍ୟାନ କରୁଛି । ହିନ୍ଦୁମାନେ ଧ୍ୟାନ ଧାରଣା ନିୟମିତ କରନ୍ତି ବୋଲି ପଢ଼ିଥିଲି । ଧ୍ୟାନରୁ ମୁଁ ମାନସିକ ଶାନ୍ତି ଓ ଶକ୍ତି ପାଉଛି । ସତେ ଯେପରି ପୋଡ଼ିଯାଉଥିବା ବ୍ୟାଟେରୀ ପୁଣି ଶକ୍ତି ଫେରି ପାଉଛି । ଜୀବନର ଅର୍ଥ ଉପଲବ୍ଧୀ କରିପାରୁଛି । ଏକ ବ୍ୟାପକ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜୀବନର ଅସରନ୍ତି ଯାତ୍ରା ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ କରିପାରୁଛି, ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିପାରୁଛି ଓ ଚମତ୍କୃତ ହେଉଛି । ସାଧାରଣ ଜୀବନରେ ଅଧିକ ସହନଶୀଳତା ମୋର ପ୍ରକାଶିତ ହେଉଛି । ଅଧିକ ସ୍ନେହପ୍ରବଣ ହୋଇଛି । କାହାକୁ ହଠାତ୍ କରି ଆଡ଼େଇ ଦେଉନି । ବିରକ୍ତ ହେଉନି । ମୁଁ ବୁଝିପାରିଛି, ଯାହା ଦେଇଥିବ ତାହା ହିଁ ନିଜ ପାଖକୁ ଫେରି ଆସିବ । ପ୍ରତିଟି କର୍ମର ହିସାବ ନିକାଶ ହେବ । ଦାମ୍ ଫୈଠ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ଯାହା ଦେଇଥିବି, ପୁଣି ଘୁରିବୁଲି ମୋରି ପାଖକୁ ହିଁ ଆସିବ ।

ପାରିବାରିକ ଜୀବନ ମୋର ସୁଖମୟ ହୋଇଛି । ପତ୍ନୀ ତାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସଫଳତା ଓ ସ୍ୱାକୃତି ପାଇଛନ୍ତି । କିଛି କାମକୁ ଠିକ୍ ଭାବରେ କରିପାରିଲେ ଯେଉଁ ଅନାବିଳ ଆନନ୍ଦ ମିଳେ ତାହା ସେ ପାଇଛନ୍ତି । ପୁଅ, ଝିଅ ସେମାନଙ୍କ ନିଜ ନିଜ କ୍ଷେତ୍ରରେ ଭଲ କରୁଛନ୍ତି । ଆନନ୍ଦରେ ଅଛନ୍ତି ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଗୁରୁଦ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥାଟି କହେ । ଏ ଘଟଣାଟି ଘଟିଛି, କାଥାରିନ୍‌ର ମୋ କ୍ଲିନିକ୍ ସେ ଶେଷ ବୈଠକାର କିଛି ମାସପରେ । ମୁଁ ପ୍ରାୟ ଗୋଟିଏ ଅରୁଣ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛି । ସ୍ୱପ୍ନରେ ମୁଁ କିଛି ବକ୍ତୃତା ଶୁଣୁଛି । କେତେକ ସମୟରେ ବକ୍ତାକୁ କିଛି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଚାରୁଛି । ବକ୍ତା ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ନାମ ହେଉଛି ଫିଲୋ । ଏସବୁ ବକ୍ତୃତା, ପ୍ରଶ୍ନ ଓ ଉତ୍ତରରେ କାଥାରିନ୍ ମାଧ୍ୟମରେ ମାଷ୍ଟରଙ୍କ ଠାରୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥିବା ଚେତନାର ପରିଚୟ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନଭାବେ ବିଦ୍ୟମାନ । କେତୋଟି ଉଦାହରଣରୁ ତାହା ପ୍ରାଞ୍ଜଳ ହୋଇଯିବ ।

“ଜ୍ଞାନ ପ୍ରାପ୍ତି ସମୟ ସାପେକ୍ଷ । ତାର କାରଣ ହେଉଛି କେବଳ ବୌଦ୍ଧିକ ଜ୍ଞାନ ହାସଲ ପ୍ରକୃତ ଜ୍ଞାନ ନୁହେଁ । ଜ୍ଞାନ ଭାବ ଜଗତକୁ ବା ଅବଚେତନ ଜଗତକୁ ନ ଭେଦିଲେ ତାହା ଜ୍ଞାନ ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ । ଥରେ ମାତ୍ର ଏ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଲେ ଏହା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ମନଭିତରେ ବସା ବାନ୍ଧି ରହିଯାଏ । କେବଳ ଏତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନର ବ୍ୟବହାର, ଉଲ୍ଲିଚଳନ ଓ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପରେ ଏ ଉପଲବ୍ଧି ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ଦୃଶ୍ୟକାର । ତା ନହେଲେ ମନରୁ ତାହା କିଛିଦିନ ପରେ ଲିଭିଯିବା ଅସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ, ପୋଥାଗଟ ଜ୍ଞାନ, ବ୍ୟବହାରିକ ଜ୍ଞାନ ବ୍ୟତିରେକ ଜ୍ଞାନ ପଦବାଚ୍ୟ ନୁହେଁ ।

ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ବଳନ ଓ ସୁସଞ୍ଜିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରତି ଆଜିକାଲି କାହାରି ନଜର ନାହିଁ । କେହି ଏଥିପ୍ରତି ଗୁରୁତ୍ୱ ଆରୋପ କରୁନାହାନ୍ତି । ମାତ୍ର ଏହାଭୁଲି ଯିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ଯେକୌଣସି ଜ୍ଞାନର ମୂଳଦୁଆ ହେଉଛି ଏଇ ଦୁଇଟି । ଉପଯୁକ୍ତ ସମ୍ବଳନ ବା ଭାରସାମ୍ୟ ଓ ସୁସଞ୍ଜିତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ।

ଆଜି ଦୁନିଆରେ ସବୁକିଛି ମାତ୍ରାଧୀନ ହୋଇପଡ଼ୁଛି । ଲୋକମାନେ ଅଧିକ ମୋଟା, ଅଧିକ ଓଜନ ହୋଇପଡ଼ୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଖାଉଛନ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ, ଓଜନ କମାଇବା ପାଇଁ ବିଭିନ୍ନ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟ ଅବଲମ୍ବନ କରୁଛନ୍ତି, ବ୍ୟାୟାମ କରୁଛନ୍ତି । ଏହି ନିରାକରଣ ବହୁସମୟରେ ସମତୁଲ ନହୋଇ ତାହା ଏତେ ଅନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହେଉଛି ଯେ ତାହା ଶରୀରର ଲାଭ ନକରି କ୍ଷତି କରୁଛି । ଅଧିକ ଖାଉଛନ୍ତି, ଅଧିକ ପିଉଛନ୍ତି, ଅଧିକ ଧୂମ୍ରପାନ କରୁଛନ୍ତି, ବିନା କାରଣରେ ଅସାର କଥା ଗୁରାଏ ଗପୁଛନ୍ତି । ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଧିକ । ସେଥିରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ସେହି ଏକ ପ୍ରକାର ଭୁଲ କରୁଛନ୍ତି । ଗୁରାଏ ପିଲ ଗିଲୁଛନ୍ତି, ଗୁରାଏ ଟନିକ୍ ପିଉଛନ୍ତି । ହୁଏତ ଅଧିକ କରି ସାମା ଲଂଘନ କରୁଛନ୍ତି ବା ମୋଟେ ନକରି ସାମାକୁ ହୁଇଁ ପାରୁନାହାନ୍ତି । ଧଳା ନହେଲେ କଳା ଏ ଦୁଇଟି ମଝରେ ଯେ କିଛି ସ୍ଥାନ ରହିଛି, ଅନ୍ୟ ରଙ୍ଗ ରହିଛି, ମଣିଷ ସେତକ ବୁଝି ପାରୁନାହିଁ, ତା ବିଚ୍ଛେଦରେ ଆସୁନାହିଁ । ଏପଟ ନହେଲେ ସେପଟ । ମାତ୍ର ପ୍ରକୃତିର ନିମୟ ତା ନୁହେଁ ।

ପ୍ରକୃତି ସର୍ବଦା ତାର ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷା କରି ଆସିଛି । ପ୍ରତିକୂଳ ପରିସ୍ଥିତିରେ ପଶୁପକ୍ଷୀ ମରିଯାଉଛନ୍ତି ମାତ୍ର ସାମଗ୍ରିକ ଭାବେ ବିଚ୍ଛେଦ କଲେ ସେମାନଙ୍କ ସଂଖ୍ୟା ନଗଣ୍ୟ । ପରିବେଶ ହୁଏତ କେବେ କେବେ ପ୍ରକୃତିର ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟାଳାରେ ଧ୍ୱଂସ ହେଉଛି । ମାତ୍ର ତାହା ସାମାନ୍ୟ । ଜୀବଜଗତ ବା ଉଦ୍ଭିଦ ଜଗତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୱଂସ ହେବାକୁ ପ୍ରକୃତି ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦେଇନାହିଁ । ପୁଣି ନୂତନର ଉଦୟ ହେଉଛି । ବୃକ୍ଷଟିଏ ପଶୁ ପାଟିରେ ଯାଉଛି । ପୁଣି

ନୂତନ ଗଜାଚିଏ ବାହାରୁଛି । ହୁଏତ କେଉଁଠି ଜୀବନ ଧାରଣର ଉଷ୍ମ ଶୁଖିଯାଉଛି । କେଉଁ ଯାଗାରେ ପୁଣି ନୂତନ ଝରଣାର ପୁଆରା ଫିଟୁଛି । ପୁଲଟିଏ ପୁରୁଛି । ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ, ସୁବାସ ବିଚରଣ କରୁଛି । ଫଳ ହୋଇ କାହାର କ୍ଷୁଧା ନିବାରଣ କରୁଛି । ମାତ୍ର ମୂଳ ରହିଛି । ପୁଣିଥରେ ଜୀବନ ଚକ୍ର ଆରମ୍ଭ ହେଉଛି ।

ମାତ୍ର ପରିତାପର ବିଷୟ ମନୁଷ୍ୟ ଭାରସାମ୍ୟ ରକ୍ଷାକରି, ସୁସଞ୍ଜିତ ଓ ଜୀବନ ଯାପନର ବିଶେଷତ୍ୱ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବୁଝି ମଧ୍ୟ ପାରିଲା ନାହିଁ । କାର୍ଯ୍ୟରେ ପ୍ରାଳମ୍ଭ କରିବା ତ ବହୁତ ଦୂର । ମନୁଷ୍ୟ ମନରେ ଲୋଭ, ମୋହ, ଉଚ୍ଚାକାଂକ୍ଷା ବସାବସୁଛି ଆଉ ଏସବୁ ଆସୁଛି ତାର ଭୟରୁ । ଅସ୍ଥିର ଓ ଅସୁରକ୍ଷିତ ମନୋଭାବରୁ । ଏହି ପ୍ରକାରେ ମନୁଷ୍ୟ ଯେ ନିଜକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧ୍ୟାନ କରିଦେବ ଏଥିରେ ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଉଦ୍ଭିଦ ଜଗତ ରହିଥିବ । ତାର ବିନାଶ ନାହିଁ କାରଣ ଉପଯୁକ୍ତ ସବୁଜନ ଓ ସୁସଂଗତ ବିଧି ବ୍ୟବସ୍ଥା ଭିତରେ ଉଦ୍ଭିଦଜଗତ କାମ କରୁଛି ।

ସୁଖ କଣ ? ପ୍ରକୃତରେ ଯଦି ସୁଖ କଣ ଜାଣିବାକୁ ହେବ ତେବେ ଏହା ହିଁ ସତ୍ୟ ଯେ ସୁଖ କେବଳ ସରଳତାରେ ହିଁ ରହିଛି । ସରଳ ଚିନ୍ତା, ସରଳ କାର୍ଯ୍ୟ, ସରଳ ଜୀବନଯାପନ । ଏଗୁଡ଼ିକ ସୁଖମୟ ଜୀବନର ଭିତ୍ତିଭୂମି । ଅତିଶୟ ସର୍ବଦା ଗର୍ହିତ । କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉ, ଆଗ୍ରହ ହେଉ ଚିନ୍ତା ହେଉ, ଅତିଶୟତା ସର୍ବଦା ସୁଖକୁ ନଷ୍ଟକରେ । ଉଭେଜନା ବଢ଼ାଏ । ଅତିଶୟତାବ ପ୍ରକୃତରେ ଆମର ମୌଳିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଉପରେ ଗୋଟାଏ ଜଳା ଋଦର ଘୋଡ଼ାଇ ଦିଏ । ଆମକୁ ଭୁଲ ବାଟରେ ପରିଚାଳିତ କରେ । ଆମ ଆଖିରେ ଅନ୍ଧପୁରୁଣି ବାନ୍ଧିଦିଏ ।

ଯେ କୌଣସି କଥା, ତାହା ଧନ, ଜନ, କଥା, ଆଚରଣ ଯାହା କିଛି ହେଉ, ଅତିଶୟ ହେଲେ, ସାମାନ୍ୟ ଚପିଲେ ତାହା ବିପର୍ଯ୍ୟୟ ତାକିଆଣେ । ସାମାନ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଲେ ହିଁ ମନୁଷ୍ୟର ମଙ୍ଗଳ । ସାମାନ୍ୟ ଭିତରେ ରହି ବିକାଶ କରିବ କି ସାମାନ୍ୟ ଚପି ବିନାଶର ଶୀକାର ହେବ, ଏହା ମନୁଷ୍ୟ ନିଜେ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ହେବ ।”

“ତେବେ ମନୁଷ୍ୟ ଏ ଶିକ୍ଷା ଭୁଲି, ସରଳତାକୁ ଆଡେଇ ଦେଇ ଅନ୍ଧଗଳିରେ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ମୁହଁଉଛି କାହିଁକି ? କାହିଁକି ଏ ବିପର୍ଯ୍ୟୟକୁ ତାକି ଆଣୁଛି ।

“ତାହାହିଁ ତ ଶିକ୍ଷା । ବହିରୁ ପଢ଼ି ମୁଖସ୍ତ କରିଦେଲେ ତାହା ଶିକ୍ଷା ନୁହେଁ । ଶିକ୍ଷା ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସିବା ଦରକାର । ଆଚରଣରେ ପ୍ରତିଫଳିତ ହେବା ଦରକାର । ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ହୋଇପାରି ନାହିଁ ବୋଲି ବାରମ୍ବାର ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ହେଉଛି । ଶିକ୍ଷା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଲେ ଆଉ ଏ ସଂସାରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବନାହିଁ । ଜୀବନ ଅସରନ୍ତି । ତାର ଶେଷ ନାହିଁ । ଏ ଚେତନା ଉପଲବ୍ଧିରେ ଆସିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ବଦଳିଯିବ । ଏ ଜ୍ଞାନ ଯେ

ଭୂପୃଷ୍ଠରେ ନାହିଁ ତା ନୁହେଁ । ମାତ୍ର ଏହା କେବଳ ପୋଥିବାଇଗଣ ହୋଇ ରହିଛି । ଶାସ୍ତ୍ରଗତ ଜ୍ଞାନ ଯଦି ବ୍ୟାବହାରିକ ନହେଲା, ତାହା ମୂଲ୍ୟହୀନ । କେବଳ କେତୋଟି ଶବ୍ଦର ସମାହାର ହୋଇ ରହିବ ସିନା, କୌଣସି ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ତାର ରହିବ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟ ଏ ଜ୍ଞାନକୁ ଉପକାର୍ଯ୍ୟରେ ଆଣିବା ଦରକାର । ତାର ପ୍ରତିଫଳନ ମନୁଷ୍ୟର ଆରୁର, ବିରୁର, କଥା ଓ କାମରେ ଫୁଟି ଉଠିବା ଦରକାର । ସେହି ଅନୁସାରେ ମାନବର ଜୀବନରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବା ଦରକାର । ଆମେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଯାଉଛେ । କିଏ ଆଗରେ ଅଛି, କିଏ ପଛରେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ମାତ୍ର ସେଇ ଗୋଟିଏ ଦିଗରେ ଯାଉଛେ । ଲକ୍ଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଗୋଟିଏ । ହୁଏତ ଗୋଡ଼ରେ କାହାର କଣ୍ଠାଟିଏ ଫୋଡ଼ି ହୋଇ ଯାଇଛି । ସେ ଟିକେ ଅଟକି ଯାଇଛି । କିଏ ସାହାଯ୍ୟର ହାତ ବଢ଼ାଇଛି । ସେ ପୁଣି ସିଧାହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ଆଗଉଛି । କିପରି ଯାଉଛି, କେଉଁ ଗତିରେ ଯାଉଛି, ସାଙ୍ଗରେ କିଏ ଅଛି କି ନାହିଁ, ଏ ସବୁରେ ତ ବିବିଧତା ଆସିବ । ମାତ୍ର ମନେ ରଖିବାକୁ ହେବ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କର ଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ, ଯାତ୍ରାର ଶେଷ ବିନ୍ଦୁ ସେଇ ଗୋଟିଏ । ଆଗପଛ ହୋଇ ଆମେ ସମସ୍ତେ ସେଇଠି ପହଞ୍ଚିବୁ । ସେଇଠି ମିଳିତ ହେବୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆମର ହୃଦୟଙ୍ଗମ ହେବା ଦରକାର ।

କେବଳ କଥାରେ, ବକ୍ତୃତାରେ, ଲେଖାରେ ଏହାକୁ ବଖାଣିଲେ ତିଳେ ମାତ୍ର ଲାଭ ମିଳିବ ନାହିଁ । କର୍ମରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବା ଦରକାର । ମାତ୍ର ଏସବୁ ପାଇଁ ଏକ ପୃଥକ ଚେତନାର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । କେହି କେହି ସାମୟିକ ଭାବରେ କୃତ୍ରିମ ଉପାୟରେ ନିଶା ସାହାଯ୍ୟରେ ହୁଏତ ସେ ଚେତନାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରେ । ମାତ୍ର ତାହା କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ତାହା ମରିତାଳା ମାତ୍ର । ସେଥିରେ ଉପଲବ୍ଧି ଆସିବ ନାହିଁ । ତାକୁ ଆଧାର କରି ମନୁଷ୍ୟ ଆଗେଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ସଂସାରର ଗତି, ପ୍ରକୃତି, ଲକ୍ଷ୍ୟ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ପରେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ଅବସ୍ଥାରେ ତାର ମାନସିକତା ଓ ପ୍ରକୃତିରେ ଯେଉଁ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିବ ତାହାହିଁ ପ୍ରକୃତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ।

କେହି ବଡ଼ କେହି ସାନ ନୁହଁନ୍ତି । ଯିଏ ଆଜି ପଛରେ ଅଛି କାଲି ଆଗକୁ ଯିବ । ଯିଏ ଆଜି ସାନ ଅଛି କାଲି ବଡ଼ ହେବ । ଆଜିର ଆଗପଛ ଯାତ୍ରା ଶେଷକଥା ନୁହେଁ । ଅନନ୍ତଯାତ୍ରାର ଗୋଟିଏ କ୍ଷୁଦ୍ର ପରିଚ୍ଛଦ ମାତ୍ର । ଏହାସତ୍ୟ ଓ ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ଆମେ ଏହା ବୁଝିବା ଦରକାର । ଏତକ ବୁଝିଲେ ବିଶ୍ୱଭାବୁରୁ ଭାବରେ ଆମେ ବାନ୍ଧି ହୋଇଯିବା । କାହାପ୍ରତି ଆମର ହେୟଜ୍ଞାନ ରହିବ ନାହିଁ । ଗୁଣା ରହିବ ନାହିଁ । ସମଗ୍ର ଦୁନିଆ ଆମ ଆଖିକୁ ଆଲୋକିତ ଓ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯିବ ।”

“ସମସ୍ତେ ସମାନ ବୋଲି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆପଣ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜନ୍ମ ସମୟରେ ଆମ ପିଠିରେ ରହିଛି ପୂର୍ବ ଜନ୍ମର ବୋଧ । ସେହି ବୋଧର ପରିମାଣ ଅନୁସାରେ, ପୂର୍ବଜନ୍ମର କର୍ମ ଅନୁସାରେ ଆମେ ଏ ଜନ୍ମରେ ନୀଳ ଜନ୍ମଟିଏ ପାଉଛୁ ବା ଉଚ୍ଚଜନ୍ମଟିଏ ପାଉଛୁ । ସମସ୍ତ ସୁବିଧା ସୁଯୋଗ ହାତ ପାଆନ୍ତାରେ ପାଇ ଆମେ କେଉଁଠି ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ ତ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ଅନୁଚିତ କର୍ମର ଫଳଭୋଗ କରିବାପାଇଁ, ପୂର୍ବ ଗୁଣ ପରିଶୋଧ କରିବାପାଇଁ ଅସୁବିଧାଜନକ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛୁ । ଆମେ ସଂସାରରେ କଣ ଦେଖୁଛୁ ? ଗୋଟିଏ ବାପମାଙ୍କ ଠାରୁ ଜନ୍ମପାଇ ମଧ୍ୟ ୨ଟି ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟରେ ଆକାଶ ପାତାଳ ଅସମତା । ଅସମତା ବୁଦ୍ଧିରେ, ଅସମତା ବିବେକରେ, ଅସମତା ସୁଯୋଗ ପାଇବାରେ ବା ସୁଯୋଗକୁ କାମରେ ଲଗାଇବାରେ, ବୁଦ୍ଧି ବିବେକ, ଜ୍ଞାନ, ଧନ ସମ୍ପଦ ସବୁ ଅସମତା ଭିତରେ ଆପଣ କିପରି କହୁଛନ୍ତି ସମସ୍ତେ ସମାନ ?”

“ଅସମତା କେବଳ ଉପରକୁ । ଏଇଟିକୁ ଏପରି ବୁଝାଇ କୁହାଯାଇପାରେ ଯେ ସମସ୍ତେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ହୀରା । ବେଶ୍ ବଡ଼ ବଡ଼ ହୀରା । ପ୍ରତିଟି ହୀରାର ଶହ ଶହ ମୁହଁ ରହିଛି । କେଉଁ ହୀରାର ସବୁଯାକ ମୁହଁ ମଇଳା ଲାଗି ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । କାହାର କେତୋଟି ମାତ୍ର ବନ୍ଦଅଛି । ଆଉ କାହାର ସବୁଯାକ ମୁହଁ ଘଷାମଜା ହୋଇ ଚିକ୍‌ଚିକ୍ କରୁଛି । ଯାହା ମଇଳା ଦେଖୁଛୁ ତାହା କେବଳ ଗୋଟିଏ ଆସ୍ତରଣ । ତା ତଳେ ଥିବା ହୀରା ସମସ୍ତଙ୍କ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସମାନ । ତାହାହିଁ ସତ୍ୟ । ଏ ମଇଳା କ୍ଷଣିକ । ଗୋଟିଏ ହୀରା ଅନ୍ୟଟିଠାରୁ କୌଣସି ଗୁଣରେ କମ୍‌ନୁହେଁ । ଉପର ମଇଳା ଆସ୍ତରଣଟି ହଟିଗଲେ ସବୁତକ ହୀରା ଲମ୍ବ, ଓସାର, ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା, ରଙ୍ଗ ସବୁଥିରେ ସମାନ । ପ୍ରତିଟି ମନୁଷ୍ୟ ସେହିପରି । ତାର କର୍ମଠିକ୍ ବାଟରେ ନ ଯାଉଥିବାରୁ, ଧରିନେବାକୁ ହେବ ତାର ଶିକ୍ଷା ସମାପ୍ତ ହୋଇନି । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ସେ ହେଉଛି ମଇଳା ଲାଗିଥିବା ହୀରା ପରି । ଥରେ ତାର ଉପଲବ୍ଧି ଆସିଗଲେ ସେ ସଫା ହୀରା ଖଣ୍ଡ ପରି ଝଟକିବ । ସେ ଅମାପ ଆଲୋକ, ଅସରନ୍ତି ଶକ୍ତିର ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ଆଉଥରେ କହିରଖୁଛି, ପ୍ରତିଟି ମନୁଷ୍ୟ ଖଣ୍ଡିଏ ଖଣ୍ଡିଏ ହୀରା । ତୁଟୀହୀନ ହୀରା । ଉପର ଆବର୍ଜନା ଆଜି ନୁହେଁ ତ କାଲି ଅପସାରିତ ହୋଇଯିବ । ସେତେବେଳେ ପ୍ରତିଟି ବ୍ୟକ୍ତି ତୁଟୀହୀନ ହୀରାପରି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତା ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ । ଏବଂ ବ୍ୟକ୍ତି ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟରେ ଅସମତା ରହିବ ନାହିଁ ।”

“ମୋ ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଦୋଷୀ ଭାବ ଗୋଟିଏ ଦ୍ୱିଧାବୋଧ ଆଜିଯାଏଁ ରହିଛି । ଦିନଯାକର ହାଡ଼ଭଙ୍ଗା ଖଟଣିପରେ ହାତ ଗୋଡ଼ ତଥା ମୁଣ୍ଡ ଯେତେବେଳେ ଆଉ ଚଳୁନଥାଏ, ସେତେବେଳେ ଜଣେ ଜଣେ ରୋଗୀ ଆସି ପହଞ୍ଚନ୍ତି ଓ ପରାମର୍ଶ

ପାଇଁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସମସ୍ୟା, ରୋଗ ବଖାଣନ୍ତି । ମୋର ଦେହ ବା ମନରେ ସେତେବେଳେ ବଳ ନଥାଏ । ଯଦି ସେମାନଙ୍କ ସମସ୍ୟା ଶୁଣିବାକୁ ବାଧ୍ୟହୁଏ, ମୋର ମନେହୁଏ ଏପରି ଏକ କ୍ଳାନ୍ତ ଅବସ୍ଥାରେ ହୁଏତ ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଠିକ୍ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ପାରିବି ନାହିଁ, ହୁଏତ ମୋର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ, ଅଜ୍ଞାତସାରରେ କିଛି ଭୁଲ୍ ପରାମର୍ଶ ଦେଇ ହୋଇଯିବ । କାରଣ ସମସ୍ୟାଟିକୁ ତନ୍ମତନ୍ମ କରି ବିଚାର କରି ଉପସଂହାରରେ ପହଞ୍ଚିବା ପରି ମାନସିକତା ମୋର ସେତେବେଳେ ନଥାଏ । ସେମାନଙ୍କୁ ଫେରାଇ ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ବିବେକ ବାଧା ଦିଏ । ଫେରାଇ ଦେବାପରେ ଛାତି ଭିତରେ ପୋଡ଼ିଗଲା ପରି ଲାଗେ । ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ କଣ ? କଣ କରିବା ମୋ ପାଇଁ ଠିକ୍ ହେବ ?”

“ଅତି ସହଜ । ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନର ଠିକା ନେଇନାହାଁ । ଏତିକି ମନେ ରଖିଲେ ଏ ଦ୍ୱିଧାବୋଧ ଉଲ୍ଲସିବ ।”

ଶେଷରେ ଅଳ୍ପକିଛି ଦିନତଳେ ମୁଁ ଦେଖୁଥିବା ଗୋଟିଏ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମୁଁ କିଛି ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସକ, ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱବିତ୍ଙ୍କୁ ପରାମର୍ଶ ଦେଉଥିଲି ।

“ବର୍ତ୍ତମାନ ସର୍ବତ୍ର ଚିକିତ୍ସା ବା ମାନସିକ ଚିକିତ୍ସା ଅଧିକ ମାତ୍ରାରେ ରସାୟନ-ନିର୍ଭରଶୀଳ ହୋଇପଡ଼ିଛି । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ରସାୟନ ପ୍ରସ୍ତୁତ ପିଲ/ବଟିକା ଦେଇ ରୋଗୀକୁ ବାଟକୁ ଆଣିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କରାଯାଉଛି । ମାତ୍ର ଏହା ଯେ ଠିକ୍ ରାସ୍ତା ନୁହେଁ, ରୋଗର ଉପଶମ ପାଇଁ ଏହା ଯେ ଠିକ୍ ଉପାୟ ନୁହେଁ ତାହା ବାରମ୍ବାର ପ୍ରମାଣିତ ହେବା ପରେ ମଧ୍ୟ ଚିକିତ୍ସକମାନେ ସେ ଦିଗରେ ଅଧିକ କିଛି ଚିନ୍ତା କରୁନାହାନ୍ତି ।

କେତୋଟି ନାଲି, ନେଲି ବଟିକା କାହାର ରୋଗ, ଯନ୍ତ୍ରଣା ଭଲ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସ୍ୱପ୍ନ ହେବାପାଇଁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଆବଶ୍ୟକ ହେଉଛି ରୋଗୀର ମାନସିକ ପ୍ରସ୍ତୁତି । ରୋଗୀର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି । ଥରେ ତାର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ପ୍ରବଳ ହେଲେ ବଟିକାର ଆବଶ୍ୟକତା ଗୌଣ ହୋଇପଡ଼ିବ । ଯେଉଁଠି ରୋଗୀର ଯନ୍ତ୍ରଣାର କାରଣ ପୂର୍ବ ଜନ୍ମ ମାନବର କର୍ମରୁ ଗଢ଼ି ଆସିଛି, ସେଠାରେ ବଟିକା, ରସାୟନ ବିଜ୍ଞାନ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ପରୀକ୍ଷା ଓ ବିଶ୍ଳେଷଣ କିଛି ବୋଲି କିଛି କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସାମୟିକ କିଛିଟା ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ । ଆମେ ଚିକିତ୍ସକମାନେ ଏତକ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରିବା ଦରକାର ।

ବିଜ୍ଞାନ, ଗବେଷଣା, ରସାୟନ, କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଏସବୁର ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ରୋଗ ବୁଝିବା ପାଇଁ, ଭୌତିକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଏସବୁ ଦରକାର । ମାତ୍ର ଏସବୁ ଶେଷ କଥା ନୁହନ୍ତି । ମନ ନବୁଝି ଯେଉଁ ଉପର ତାର ପ୍ରଭାବ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ । ରୋଗୀର ମୂଲୋପାତନ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ଆସନ୍ତୁ ପ୍ରଥମେ ରୋଗୀକୁ ବୁଝିବା, ତାର ମନ ବୁଝିବା,

ତାର କର୍ମ ବୁଝିବା । ତାପରେ ତାର ଚିକିତ୍ସା କଥା ଚିନ୍ତା କରିବା । ଏ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ଦେଖିଲେ ରୋଗ ଚିକିତ୍ସା ପାଇଁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ଦାୟାଦ୍ ଓ ଗୁରୁତ୍ୱ ସର୍ବାଧିକ ।”

ମୋର କଥା ଶେଷ ହେଲା । ଏସବୁ ବହୁ ଦିନରୁ ପ୍ରାୟ ୧୦ ବର୍ଷ ତଳୁ ଲେଖି ରଖୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାପାଇଁ କୁଣ୍ଠା ହେତୁ ଏ ବିଳମ୍ବ । ମୋର ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ ଶିକ୍ଷା, ମୋର ବୃତ୍ତି, ମୋର ମାନସିକତା ମୋତେ ପଛରୁ ଟାଣି ଧରୁଥିଲା ।

ଅନ୍ୟମାନେ କଣ ଭାବିବେ । ହସିବେ । କହିବେ ଇଆର ମୁଣ୍ଡ ଖରାପ ହୋଇଗଲାଣି । ପାଗଳ ହୋଇଗଲାଣି । ଏସବୁ ଚିନ୍ତା, ଆଶଙ୍କା ହେତୁ ଏହାକୁ ପ୍ରକାଶ କରିପାରିନଥିଲି । ମାତ୍ର ମୋର ଅନ୍ତରାତ୍ମା ବାରମ୍ବାର ଚିତ୍କାର କରି ମୋତେ ଚେତାଇ ଦେଲା ଯେ ମୁଁ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଠିକ୍ ଭାବେ କରୁନାହିଁ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ପ୍ରତି ଅତିଶୟ ସ୍ପର୍ଶକାତରତା ମୋତେ ଅବାଚରେ ନେଇଯାଉଛି । ପଥହରା କରାଉଛି । ମୁଁ ଆଉ ଅନ୍ତରାତ୍ମା ନିକଟରେ ନିଜକୁ କ୍ଷମା କରିପାରିଲି ନାହିଁ ।

ମୋର ଅନୁଭବ, ମୋର ଉପଲବ୍ଧୀ ଆଜି ପ୍ରକାଶ କଲି । ଏହା କେତେକଣକୁ ହୁଏତ ଠିକ୍ ବାଟ ଦେଖାଇପାରିବ । କେତୋଟି ହୀରାଖଣ୍ଡ ଉପରୁ ମଜଲା ସଫା କରିବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ ।

